รายงานการวิจัย

อิทธิพลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ

THE EFFECT OF OUT-OF-CLASS ENGLISH ACTIVITIES ON ENGLISH SKILLS DEVELOPMENT OF ENGLISH MAJOR UNDERGRADUATE STUDENTS IN THE FACULTY OF EDUCATION

ฤดีรัตน์ ชุษณะโชติ

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก ทุนพัฒนาอาจารย์ใหม่ กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สิงหาคม 2557

รายงานการวิจัย

อิทธิพลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ

THE EFFECT OF OUT-OF-CLASS ENGLISH ACTIVITIES ON ENGLISH SKILLS DEVELOPMENT OF ENGLISH MAJOR UNDERGRADUATE STUDENTS IN THE FACULTY OF EDUCATION

ผู้วิจัย

ฤดีรัตน์ ชุษณะโชติ

ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก ทุนพัฒนาอาจารย์ใหม่ กองทุนรัชดาภิเษกสมโภช

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สิงหาคม 2557

อิทธิพลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ

(THE EFFECT OF OUT-OF-CLASS ENGLISH ACTIVITIES ON ENGLISH SKILLS DEVELOPMENT OF ENGLISH MAJOR UNDERGRADUATE STUDENTS IN THE FACULTY OF EDUCATION)

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาผลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ ผลการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรม

กลุ่มตัวอย่างคือ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่สอง ปีการศึกษา จำนวนทั้งสิ้น 255246 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ แบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (11 กิจกรรม) แบบสอบถามข้อมูลการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความคิดเห็น และแบบสัมภาษณ์ ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลทั้งสิ้น 18 สัปดาห์ วิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยสถิติบรรยาย ANCOVA และ Independent T-test วิเคราะห์ ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการสรุปประเด็นสำคัญ และวิเคราะห์เนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่าเมื่อมีการควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความถี่ และระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ในกิจกรรมที่ต่างกันไป นิสิตที่มีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาก โดยมีระดับการใช้กลวิธีมาก จะมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อย โดยมีระดับการใช้กลวิธีน้อย นิสิตเห็นว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ และครูควรเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการกระตุ้น และส่งเสริมนิสิตให้ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมากขึ้น และทำอย่างมีคุณภาพ

คำสำคัญ: กิจกรรมนอกห้องเรียน / การเรียนรู้ด้วยตนเอง / ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ / กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ

THE EFFECT OF OUT-OF-CLASS ENGLISH ACTIVITIES ON ENGLISH SKILLS DEVELOPMENT OF ENGLISH MAJOR UNDERGRADUATE STUDENTS IN THE FACULTY OF EDUCATION

This research aimed to study the effects of out-of-class English activities on English skills development, the effects of language learning strategies, used for participating in out-of-class English activities, on English skills development, the interaction between the out-of-class English activities participation and the use of language learning strategies on English skills development, and students' opinions on their participation in out-of-class English activities and the language learning strategies they used while participating in activities.

The participants included 46 second-year undergraduate students from English teaching major in the Faculty of Education, Chulalongkorn University in the academic year of 2552. The data were collected using the English skills test, out-of-class English activity participation questionnaire (11 activities), language learning strategies questionnaire, participants' opinion questionnaire, and interview. The data collection process lasted 18 weeks. The quantitative data were analyzed using descriptive statistics, ANCOVA, and independent T-test. In addition, the qualitative data were analyzed using summarizing and content analysis.

The study found that when controlling participants' achievement, the frequency and duration of out-of-class English activities participation of different activities have an effect on participants' English skills development at the significance level 0.05. The students who have high level of out-of-class English activities participation with high level of language learning strategies used have higher English skills development than those who have low level in both categories. Moreover, the students agreed that out-of-class English activities participation helps improve their English skills; hence, teachers should take part in encouraging students to participate in the out-of-class English activities more frequently and efficiently.

KEYWORDS: OUT-OF-CLASS ACTIVITY / OUT-OF-CLASS LEARNING / AUTONOMOUS LEARNING / ENGLISH AS A FOREIGN LANGUAGE / LANGUAGE LEARNING STRATEGY

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
สารบัญ	ค
สาบัญตาราง	จ
สารบัญภาพ	ฉ
บทที่ 1: บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.4 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย	4
1.5 ประโยชน์ที่ได้รับ	6
บทที่ 2: เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	8
2.2 การเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	13
2.3 กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ	18
บทที่ 3: วิธีดำเนินการวิจัย	
3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง	26
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	27
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	35
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	37
บทที่ 4: ผลการวิจัย	
4.1 ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม	40
4.2 ลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต	41
4.3 ผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ	43

หน้า

4.4 ผลของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ 52
4.5 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต 64
4.6 ความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน 74

บทที่ 5: สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ
สรุปผลการวิจัย 82
อภิปรายผลการวิจัย 86
ข้อเสนอะแนะสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 96
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป 97

บรรณานุกรม 98

ภาคผนวก
ภาคผนวก ก 105
ภาคผนวก ข 106
ภาคผนวก ค 107
ภาคผนวก ง 108

ประวัติผู้วิจัย 110

เลขหมู่
เลขทะเบียน 018124
วัน, เดือน, ปี 8 ก.พ. 62

สารบัญตาราง

หน้า

ตาราง 1 จำนวนนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ แต่ละชั้นปี ในปีการศึกษา 2552 26

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง 40

ตาราง 3 ระดับทักษะภาษาอังกฤษจากการประเมินตนเอง 41

ตาราง 4 เปรียบเทียบความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต 42

ตาราง 5 เปรียบเทียบระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรมในแต่ละครั้งของนิสิต 43

ตาราง 6 ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ 45

ตาราง 7 ระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ 49

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะฟังหรือร้องเพลง เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ 52

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะฟังข่าวและคำประกาศต่าง ๆ เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ 53

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ต่าง ๆ เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ 54

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ 55

หน้า

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะการอ่านหนังสือและนิตยสาร เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ 56

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะอ่านหนังสือพิมพ์เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ 57

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะค้นหาและอ่านเว็บไซต์ เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ 58

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะอ่านป้ายโปสเตอร์และฉลากสินค้า เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ 59

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ 60

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ 61

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะเล่นเกม เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ 62

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะทำกิจกรรมนอกห้องเรียนทุกกิจกรรม เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ 63

ตาราง 20 ผลการคำนวณระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน 64

ตาราง 21 ผลการแบ่งกลุ่มระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน 65

หน้า

ตาราง 22 การทดสอบ Two-Way ANCOVA ของระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 66

ตาราง 23 ผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต 67

ตาราง 24 การเปรียบเทียบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต 71

ตาราง 25 วัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน 76

ตาราง 26 ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะทางภาษาอังกฤษด้านต่าง ๆ 79

ตาราง 27 ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ 79

สารบัญแผนภาพ

หน้า

แผนภาพ 1 เปรียบเทียบวัตถุประสงค์อันดับ 1 ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ 77

บทที่ 1
บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญอย่างมากในทุกวงการทั่วโลก ประกอบกับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในปีพ.ศ. 2558 ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางสำหรับการสื่อสารและการทำงานในอาเซียน ทำให้บทบาทของภาษาอังกฤษทวีความสำคัญยิ่งขึ้น ก่อให้เกิดการตื่นตัวในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้นในทุกภาคส่วน

ในวงการศึกษาไทย ภาษาอังกฤษได้รับการยอมรับและจัดให้อยู่ในรายวิชาบังคับสำหรับการศึกษาขั้นพื้นฐานและในระดับอุดมศึกษา อย่างไรก็ตามนักเรียน นิสิต และนักศึกษาจะได้เรียนภาษาอังกฤษตามหลักสูตรในสถานศึกษาค่อนข้างน้อย กล่าวคือในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดให้มีการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนสัปดาห์ละ 4-6 ชั่วโมง ในระดับอุดมศึกษาจัดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นรายวิชาบังคับ นิสิตหรือนักศึกษาในทุกหลักสูตร ต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ 4-6 รายวิชา หรือ 8-18 หน่วยกิต (จำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร 135-260 หน่วยกิต) ซึ่งนับว่าน้อยมากสำหรับการเรียนภาษา ประกอบกับประเทศไทยเป็นประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (English as a Foreign Language หรือ EFL) จึงทำให้นักเรียน นิสิต นักศึกษามีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันน้อยเมื่อเทียบกับประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักเช่น สหรัฐอเมริกา อังกฤษ หรือออสเตรเลีย และประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (English as a Second Language หรือ ESL) หรือเป็นภาษาราชการเช่น สิงคโปร์ อินเดีย ศรีลังกา สวิตเซอร์แลนด์ และสาธารณรัฐแอฟริกาใต้ อีกทั้งในประเทศไทยสื่อส่วนใหญ่ทั้งภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร วิทยุ และโทรทัศน์ ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลัก การดำเนินชีวิตของคนไทยจึงใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลัก ดังนั้นสำหรับนักเรียน นิสิต และนักศึกษาบางคนซึ่งไม่ได้รับการปลูกฝังการเรียนและฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองนั้น การเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนถือเป็นโอกาสเดียวที่จะได้เรียนและฝึกฝนภาษาอังกฤษ

ในปัจจุบันประเทศไทยให้ความสำคัญกับภาษาอังกฤษอย่างมาก มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูล ติดต่อสื่อสาร และสร้างสัมพันธภาพกับนานาประเทศ นอกจากนี้การประชาสัมพันธ์ทางการท่องเที่ยวทำให้มีชาวต่างชาติเดินทางเข้ามายังประเทศไทยมากขึ้น ทำให้เกิดความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากขึ้น ส่งผลให้มีโอกาสที่จะต้องใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันมากขึ้นด้วย

เมื่อพิจารณาจากแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามอัธยาศัยที่ปรากฏอยู่ในประเทศไทย พบว่ามีสื่อหลายประเภทที่จัดทำเป็นภาษาอังกฤษ หรือปรับให้เป็นระบบสองภาษา (ภาษาไทยและภาษาอังกฤษควบคู่กัน) เช่น หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ ป้ายจราจร ป้ายสัญลักษณ์ต่างๆ รวมทั้งมีการรับสื่อต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษมาจากต่างประเทศโดยตรง เช่น หนังสือ เพลง ภาพยนตร์ เกม และเว็บไซต์ทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งสื่อเหล่านี้สามารถใช้เป็นแหล่งการเรียนรู้และฝึกฝนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนภาษาได้หากใช้ให้ถูกวิธี

การศึกษาซึ่งแต่เดิมถูกมองว่าคือกระบวนการเรียนรู้ในลักษณะที่เป็นทางการและกึ่งทางการ โดยมีครูทำหน้าที่สอนและถ่ายทอดวิชาการตามลำดับขั้นตอน ถูกมองในมุมมองที่กว้างขึ้น การศึกษาสามารถเกิดขึ้นในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียนโดยผ่านทางสื่อต่างๆ ภายใต้บรรยากาศของความสนุกสนานเพลิดเพลิน และเรียนรู้จากภาพ แสง สี เสียง เพลง และคำพูด แนวคิดการศึกษาแบบใหม่นี้ได้รวมคำว่า "การศึกษา" (Education) และ "ความบันเทิง" (Entertainment) เข้าไว้ด้วยกันเป็น "การศึกษาเชิงหรรษา" (Edutainment) ซึ่งเป็นการนำความบันเทิงเข้ามาใช้ในการจัดการศึกษา อาทิ ภาพยนตร์ เพลง เกม website พิพิธภัณฑ์ เป็นต้น การศึกษาเชิงหรรษานี้สามารถดึงดูดความสนใจ ความตั้งใจของผู้เรียน และมีความสนุกสนานในขณะเรียนจึงช่วยให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียน และบางครั้งผู้เรียนสามารถเรียนรู้โดยไม่รู้ตัว (Buckingham & Scanlon, 2004) ดังนั้นการศึกษาเชิงหรรษาจึงได้รับความสนใจมากในปัจจุบัน และมีการนำสื่อความบันเทิงต่างๆ โดยเฉพาะเพลงและภาพยนตร์มาใช้ในการเรียนการสอนโดยเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังเห็นได้จากการวิจัยต่างๆ ทั้งในระดับสากลและระดับประเทศ เช่น d'Ydewalle & Van de Poel (1999); Murphey (1992); เกศริน พนารังสรรค์ (2543) เป็นต้น

อย่างไรก็ตามการศึกษาภาษาอังกฤษด้วยตนเองตามอัธยาศัยนอกห้องเรียนจากสื่อมวลชนและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ ของเด็กนักเรียนไทยยังไม่ได้รับการสนับสนุนเท่าที่ควร ในขณะที่การรับภาษาที่สอง (Second language acquisition) ผู้เรียนต้องเรียน รับรู้ และฝึกฝนจากการศึกษาในระบบโรงเรียน (Formal education) และจากการศึกษาตามอัธยาศัย (Informal education) (Ellis, 1993, 1994; Leow, 1998; Long, 1996) เมื่อพิจารณาจากแหล่งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตามอัธยาศัยที่ปรากฏอยู่ในประเทศไทย พบว่ามีสื่อและเทคโนโลยีหลายประเภทที่สามารถใช้เป็นแหล่งการเรียนรู้และฝึกฝนภาษาอังกฤษให้แก่นักเรียน นิสิต นักศึกษาหากใช้ให้ถูกวิธี Freeman (1999) พบว่ากลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักศึกษา ESL และนักศึกษาวิชาภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศในมหาวิทยาลัยในประเทศอังกฤษใช้เวลาว่างในการทำกิจกรรมทางภาษานอกห้องเรียนถึงร้อยละ 85 ของเวลาว่างทั้งหมด ทั้งนี้ Freeman ได้

สรุปถึงความจำเป็นของการทำกิจกรรมทางภาษานอกห้องเรียนของผู้เรียนภาษา และเสนอมุมมอง รวมทั้งรูปแบบของกิจกรรมต่างๆ ที่ผู้เรียนภาษาทำในชีวิตประจำวัน

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษาปริมาณการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของผู้เรียนว่ามีปริมาณมากหรือน้อยเพียงใด (Freeman, 1999; Hyland, 2004; Pickard, 1996) หรือความสัมพันธ์ของความสามารถทางภาษาของผู้เรียนและปริมาณการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (Shen, Tseng, Kuo, Su, & Chen, 2005) ทั้งนี้ยังขาดงานวิจัยที่ศึกษาอิทธิพลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของผู้เรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ รวมทั้งวิธีการหรือกลวิธีในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในแต่ละกิจกรรม

จากข้อสังเกตเหล่านี้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจใช้วิธีเก็บข้อมูลเชิงปริมาณควบคู่กับการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ เพื่อศึกษาลักษณะกลวิธีการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของผู้เรียนภาษา รวมทั้งศึกษาอิทธิพลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของผู้เรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต
2. เพื่อศึกษาผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาผลของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
4. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต
5. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรม

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

1.3.1 ประชากร

ประชากรสำหรับการวิจัยนี้คือนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ การกำหนดวิชาเอกดังกล่าวเนื่องจากนิสิตนักศึกษากลุ่มดังกล่าวจะมีพื้นฐานความรู้

และทักษะทางภาษาอังกฤษ สามารถทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและใช้สื่อภาษาอังกฤษต่างๆ ได้โดยไม่มีหรือมีข้อจำกัดทางภาษาน้อย

1.3.2 ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย

1.3.2.1 ตัวแปรต้น ได้แก่

ก. กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

ข. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ใช้ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

1.3.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ

1.3.2.3 ตัวแปรควบคุม ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

1.4 คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1.4.1 **กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน** หมายถึง กิจกรรมที่นิสิตทำนอกห้องเรียนโดยใช้ภาษาอังกฤษ รวมถึง การใช้ภาษาอังกฤษในเวลาว่าง ในงานอดิเรก และในกิจกรรมต่างๆ ตามอัธยาศัย ที่นอกเหนือจากการบ้านและงานที่ได้รับมอบหมายจากอาจารย์ที่โรงเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแบ่งเป็น 11 หมวดตามความคล้ายคลึงของสื่อที่ใช้ ทั้งนี้ได้ปรับปรุงจาก Chusanachoti (2009) ได้แก่

1. การฟังหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษทุกประเภท ผ่านสื่อทุกชนิด เช่น วิทยุ ซีดี เว็บไซต์ มิวสิกวีดีโอ โทรศัพท์ และในทุกสถานที่ เช่น บ้าน ร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า รถรับจ้าง เป็นต้น
2. การฟังข่าวและคำประกาศต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษจากทุกสถานที่ ผ่านสื่อทุกชนิด เช่น ชมข่าวจากโทรทัศน์ ฟังข่าวจากวิทยุ หรือฟังคำประกาศในห้างสรรพสินค้า รถไฟฟ้า BTS สนามบิน เป็นต้น
3. การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ ได้แก่ การดูหนัง ภาพยนตร์ โฆษณา เกมโชว์ ซีรีส์ หรือรายการต่างๆ ผ่านสื่อทุกชนิด เช่น โทรทัศน์ ดีวีดี อินเทอร์เน็ตเว็บไซต์ และในทุกสถานที่ เช่น โรงภาพยนตร์ บ้าน ห้างสรรพสินค้า สถานีรถไฟฟ้า BTS เป็นต้น
4. การสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง ได้แก่ การสนทนากับบุคคลอื่นทั้งกับเจ้าของภาษาหรือไม่ใช่ก็ตาม ทั้งแบบเผชิญหน้าหรือไม่เผชิญหน้าเป็นภาษาอังกฤษ เช่น พูดโทรศัพท์ หรือโปรแกรมโทรศัพท์ทางอินเทอร์เน็ต เช่น Skype หรือพูดกับตนเองเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น

5. การอ่านหนังสือและนิตยสารทุกประเภทเป็นภาษาอังกฤษ ได้แก่ การอ่านหนังสือและนิตยสาร ผ่านสื่อทุกประเภท เช่น การอ่านเรื่องสั้น นิยาย กลอน หนังสือทำอาหาร หนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ รวมทั้งการอ่านหนังสือหรือนิตยสารออนไลน์ หรือ e-book เป็นต้น
6. การอ่านหนังสือพิมพ์ ได้แก่ การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษทุกประเภท ทุกคอลัมน์ และการอ่านหนังสือพิมพ์ออนไลน์จากเว็บไซต์เป็นภาษาอังกฤษ
7. การค้นหาและอ่านเว็บไซต์ ได้แก่ การใช้ ค้นหา และอ่านเว็บไซต์ต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาอังกฤษ ยกเว้นการอ่านเว็บไซต์หนังสือพิมพ์ การอ่านหนังสือและนิตยสารออนไลน์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ต เช่น อีเมล โต้ตอบกระทู้ โต้ตอบในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น Facebook Twitter เป็นต้น
8. การอ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้าเป็นภาษาอังกฤษ ได้แก่ การอ่านป้ายเตือน ป้ายถนน โปสเตอร์ แผ่นพับ ใบปลิว ฉลากสินค้าและบรรจุภัณฑ์ ฉลากยา เมนูอาหาร สติกเกอร์ต่างๆ เป็นต้น
9. การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา ได้แก่ การอ่านหรือเขียนผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา (Asynchronous หรือ Non real-time) เป็นภาษาอังกฤษ เช่น อีเมล กระดานสนทนา (Web board) เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (เช่น Facebook และ Twitter) เป็นต้น
10. การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา ได้แก่ การอ่าน เขียน โต้ตอบ หรือส่งข้อความสด (Instant Messaging หรือ IM) ทางอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา (Synchronous หรือ Real-time) เป็นภาษาอังกฤษ ผ่านเว็บไซต์หรือโปรแกรมต่างๆ เช่น MSN, Yahoo messenger, Chat-room, Skype หรือฟังก์ชั่นสนทนา (Chat) ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น Facebook Twitter รวมทั้งการส่งข้อความสด SMS ผ่านโทรศัพท์มือถือ ผ่านโปรแกรมต่างๆ เช่น ไลน์ (Line) เป็นต้น
11. การเล่นเกม ได้แก่ การเล่นเกมทุกประเภทที่มีภาษาอังกฤษปรากฏอยู่ เช่น ในกติกา วิธีการเล่น หรือในขณะเล่น ผ่านสื่อทุกชนิด เช่น เกมจากหนังสือพิมพ์ (เช่น Crossword) เกมกระดาน (เช่น Scrabble) เกม Play Station เกมคอมพิวเตอร์ เกมในโทรศัพท์มือถือ เกมออนไลน์จากเว็บไซต์ต่างๆ (เช่น Ragnarok, Dota, Facebook) เป็นต้น

1.4.2 **กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ** หมายถึง วิธีการ พฤติกรรม กระบวนการขั้นตอนหรือเทคนิคเฉพาะที่นิสิตใช้ เป็นการกระทำที่รู้ตัวเพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจ และใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว หรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากความพยายามของนิสิตที่นำมาใช้ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เพื่อช่วยให้การทำกิจกรรมนั้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อจะพัฒนาทักษะทางภาษาไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่านหรือเขียน เป็นกลวิธีในการเรียนภาษาที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาโดยตรง (Direct strategies) ซึ่งเป็นกลวิธีในการเรียนภาษาอังกฤษที่ต้องใช้กระบวนการคิดโดยตรงที่เกี่ยวข้อง

กับภาษา ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่มโดยดัดแปลงจาก Oxford (1990) ได้แก่ กลุ่มกลวิธีด้านการจำ กลุ่มกลวิธีด้านพุทธิปัญญา และกลุ่มกลวิธีด้านการทดแทน

1.4.3 **พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ** หมายถึง การที่นิสิตมีทักษะทางภาษาอังกฤษทั้งทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนสูงขึ้นโดยวัดจากคะแนนจากแบบทดสอบทักษะภาษาอังกฤษคู่ขนาน ซึ่งรวบรวมและดัดแปลงมาจากข้อสอบ Preliminary English Test (PET) ซึ่งเป็นข้อสอบมาตรฐานสากล จัดสอบโดย University of Cambridge ESOL Examinations ประเทศอังกฤษ เป็นข้อสอบที่ใช้วัดทักษะการฟัง การพูด การอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในชีวิตประจำวัน

ทั้งนี้จะใช้วิธีการวัดพัฒนาการสัมพัทธ์เป็นตัวชี้วัดการมีพัฒนาการทางทักษะทางภาษาอังกฤษ การเลือกใช้วิธีคำนวณนี้จะสามารถนำคะแนนพัฒนาการมาเปรียบเทียบกันได้ รวมทั้งผู้เรียนที่ได้คะแนนจากการวัดครั้งแรกสูงจะมีพัฒนาการสูงกว่าผู้เรียนที่มีคะแนนจากการวัดครั้งแรกต่ำ ถึงแม้จะมีผลต่างระหว่างคะแนนจากการวัดก่อนและหลังเรียนเท่ากัน

วิธีการวัดพัฒนาการสัมพัทธ์ (x_g) คำนวณจากสูตรดังนี้

$$x_g = \frac{x_2 - x_1}{y - x_1}$$

เมื่อ x_g คือ พัฒนาการสัมพัทธ์

x_1 คือ คะแนนการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ครั้งที่ 1

x_2 คือ คะแนนการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ครั้งที่ 2

y คือ คะแนนเต็มของการทดสอบ

1.4.4 **ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ** หมายถึง ผลการเรียนรู้ของนิสิตอันมาจากการเรียนการสอนรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษ ที่นิสิตลงทะเบียนในภาคการศึกษาปัจจุบัน ทั้งนี้ตัวชี้วัดคือค่าเฉลี่ยของคะแนนมาตรฐาน (T-score) ของคะแนนสอบปลายภาคของรายวิชาภาษาอังกฤษที่นิสิตลงทะเบียนในภาคการศึกษาปัจจุบัน

1.4.5 **นิสิต** หมายถึง นิสิตระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ

1.5 ประโยชน์ที่ได้รับ

1. ได้องค์ความรู้เกี่ยวกับลักษณะและแนวโน้มความนิยมในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนผ่านสื่อและเทคโนโลยีต่างๆ ของนิสิต
2. ทำให้ทราบถึงพฤติกรรม รวมทั้งกลวิธีทางการเรียนภาษาที่ผู้เรียนใช้ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

3. ได้แนวทางสำหรับครู อาจารย์ และผู้เกี่ยวข้องให้ตระหนักในความสำคัญของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอันนำไปสู่พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของผู้เรียน
4. ได้แนวทางสำหรับครู อาจารย์ภาษาอังกฤษในการส่งเสริม แนะนำให้ผู้เรียนทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนผ่านสื่อและเทคโนโลยีต่างๆ รวมทั้งบูรณาการกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเข้ากับบทเรียน
5. ได้แนวทางแก่ผู้สนในการศึกษาค้นคว้า และทำวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้ต่อไป

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง อิทธิพลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าว และได้นำเสนอผลการศึกษาตามลำดับดังนี้

2.1 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

2.1.1 การเรียนรู้ภาษาและการเรียนรู้ด้วยตนเอง

2.1.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง

2.2 การเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

2.2.1 ความหมายและประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

2.2.2 ความสำคัญของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

2.3 กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ

2.3.1 ความหมายและประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

2.3.2 กลวิธีการเรียนรู้ภาษากับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

2.1 การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ตัวแปรหลายองค์ประกอบ ที่ส่งผลต่อ การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศให้ประสบความสำเร็จ อาทิ องค์ประกอบด้านกายภาพ ได้แก่ อายุ ความสามารถทางสมองและการจำ การพูดและการได้ยิน ความสามารถในการมองเห็น องค์ประกอบทางสังคม-จิตวิทยา ได้แก่ แรงจูงใจและเจตคติ องค์ประกอบทางบุคลิกภาพ ได้แก่ ความมั่นใจในตนเอง การเห็นคุณค่าของตนเอง ความเห็นอกเห็นใจ ความวิตกกังวล การชอบเสี่ยง ความรู้สึกต่อต้าน และการอดทนต่อความคลุมเครือ เป็นต้น องค์ประกอบด้านแบบการเรียนรู้และการคิด ได้แก่ ความสามารถในการคิด พิจารณา และคิดอย่างมีวิจารณญาณ การใช้กลวิธีการเรียนรู้ ความเป็นอิสระหรือการขึ้นอยู่กับผู้อื่นในการเรียน และองค์ประกอบอื่นๆ เช่น ความจำ เป็นต้น (Larsen-Freeman & Long, 1991) ในขณะเดียวกัน การ์ดเนอร์และแมคอินไทร์ ได้เพิ่มบริบทในการเรียนภาษา ได้แก่ การเรียนภาษาอย่างเป็นทางการ และการเรียนภาษาอย่างไม่เป็นทางการ เข้าไปในตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาที่สอง หรือภาษาต่างประเทศ

นอกเหนือจากองค์ประกอบที่มีอยู่เดิม ซึ่งได้แก่องค์ประกอบเชิงชีววิทยาและเชิงทดลอง รวมถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล (Gardner & MacIntyre, 1993)

ดังที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นว่า นักการศึกษาได้แบ่งตัวแปรที่มีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาออกเป็นประเภทต่างๆ แตกต่างกัน ซึ่งสรุปได้คือ ตัวแปรระดับนักเรียนและตัวแปรระดับโรงเรียน ตัวแปรระดับนักเรียน หมายถึง ลักษณะที่แตกต่างกันของนักเรียนแต่ละคนที่เปลี่ยนแปลงได้ซึ่งอาจมีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ อาทิ เชาวน์ปัญญา พื้นความรู้เดิมทางภาษาอังกฤษ เจตคติต่อการเรียนและต่อภาษาอังกฤษ ความถนัดและแรงจูงใจในการเรียน กลวิธีการเรียน กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนภาษา เป็นต้น ตัวแปรระดับโรงเรียน หมายถึง ลักษณะที่แตกต่างและอาจเปลี่ยนแปลงได้ของครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ชั้นเรียน ห้องเรียน สถานศึกษา หลักสูตร และผู้บริหารสถานศึกษา เช่น วุฒิทางการศึกษาและประสบการณ์การสอนของครู จำนวนคาบต่อสัปดาห์ที่มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ความเป็นผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษา เป็นต้น

2.1.1 การเรียนรู้ภาษาและการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นกระบวนการฝึกทักษะต่อเนื่อง ผู้เรียนภาษาที่จะประสบความสำเร็จได้นั้นจะต้องมีการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous learning) ซึ่งผู้เรียนสามารถเรียนได้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนโดยเรียนรู้จากสถานการณ์และประสบการณ์ที่ผู้เรียนประสบในชีวิตประจำวัน ซึ่งบางครั้งอาจใช้คำว่า การเรียนรู้โดยตนเอง (Self-instruction)

การเรียนรู้ด้วยตนเอง หรือ Autonomous learning นั้นมาจากคำว่า Autonomy ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยได้ต่างๆ กัน อาทิ อัตตาณัติ ความเป็นอิสระ และอิสระแห่งตน เป็นต้น (ชนิตา สร้อยน้ำ, 2542) ซึ่งนักการศึกษาทั้งในประเทศไทยและในต่างประเทศได้ให้คำจำกัดความของการเรียนรู้ด้วยตนเองแตกต่างกันออกไป โดยในที่นี้ใช้คำว่าความเป็นอิสระแห่งตนในการเรียนรู้ แทนคำว่า Autonomy in learning และ การเรียนรู้ด้วยตนเอง แทนคำว่า Autonomous learning

เฮนรี่ โฮเล็คเป็นนักการศึกษายุคแรกที่ได้ให้ความสำคัญกับคำว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง และได้นำคำนี้มาอธิบายในวงการศึกษา ซึ่งภายหลังได้รับการยอมรับและอ้างถึงมากที่สุด (Benson, 2009) โดยโฮเล็คได้ให้คำจำกัดความว่าหมายถึง "ความสามารถในการรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง" (Holec, 1981, p. 3) ซึ่งผู้เรียนที่มีความเป็นอิสระแห่งตนในการเรียนรู้จะต้องกำหนดวัตถุประสงค์การเรียนรู้เอง กำหนดขอบข่ายและเนื้อหาเรียนรู้ เลือกวิธีการและเทคนิคในการเรียนรู้เอง กำกับและควบคุมกระบวนการเรียนรู้เอง และมีการประเมินผลสิ่งที่ได้เรียนรู้มา โดยต่อมามีนักการศึกษาได้นำเอาแนวคิดนี้ไปประยุกต์และปรับใช้ ได้แก่

เดวิด ลิตเติล ได้ให้คำจำกัดความโดยขยายความจากคำจำกัดความของความเป็นอิสระแห่งตนในการเรียนรู้ ที่โฮเล็คได้ให้ไว้โดยเพิ่มมุมมองของจิตวิทยาไว้ว่า เป็นความสามารถในการมีอิสระ คิดไตร่ตรองอย่างรอบคอบ ตัดสินใจ และกระทำด้วยการพึ่งพาตนเอง ผู้เรียนจะต้องพัฒนาความสัมพันธ์ทางด้านจิตวิยา กับกระบวนการและเนื้อหาของการเรียนรู้ ซึ่งจะเป็นผลให้ผู้เรียนสามารถถ่ายทอดสิ่งที่เรียนรู้ไปยังบริบทที่กว้างขึ้น (Little, 1990, p. 7; 1991, p. 4)

ความเป็นอิสระแห่งตนในการเรียนรู้ สำหรับแมรี่ สแปร็ท และคณะ (Spratt, Humphreys, & Chan, 2002) หมายถึง ความสามารถในการรับผิดชอบและตัดสินใจในการกำกับการเรียนรู้ของตนเอง ทั้งนี้แมรี่ สแปร็ท และคณะ ได้เพิ่มแรงจูงใจของผู้เรียนเป็นองค์ประกอบหลักประการที่หก จากองค์ประกอบหลักของความเป็นอิสระแห่งตนในการเรียนรู้ 5 ประการของเฮนรี่ โฮเล็ค

ในขณะที่นักการศึกษามองความเป็นอิสระแห่งตนในการเรียนรู้เป็นคุณลักษณะในผู้เรียนที่สามารถควบคุมและรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนได้ และการเรียนรู้ด้วยตนเองเน้นการเรียนรู้ซึ่งผู้เรียนเป็นผู้รับผิดชอบและควบคุมด้วยตนเอง ริชาร์ด ไรอัน กล่าวว่า บุคคลนั้นจะรู้สึกว่าตนเองเป็นผู้ริเริ่ม และเป็นผู้กระทำพฤติกรรมนั้นๆ เมื่อเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองซึ่งเป็นกระบวนการของการตัดสินใจด้วยตนเอง (Self-determination) หรือการควบคุมตนเอง (Self-regulation) (Ryan, 1991 อ้างถึงใน Littlewood, 1996, p. 135)

เพียร์สัน (Pearson, 2004) ให้คำจำกัดความของการเรียนรู้ด้วยตนเองว่า การเรียนรู้ต่างๆ ที่เกิดขึ้นนอกห้องเรียน ซึ่งเกี่ยวข้องกับการเรียนรู้โดยตนเอง (Self-instruction) การเรียนรู้แบบธรรมชาติโดยการนำตนเอง (Naturalistic learning หรือ Self-directed naturalistic learning) ซึ่งเบนสัน (Benson, 2007) ได้ระบุการเรียนรู้นอกห้องเรียน (Out-of-class learning) เป็นรูปแบบหนึ่งของการเรียนรู้ด้วยตนเองนอกเหนือจากการศึกษาทางไกล (Distance learning) ในทำนองเดียวกัน ไฮแลนด์ (Hyland, 2004) ซึ่งมองการเรียนรู้ด้วยตนเองคือการเรียนรู้ภายนอกห้องเรียน โดยเน้นถึงการที่ผู้เรียนมีคุณลักษณะนำตนเอง (Self-directed) กระตือรือร้น (Active) และมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนในการใช้ภาษานอกห้องเรียน จากความหมายข้างต้น อาจสรุปได้ว่า การเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึง พฤติกรรมที่ผู้เรียนแสดงให้เห็นถึงความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง ในการตัดสินใจและกำกับควบคุมกระบวนการเรียนรู้ ของตนเอง โดยผู้เรียนมีแรงจูงใจ รวมทั้งมีอิสระในการคิดและกระทำโดยพึ่งตนเองในการเรียน

นักการศึกษาทั้งในประเทศไทยและในต่างประเทศ ต่างก็ให้ความสนใจและให้ความสำคัญต่อการเรียนรู้ในระบบหรือใน 21 การเรียนรู้ด้วยตนเอง ว่าเป็นคุณลักษณะที่สำคัญของผู้เรียนในศตวรรษที่

สถานศึกษาอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอ ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องเรียนรู้ด้วยตนเองเพิ่มเติม เพื่อให้ทันต่อความเจริญก้าวหน้าของโลกปัจจุบัน อันเป็นยุคของเทคโนโลยีสารสนเทศ

สุมน อมรวิวัฒน์ กล่าวถึงสาเหตุของการปฏิรูปการเรียนรู้ว่า การเรียนรู้ตามหลักสูตรและการสอนจากครูตามเนื้อหาในหนังสือไม่เพียงพอ มนุษย์ทุกคนจึงไม่ควรแต่คอยรับการสั่งสอนฝึกอบรมจากผู้อื่น แต่จะต้องเรียนรู้วิธีเรียน ค้นหา และสร้างสรรค์ความรู้ด้วยตนเอง เพราะไม่มีหลักสูตรใดที่จะยืนยงและทันสมัย อีกทั้งไม่มีหนังสือเล่มใดและครูคนใดที่สามารถบอกผู้เรียนทุกคนได้ครอบคลุมเรื่องที่ต้องเรียนทั้งหมด ดังนั้นผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถในการรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง เพื่อรู้จักเลือกตัดสินใจและพึ่งตนเองได้ในการเรียนรู้ (2541, pp. 3-5)

ในการเรียนภาษาไม่ว่าจะเป็นการเรียนภาษาที่สองหรือเรียนภาษาต่างประเทศ ความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยตนเองในการเรียนรู้ภาษาคือ การที่ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองได้ เป็นเป้าหมายที่พึงประสงค์ของปรัชญาการสอนและการฝึกปฏิบัติทางภาษา (Cotterall, 1995, p. 219) ดังนั้นการช่วยให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองนั้น เป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนจะเรียนในสิ่งที่ตนพร้อมที่จะเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเอง จะส่งผลให้การเรียนรู้ภาษามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และยังสามารถจัดการกับการเรียนภาษานอกห้องเรียนได้อีกด้วย (Ellis & Sinclair, 1989, p. 1)

จากงานวิจัยต่างๆ พบว่า การที่ผู้เรียนได้รับการพัฒนาให้มีความเป็นอิสระแห่งตนในการเรียนรู้ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น มีความคิดสร้างสรรค์เพิ่มขึ้น การเรียนมีความคงทน เห็นคุณค่าและนับถือตนเองมากขึ้น อีกทั้งยังเพิ่มปริมาณการเข้าชั้นเรียน รวมทั้งส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนของผู้เรียน ซึ่งจะส่งผลให้คุณภาพในการเรียนรู้สูงขึ้น (Benson, 1998; Holec, 1981; Jiao, 2005, p. 28; Little, 1991, 2007; Reeve, 1996, pp. 23-24)

2.1.2 ปัจจัยที่มีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง

การที่ผู้เรียนจะสามารถในการจัดการและรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองได้นั้น ต้องอาศัยปัจจัยหลายประการ ได้แก่ แรงจูงใจ ทัศนคติ ตัวผู้เรียน อายุ วัฒนธรรมการเรียน ความรู้ทางอภิปัญญา (Metacognitive knowledge) และสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้ (Chan, 2001a, 2001b, 2003; Gan, Humphreys, & Hamp-Lyons, 2004; Spratt, et al., 2002; Wenden, 1991; ฐิฎา ไกรวัฒนพงศ์, 2554) ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงเพียงบางประการ

ปัจจัยหลักประการหนึ่งซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองคือแรงจูงใจ ยูชิโอดะ (Ushioda, 1996 อ้างถึงใน Benson, 2007, p. 29) กล่าวว่า ผู้เรียนที่มีการเรียนรู้แบบกำกับตนเอง (Self-regulated learning) จะมีความสามารถในการควบคุมกระบวนการคิดเชิงกลยุทธ์ (Strategic thinking process) ประกอบกับมีแรงจูงใจและมีความประสงค์ที่จะเรียนรู้ ทั้งนี้ แมรี่ สแปร็ท และคณะ ยังได้สรุปหลังจากทำวิจัยขนาดใหญ่สำรวจนักเรียนชาวฮ่องกง ว่าแรงจูงใจอาจนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง และเป็นสิ่งที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีก่อนที่จะมีการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Spratt, et al., 2002)

ปัจจัยที่สำคัญซึ่งส่งผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียนเอเชียโดยส่วนใหญ่คือวัฒนธรรมการเรียน (Learning culture) (Chan, 2003; Gan, et al., 2004) กล่าวคือ ผู้เรียนส่วนใหญ่มักเห็นว่าความรู้เป็นสิ่งที่ถูกส่งโดยผู้สอนมากกว่าการค้นพบโดยตัวผู้เรียนเอง (Wang, 2011) เพราะประเทศต่างๆ ในภูมิภาคเอเชียตะวันออก ส่วนใหญ่มีวัฒนธรรมและความเชื่อซึ่งมักตั้งอยู่บนสมมติฐานว่าครูเป็นผู้รอบรู้และมีหน้าที่ถ่ายทอดความรู้ต่างๆ ให้แก่ผู้เรียน (Gan, et al., 2004)

นอกจากนี้ การเรียนการสอนที่เน้นครูเป็นศูนย์กลางยังคงเป็นรูปแบบการเรียนการสอนในทางปฏิบัติของประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกส่วนใหญ่ ซึ่งเบนสัน (Benson, 2001) ยืนยันว่ารูปแบบการสอนแบบดั้งเดิมที่ยึดครูเป็นศูนย์กลาง ครูจะเป็นผู้รับผิดชอบในการตัดสินใจเกี่ยวกับการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่เพียงผู้เดียว เป็นสิ่งที่ขัดขวางและยับยั้งความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง จึงทำให้ผู้เรียนขาดทักษะและโอกาสในการเลือกตัดสินใจ รวมถึงการรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง

สภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้เป็นปัจจัยสำคัญอีกประการที่มีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Chan, 2001a; Yu, 2006) สภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้แบ่งออกเป็น 2 ประการ ได้แก่ การสนับสนุนภายนอก และความพร้อมของแหล่งการเรียนรู้ ครูเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน (Benson, 2007; Little, 1995) หากมีครูผู้สอนคอยชี้แนะ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้รับผิดชอบและควบคุมการเรียนรู้ของตัวผู้เรียนเอง รวมถึงการให้กำลังใจจากบุคคลรอบข้าง เช่น ครู ผู้ปกครอง และกลุ่มเพื่อน จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง ดังนั้นครูควรเปลี่ยนบทบาทของตนจากบทบาทผู้สอนและบทบาทบาทผู้ถ่ายทอด เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ (Teachers as facilitators) นอกเหนือจากครูซึ่งเป็นการสนับสนุนภายนอกแล้ว พิงพิง หยู (Yu, 2006) กล่าวว่าความพร้อมของแหล่งการเรียนรู้ เช่น สื่อการเรียนรู้ประเภทต่างๆ และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านการเรียนรู้ซึ่งต่างก็มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของผู้เรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้น องค์ประกอบหลายประการ ได้แก่ แรงจูงใจ ความรู้ทางอภิปัญญา (Metacognitive knowledge) ตัววัฒนธรรมการเรียน ผู้เรียน อายุ ความเชื่อ ทัศนคติ สภาพแวดล้อม

ทางการเรียนรู้ และแหล่งการเรียนรู้ รวมทั้งครูและบุคคลรอบข้างของผู้เรียน ล้วนมีผลต่อความสามารถของผู้เรียนในการจัดการและรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเอง

2.2 การเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

2.2.1 ความหมายและประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

จากมุมมองที่แตกต่างเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ทำให้นักการศึกษาและนักวิจัยให้ความหมายของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและจัดประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่างกัน

Pickard (1996) รวมคำว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เป็นหนึ่งในกลวิธีการเรียนรู้ โดยใช้คำว่า กลวิธีการเรียนรู้นอกห้องเรียน (Out-of-class strategy) ซึ่งรวมถึงการทำกิจกรรมทางภาษานอกห้องเรียนต่างๆ ที่ผู้เรียนเป็นผู้เริ่มทำด้วยตนเอง โดย กล่าวถึงประเภทของกลวิธีการเรียนรู้นอกห้องเรียน เน้นเพียงทักษะการฟังและการอ่านเท่านั้น เช่น การอ่านหนังสือพิมพ์และการฟังวิทยุ เป็นต้น

ชาญณรงค์ อินทรประเสริฐ (Intaraprasert, 2007) ให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และกล่าวถึงกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนว่าเป็นส่วนหนึ่งในกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ จัดอยู่ในประเภทกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ มี 2 ประเภท ได้แก่ กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนและนอกห้องเรียน) กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษนอกชั้นเรียนประกอบด้วย 5 กลวิธี ซึ่งในแต่กลวิธีประกอบไปด้วยกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนหลายกิจกรรม ได้แก่

1. การขยายความรู้ทางคำศัพท์และสำนวนภาษา ได้แก่ การอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษต่างๆ เช่น ป้ายโฆษณาและหนังสือพิมพ์, การเล่นเกมภาษาอังกฤษ เช่น อักษรไขว้, การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และการฟังเพลงภาษาอังกฤษ
2. การพัฒนาทักษะการฟัง ได้แก่ การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ, การฟังเพลงภาษาอังกฤษ หรือฟังบทสนทนาภาษาอังกฤษจากเทปหรือซีดี, การฟังรายการวิทยุภาษาอังกฤษ และการดูรายการโทรทัศน์ภาษาอังกฤษ
3. การพัฒนาทักษะการพูด ได้แก่ การฝึกพูดกับตนเอง, การพยายามฝึกเลียนแบบการพูดการออกเสียง และสำเนียงตามเจ้าของภาษาจากสื่อต่างๆ เช่น ภาพยนตร์, การสนทนาภาษาอังกฤษกับเพื่อนหรือชาวต่างชาติ, การใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรมต่างๆ เช่น

โปรแกรม Chat หรือ MSN, การศึกษาเพิ่มเติมจากโรงเรียนกวดวิชาหรือโรงเรียนสอนภาษา

4. การพัฒนาทักษะการเขียน ได้แก่ การโต้ตอบจดหมายภาษาอังกฤษหรืออีเมล, การฝึกเขียนประโยครูปแบบต่างๆ หรือความเรียงภาษาอังกฤษ และการฝึกแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษ

5. การรับความรู้ภาษาอังกฤษทั่วไป ได้แก่ การแสวงหาโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษ, การศึกษาเพิ่มเติมจากโรงเรียนกวดวิชาหรือโรงเรียนสอนภาษา, การอ่านสื่อสิ่งพิมพ์ภาษาอังกฤษต่างๆ เช่น ป้ายโฆษณา และหนังสือพิมพ์ และการค้นหาความรู้และข้อมูลเพิ่มเติมจากอินเทอร์เน็ต

Benson (2001) กล่าวว่าการเรียนรู้นอกห้องเรียนหมายถึงกิจกรรมต่างๆ ซึ่งนำไปสู่การเรียนรู้ทุกประเภทที่เกิดขึ้นภายนอกห้องเรียน ซึ่งรวมถึงการสอนตนเอง และการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยธรรมชาติ ในทำนองเดียวกันแมรี่ สแปร็ท และคณะ (Spratt, et al., 2002) เสนอมุมมองเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนว่า เป็นพฤติกรรมที่แสดงความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยแบ่งออกเป็น 22 กิจกรรม ตามกิริยาที่ทำกิจกรรมนั้นๆ เช่น อ่านหนังสือไวยากรณ์อังกฤษด้วยตนเอง ส่งอีเมลเป็นภาษาอังกฤษ ฟังเพลงภาษาอังกฤษ ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งคล้ายกับกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (Out-of-class English learning activities) ตามความหมายของ Shen, et al. (2009) ซึ่งหมายถึง กิจกรรมในการฟัง พูด อ่าน เขียน เรียนคำศัพท์และไวยากรณ์ ที่นักเรียนทำผ่านกิจกรรมต่างๆ นอกห้องเรียน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาภาษาอังกฤษของตนเอง

จากการศึกษาความหมายและประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนจากหลายแหล่ง พบว่า มีการแบ่งประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนออกหลายแบบ ได้แก่ การแบ่งตามกริยาที่ทำกิจกรรม เช่น การส่งอีเมล การเล่นเกม (Spratt, et al., 2002) การแบ่งตามทักษะทางภาษาที่กิจกรรมนั้นส่งผล เช่น ทักษะการเขียน ได้แก่ การเขียนอีเมล (Intaraprasert, 2007; Little, 2009) และการแบ่งตามประเภทของสื่อ เช่น กิจกรรมผ่านอินเทอร์เน็ตเว็บไซต์ (Chusanachoti, 2009)

ปัญหาที่พบในการแบ่งประเภทกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีหลายประการ กล่าวคือ ในหลายกิจกรรมได้รวมทักษะมากกว่าหนึ่งอย่าง เช่น ผู้เรียนจะต้องอ่านอีเมลก่อนจึงจะตอบหรือเขียนส่งอีเมลภาษาอังกฤษได้ หรือการฟังเพลงภาษาอังกฤษ อาจมีการร้องเพลงรวมอยู่ด้วย ดังนั้นการที่ระบุกิริยาเพียงอย่างเดียวในการทำกิจกรรมแต่ละอย่างอาจไม่ครอบคลุมทั้งหมด หรือการแบ่งกิจกรรมตามทักษะทางภาษา เช่น ทักษะฟัง พูด อ่าน และเขียนอาจไม่ถูกต้องชัดเจน จึงทำให้เกิดความคลุมเครือ

นอกจากนี้ การแบ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนตามประเภทของสื่ออาจไม่ครอบคลุมถึงกิจกรรมหรือสื่อบางอย่าง เช่น หากกล่าวถึงเพลงภาษาอังกฤษ ผู้เรียนจะนึกถึงเพลงที่เปิดในรายการวิทยุ หรือเพลงจากแผ่นซีดี เป็นต้น แต่ผู้เรียนอาจไม่รวมมิวสิกวีดีโอจากอินเทอร์เน็ตเว็บไซต์ เช่น YouTube ซึ่งหากวิเคราะห์ให้ดีแล้ว มิวสิควีดีโอเหล่านั้น มีลักษณะเป็นเพลงมากกว่าเป็นอินเทอร์เน็ตเว็บไซต์ซึ่งมักมีตัวหนังสือและเน้นการอ่าน หรือแม้แต่ภาพยนตร์ซึ่งมีบทสนทนา ปัญหาที่พบจากการแบ่งประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนตามประเภทของสื่ออีกประการหนึ่งคือ สื่อบางอย่างสามารถทำได้หลายกิจกรรม ได้แก่ อินเทอร์เน็ตเว็บไซต์จะมีกิจกรรมหลายประเภท ขึ้นอยู่กับเนื้อหา และลักษณะของเว็บไซต์ เช่น การฟังเพลง หรือการดูภาพยนตร์จากเว็บไซต์ เช่น YouTube (www.youtube.com) การอ่านบทความ การฝึกทักษะทางภาษาเช่น การฝึกฟังบทสนทนาอังกฤษจากเว็บไซต์เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ การเขียนข้อความต่างๆ ในเว็บไซต์กระทู้หรือกระดานสนทนา หรือเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น Facebook หรือแม้แต่การเล่นเกมออนไลน์ เป็นต้น

หากแบ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนตามทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน มีปัญหาคือบางกิจกรรมครอบคลุมทักษะมากกว่าหนึ่งทักษะ และไม่สามารถแยกออกจากกันได้ เช่นการโต้ตอบทางอีเมล ซึ่งงานวิจัยหลายฉบับจัดกิจกรรมนี้ไว้ให้หมวดทักษะการเขียน ซึ่งหากมองเพียงผิวเผินการโต้ตอบทางอีเมลนั้นใช้ทักษะการเขียน แต่อย่างไรก็ตามผู้เรียนย่อมไม่สามารถเขียนตอบอีเมลได้โดยไม่อ่านอีเมลหรืออ่านคำถาม ดังนั้นการโต้ตอบทางอีเมลจึงรวม 2 ทักษะไว้ด้วยกัน ได้แก่ การอ่านและการเขียน

ดังนั้นงานวิจัยนี้จึงแบ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนได้รวมทั้งสิ้น 11 กิจกรรม โดยยึดตามธรรมชาติของกิจกรรมรวมทั้งลักษะของภาษาเป็นหลัก ได้แก่

1. การฟังหรือร้องเพลงภาษาอังกฤษทุกประเภท ผ่านสื่อทุกชนิด เช่น วิทยุ ซีดี เว็บไซต์ มิวสิกวีดีโอ โทรศัพท์ และในทุกสถานที่ เช่น บ้าน ร้านอาหาร ร้านคาราโอเกะ ห้างสรรพสินค้า รถรับจ้าง เป็นต้น
2. การฟังข่าวและคำประกาศต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษจากทุกสถานที่ ผ่านสื่อทุกชนิด เช่น ชมข่าวจากโทรทัศน์ ฟังข่าวจากวิทยุ หรือฟังคำประกาศในห้างสรรพสินค้า รถไฟฟ้า BTS สนามบิน เป็นต้น
3. การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ต่างๆ เป็นภาษาอังกฤษ ได้แก่ การดูหนัง ภาพยนตร์ โฆษณา เกมโชว์ ซีรีส์ หรือรายการต่างๆ ผ่านสื่อทุกชนิด เช่น โทรทัศน์ ดีวีดี อินเทอร์เน็ตเว็บไซต์ และในทุกสถานที่ เช่น โรงภาพยนตร์ บ้าน ห้างสรรพสินค้า สถานีรถไฟฟ้า BTS เป็นต้น

4. การสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง ได้แก่ การสนทนากับบุคคลอื่นทั้งกับเจ้าของภาษาหรือไม่ใช่ก็ตาม ทั้งแบบเผชิญหน้าหรือไม่เผชิญหน้าเป็นภาษาอังกฤษ เช่น พูดโทรศัพท์ หรือโปรแกรมโทรศัพท์ทางอินเทอร์เน็ต เช่น Skype หรือพูดกับตนเองเป็นภาษาอังกฤษ เป็นต้น
5. การอ่านหนังสือและนิตยสารทุกประเภทเป็นภาษาอังกฤษ ได้แก่ การอ่านหนังสือและนิตยสาร ผ่านสื่อทุกประเภท เช่น การอ่านเรื่องสั้น นิยาย กลอน หนังสือทำอาหาร หนังสือไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ รวมทั้งการอ่านหนังสือหรือนิตยสารออนไลน์ หรือ e-book เป็นต้น
6. การอ่านหนังสือพิมพ์ ได้แก่ การอ่านหนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษทุกประเภท ทุกคอลัมน์ และการอ่านหนังสือพิมพ์ออนไลน์จากเว็บไซต์เป็นภาษาอังกฤษ
7. การค้นหาและอ่านเว็บไซต์ ได้แก่ การใช้ ค้นหา และอ่านเว็บไซต์ต่างๆ ทางอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาอังกฤษ ยกเว้นการอ่านเว็บไซต์หนังสือพิมพ์ การอ่านหนังสือและนิตยสารออนไลน์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ต เช่น อีเมล โต้ตอบกระทู้ โต้ตอบในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น Facebook Twitter เป็นต้น
8. การอ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้าเป็นภาษาอังกฤษ ได้แก่ การอ่านป้ายเตือน ป้ายถนน โปสเตอร์ แผ่นพับ ใบปลิว ฉลากสินค้าและบรรจุภัณฑ์ ฉลากยา เมนูอาหาร สติกเกอร์ต่างๆ เป็นต้น
9. การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา ได้แก่ การอ่านหรือเขียนผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา (Asynchronous หรือ Non real-time) เป็นภาษาอังกฤษ เช่น อีเมล กระดานสนทนา (Web board) เว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ (เช่น Facebook และ Twitter) เป็นต้น
10. การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา ได้แก่ การอ่าน เขียน โต้ตอบ หรือส่งข้อความสด (Instant Messaging หรือ IM) ทางอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา (Synchronous หรือ Real-time) เป็นภาษาอังกฤษ ผ่านเว็บไซต์หรือโปรแกรมต่างๆ เช่น MSN, Yahoo messenger, Chat-room, Skype หรือฟังก์ชั่นสนทนา (Chat) ในเว็บไซต์เครือข่ายสังคมออนไลน์ เช่น Facebook Twitter รวมทั้งการส่งข้อความสด SMS ผ่านโทรศัพท์มือถือ ผ่านโปรแกรมต่างๆ เช่น ไลน์ (Line) เป็นต้น
11. การเล่นเกม ได้แก่ การเล่นเกมทุกประเภทที่มีภาษาอังกฤษปรากฏอยู่ เช่น ในกติกา วิธีการเล่น หรือในขณะเล่น ผ่านสื่อทุกชนิด เช่น เกมจากหนังสือพิมพ์ (เช่น Crossword) เกมกระดาน (เช่น Scrabble) เกม Play Station เกมคอมพิวเตอร์ เกมในโทรศัพท์มือถือ เกมออนไลน์จากเว็บไซต์ต่างๆ (เช่น Ragnarok, Dota, Facebook) เป็นต้น

2.2.2 ความสำคัญของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ในการเรียนภาษาผู้เรียนจะอาศัยแต่การเรียนแบบทางการในห้องเรียนอย่างเดียวไม่เพียงพอ กิจกรรมนอกห้องเรียนจึงถือเป็นเครื่องมือหลักในการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ นักการศึกษาและนักการศึกษาทางภาษาหลายคนได้ศึกษาการเรียนรู้ด้วยตนเอง และกิจกรรมนอกห้องเรียนของผู้เรียน ร่วมกับปัจจัยต่างๆ เช่น ประเภทและปริมาณการทำกิจกรรมนอกห้องเรียน (Chusanachoti, 2009; Freeman, 1999; Pickard, 1996) แรงจูงใจ (Spratt, et al., 2002) ผลการเรียน (Inozu, Sahinkarakas, & Yumru, 2010; ธีรพงศ์ แก่นอินทร์, 2532) บทบาทของบริบททางสังคมและวัฒนธรรม (Hyland, 2004) ทัศนคติของผู้เรียน (Lamb, 2004) กลุ่มนักเรียนที่เรียนภาษาต่างกัน เช่น เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ หรือเรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศ (Freeman, 1999) รวมถึง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง และการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนของผู้เรียน (Chusanachoti, 2009) เป็นต้น

เดวิด นูแนนพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่คิดว่าการเรียนในห้องเรียนเพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอที่จะส่งผลให้มีสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษที่ดี และพบว่าการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนผ่านทางกิจกรรมต่างๆ สามารถพัฒนาสมรรถภาพทางภาษาอังกฤษของตนเองได้ (Nunan, 1989) ทั้งนี้จากการศึกษางานวิจัยหลายฉบับ เบนสันสรุปว่านักเรียนมีแนวโน้มที่จะมีส่วนร่วมในการเรียนรู้นอกห้องเรียนผ่านกิจกรรมต่างๆ มากและบ่อยกว่าที่ครูคาดไว้ อีกทั้งนักเรียนมีความคิดสร้างสรรค์ในการทำกิจกรรมทางภาษาในรูปแบบต่างๆ แม้มีโอกาสในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอย่างจำกัด (Benson, 2007) ซึ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนนั้น นับเป็นตัวแปรที่มีผลทางอ้อมที่มีอิทธิพลสูงสุดต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ (ธีรพงศ์ แก่นอินทร์, 2532)

สำหรับกลุ่มนักเรียนไทย Chusanachoti (2009) พบว่ากลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นิสิตครุศาสตร์วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ เรียนและฝึกภาษาอังกฤษ รวมทั้งทำกิจกรรมภาษาอังกฤษผ่านสื่อต่างๆ นอกห้องเรียนเป็นกิจวัตร เช่น ดูภาพยนตร์ ฟัง-ร้องเพลง อ่านหนังสือและหนังสือพิมพ์ เล่นเกมผ่านวีดีโอเกม และคอมพิวเตอร์ สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ต เช่น โปรแกรมส่งข้อความสด (Instant messaging) ผ่านโปรแกรม MSN, เครือข่ายสังคมออนไลน์ (Online social network) เช่น Hi5 และอีเมล รวมทั้งพบว่านิสิตไม่สามารถรับและเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากกิจกรรมภาษาอังกฤษหรือสื่อต่างๆ ที่เป็นภาษาอังกฤษได้ในทุกโอกาส จากงานวิจัยข้างต้นมีข้อสังเกตได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทำกิจกรรมผ่านสื่อต่างๆ หลากหลายและในสัดส่วนที่ต่างกัน เช่น นิสิตบางคนดูภาพยนตร์และโทรทัศน์มากกว่ากิจกรรมอื่น ในขณะเดียวกันนิสิตบางคนทำกิจกรรมผ่านคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตมากและไม่ดูโทรทัศน์เลย

ยังมีงานวิจัยอีกหลายฉบับที่รายงานผลการศึกษาที่สอดคล้องว่าการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษผ่านสื่อและเทคโนโลยีนอกห้องเรียน เช่น การดูหนัง ฟังเพลง อ่านหนังสือ อ่านหนังสือพิมพ์ เล่นอินเทอร์เน็ต อีเมล และส่งข้อความสด SMS ทางโทรศัพท์ มีความสัมพันธ์ต่อการทักษะทางภาษา และทัศนคติต่อการเรียนภาษาของผู้เรียน (Hyland, 2004; Pickard, 1996; ขนิษฐา จิตแสง, 2546) อาทิ งานวิจัยของขนิษฐา จิตแสงซึ่งศึกษาบทบาทของรายการวิทยุต่อการพัฒนาความรู้และทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้ฟัง งานวิจัยนี้ศึกษารายการเรดิโอโนพล็อบเบล็มซึ่งมีการนำเสนอทั้งภาษาไทยและอังกฤษ มีการนำเสนอสาระและความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ เช่น ช่วง English Problems เป็นการตอบปัญหาทางภาษาอังกฤษโดยผู้เชี่ยวชาญทางภาษา ช่วง Hook Hit Hit เป็นการนำเพลงสากลที่ได้รับความนิยมมาแปลเป็นภาษาไทยทีละประโยค เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายของเพลง หลักการแปลทางภาษาและคำศัพท์ต่างๆ มากขึ้น ขนิษฐา จิตแสงพบว่า รายการเรดิโอโนพล็อบเบล็มมีผลต่อพัฒนาการทางทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้ฟังในระดับปานกลาง ทำให้ผู้ฟังได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษอย่างสนุกมากขึ้นและไม่รู้สึกเบื่อหน่าย เนื่องจากรายการมีการนำเสนอทั้งสาระและความบันเทิงคู่กันไป

กล่าวโดยสรุป เห็นได้ว่านักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์จำนวนมากให้ความสำคัญของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยให้ความหมายและแบ่งประเภทของกิจกรรมนอกห้องเรียนไว้หลากหลาย โดยที่งานวิจัยฉบับนี้แบ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนออกเป็น 11 กิจกรรม ซึ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนล้วนแล้วแต่มีความสำคัญต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในด้านต่างๆ ดังนั้นกิจกรรมนอกห้องเรียนจึงถือเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้และพัฒนาภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

2.3 กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ

2.3.1 ความหมายและประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา

เป็นเวลากว่า 30 ปีที่ผ่านมา นักการศึกษาและนักวิชาการให้ความสำคัญกับการศึกษากลวิธีการเรียนรู้ โดยเฉพาะทางด้านภาษาอย่างต่อเนื่อง อ๊อกซ์ฟอร์ดกล่าวไว้ว่า นักวิชาการได้ให้ความหมายของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาไว้หลากหลาย ซึ่งอาจไม่สามารถมีข้อสรุปที่ตรงกันเกี่ยวกับคำจำกัดความที่ชัดเจนของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา เนื่องด้วยมีผู้ให้ความสนใจศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไว้หลายท่าน ทำให้รูปแบบการการจำแนกองค์ประกอบของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามีความหลากหลายไปด้วย ไม่ว่าจะเป็น ประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ปรากฏ ขอบเขตการจำแนกประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา รวมทั้งการเรียงลำดับขั้นการเกิดของกลวิธีการเรียนรู้ภาษา (Oxford, 1990, p. 17)

การใช้กลวิธีในการเรียนภาษา (Language learning strategies) นั้นมีหลากหลายรูปแบบแตกต่างกันไปตามทัศนะของแต่ละบุคคล (Bongaerts & Poulisse, 1989) นักการศึกษาได้ศึกษากลวิธีในการเรียนภาษา และได้จัดประเภทของกลวิธีในการเรียนภาษาเป็นหลายรูปแบบ ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามแบบฉบับเดียวกัน โคเฮ็น (Cohen, 1998) กล่าวไว้สอดคล้องกันว่า เนื่องจากไม่สามารถระบุความหมายและแบ่งแยกประเภทของกลวิธีการเรียนรู้ภาษาได้อย่างชัดเจน จึงทำให้เกิดความคลุมเครือและซ้ำซ้อนในการจัดกลุ่มกลวิธีการเรียนรู้ภาษา โดยมีผู้นิยามกลวิธีการเรียนรู้ภาษาและแบ่งประเภทไว้ดังนี้

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544, p. 112) กล่าวถึง ความหมายของกลยุทธ์การเรียนรู้ว่าคือ ความคิดขั้นตอนหรือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากความพยายามของผู้เรียนที่จะพัฒนาทักษะทางภาษา การสื่อสารในสังคม เพื่อตนเองจะได้เข้าใจและใช้ภาษาได้ ไม่ว่าจะเป็นการฟัง พูด อ่านหรือเขียน และความสามารถในการใช้ภาษาในสังคมเพื่อการเรียนรู้ ซึ่งพฤติกรรมนี้ผู้เรียนสามารถกำหนดขึ้นได้เอง อาจรวมถึงความสามารถในการเดาความหมายและการจำคำศัพท์และกฎเกณฑ์ต่างๆ เกี่ยวกับภาษาอีกด้วย

อ๊อกซ์ฟอร์ด กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษา หมายถึง พฤติกรรม การกระทำ ขั้นตอน หรือเทคนิคเฉพาะที่ผู้เรียนใช้เป็นส่วนหนึ่งของการกระทำที่รู้ตัวและตั้งใจให้เกิด เพื่อช่วยให้บรรลุเป้าหมายของการเรียน นั่นคือ เกิดความเข้าใจ และใช้ภาษาเป้าหมายได้อย่างคล่องแคล่ว (Oxford, 1990, p. 1) ทั้งนี้งานวิจัยฉบับนี้ได้ยึดรูปแบบกลวิธีในการเรียนภาษาตามแนวคิดของอ๊อกซ์ฟอร์ดซึ่งเป็นรูปแบบที่เข้าใจง่ายและสามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้จริงทั้งการเรียนภาษา การสอนภาษาและการทำวิจัย (Griffiths, 2006) โดยกลวิธีในการเรียนรู้ภาษาตามแนวคิดของอ๊อกซ์ฟอร์ดนั้นสามารถแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ กลวิธีในการเรียนภาษาที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาโดยตรง และกลวิธีในการเรียนภาษาที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาโดยอ้อม ซึ่งในงานวิจัยนี้ จะกล่าวถึงกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่มีผลต่อการเรียนรู้โดยตรงโดยอิงตามแนวคิดของอ๊อกซ์ฟอร์ด

1. กลวิธีในการเรียนภาษาที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาโดยตรง (Direct strategies) หมายถึง กลวิธีในการเรียนภาษาที่ต้องใช้กระบวนการคิดที่เกี่ยวข้องกับภาษาโดยตรง แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

1.1 กลุ่มกลวิธีด้านการจำ (Memory strategies) เป็นกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ใช้วิธีต่างๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถจดจำข้อมูลต่างๆ และสามารถดึงข้อมูลที่เก็บไว้มาใช้เมื่อต้องการได้โดยง่ายและมีประสิทธิภาพ เช่น การเชื่อมโยงองค์ความรู้โดยการแยกหมวดหมู่ การใช้ภาพ หรือแผนภูมิ การจำคำศัพท์โดยการร้องเป็นทำนองหรือบทกลอน เป็นต้น สามารถแบ่งออกเป็น 4 กลวิธีย่อย ดังนี้

1.1.1 การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง (Creating mental linkage) ได้แก่ การจัดหมวดหมู่หรือจัดกลุ่มให้เกิดความสัมพันธ์กัน โดยการเชื่อมโยงความรู้ใหม่ให้สัมพันธ์กับความรู้เดิม และการนำคำศัพท์ใหม่ไปใช้ในบริบทต่างๆ

1.1.2 การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (Applying images and sounds) ได้แก่ การจัดหรือเรียบเรียงคำศัพท์ในรูปของแผนผังหรือภาพให้เกิดการสร้างจินตนาการ การเชื่อมโยงเสียงและภาพของคำศัพท์ใหม่ รวมถึงคำสำคัญต่างๆ (Keywords) และการเชื่อมโยงการออกเสียงของคำศัพท์ใหม่นั้นเข้ากับการออกเสียงของคำศัพท์เดิมที่รู้แล้ว

1.1.3 การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน (Reviewing well) ได้แก่ การทบทวนโครงสร้างทางภาษาและการทบทวนคำศัพท์ เพื่อให้เกิดการจดจำที่แม่นยำและคงทน

1.1.4 การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ (Employing action) ได้แก่ การแสดงท่าทางและความรู้สึกต่างๆ การใช้เทคนิคด้านกลไก (Mechanical techniques) เช่น การเขียนคำศัพท์ต่างๆ บนบัตรคำและเคลื่อนย้ายบัตรคำ การแสดงความรู้สึกประกอบการอธิบายความหมายของคำศัพท์ เป็นต้น

1.2 กลุ่มกลวิธีด้านพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) เป็นกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ใช้วิธีการเรียนเป็นหลัก ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและใช้ภาษาได้หลากหลายวิธี เช่น การฝึกฝนกลวิธีต่างๆ เช่น การวิเคราะห์โครงสร้างของประโยค การหาใจความสำคัญ การสรุปความ และการเชื่อมโยงความรู้ที่มีอยู่เดิมเข้ากับความรู้ใหม่ เป็นต้น แบ่งออกเป็นสี่กลวิธีย่อย ดังนี้

1.2.1 การฝึกฝน (Practicing) ได้แก่ การกระทำหรือการพูดซ้ำๆ การฝึกเขียนหรือพูดอย่างมีรูปแบบ การจำและใช้กฎเกณฑ์ของภาษา การเชื่อมคำหรือวลีให้เป็นประโยคที่ยาวขึ้น และการฝึกใช้ความรู้ใหม่ในสถานการณ์จริง

1.2.2 การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร (Receiving and sending messages) ได้แก่ การจับใจความอย่างรวดเร็วโดยวิธีการต่างๆ เช่น การฟังหรืออ่านเพื่อจับใจความสำคัญ หรือเพื่อหาข้อมูลเฉพาะจุดที่ต้องการ และการใช้ข้อมูลจากแหล่งต่างๆ เพื่อประกอบความเข้าใจในการรับและส่งสาร

1.2.3 การวิเคราะห์และการให้เหตุผล (Analyzing and reasoning) ได้แก่ การใช้กฎเกณฑ์ทั่วไปมาอธิบายสิ่งที่เรียนรู้ใหม่ การวิเคราะห์โครงสร้างคำ สำนวน หรือข้อความโดยสามารถแบ่งออกเป็นส่วนๆ การวิเคราะห์เปรียบเทียบองค์ประกอบของภาษาระหว่างภาษาเป้าหมายกับภาษาแม่ รวมถึงการแปล และการถ่ายโอนความรู้จากภาษาแม่ไปใช้ในภาษาเป้าหมาย

1.2.4 การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล (Creating structure for input and output) ได้แก่ การจดโน้ตย่อเพื่อความเข้าใจ การสรุปความ และการใช้เทคนิคเน้นรวมถึงการให้ความสำคัญ เช่น การขีดเส้นใต้ หรือการทำเครื่องหมายดอกจันที่ข้อความสำคัญ

1.3 กลุ่มกลวิธีด้านการทดแทน (Compensation strategies) เช่น การเดาอย่างมีหลักการ การใช้ภาษาท่าทาง การเลือกใช้คำศัพท์ที่มีความหมายใกล้เคียงกับคำศัพท์ที่ผู้เรียนไม่รู้มาใช้ในการอธิบายความ เป็นต้น ซึ่งกลวิธีนี้เป็นกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนสามารถใช้เมื่อประสบกับข้อจำกัดทางภาษา

1.3.1 การเดาอย่างมีหลักการ (Guessing intelligently) ได้แก่ การเดาโดยใช้ตัวชี้แนะทางภาษา (Linguistic clues) และการเดาโดยใช้ตัวชี้แนะด้านอื่นๆ เช่น การเดาจากปริบท โครงสร้างของข้อความหรือความสัมพันธ์ระหว่างคำ เป็นต้น

1.3.2 การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ (Overcoming limitations) เช่น การใช้ท่าทางประกอบการพูด การใช้คำในภาษาแม่แทนคำศัพท์ที่ติดขัด การเลี่ยงใช้คำบางคำที่ไม่สามารถนำมาใช้ในการสื่อสารและการประดิษฐ์คำใหม่ หรือการใช้คำหรือสำนวนที่มีความหมายเหมือนกับคำที่ติดขัด รวมถึงการปรับสารให้ง่ายขึ้นต่อการสื่อสาร

2. กลวิธีในการเรียนภาษาที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาทางอ้อม (Indirect strategies) หมายถึง กลวิธีในการเรียนภาษาหรือกลยุทธ์ที่ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาทางอ้อม แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม

2.1 กลุ่มกลวิธีด้านอภิปัญญา (Metacognitive strategies) เป็นกลวิธีการเรียนรู้ภาษาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน โดยที่ผู้เรียนตระหนักและวางแผนการเรียนของตนเอง เช่น การตั้งใจเรียน การจัดการและวางแผนการเรียน รวมถึงการประเมินการเรียนรู้ของตนเอง เป็นต้น

2.2 กลุ่มกลวิธีด้านอารมณ์และความรู้สึก (Affective strategies) เป็นกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ครอบคลุมทัศนคติ แรงจูงใจ และค่านิยมที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษา เช่น วิธีการลดความเครียดในการเรียนภาษาโดยการบันทึกความรู้สึกตนเอง เป็นต้น

2.3 กลุ่มกลวิธีด้านสังคม (Social strategies) เป็นกลวิธีการเรียนรู้ภาษาเพื่อช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียน โดยอาศัยการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เช่น การซักถามผู้รู้ การเรียนร่วมกับผู้อื่น เป็นต้น

เนื่องจากภาษาเป็นทักษะทางความคิดที่ซับซ้อน กลวิธีการเรียนรู้ภาษาจึงเป็นกระบวนการทางความคิดที่ช่วยจัดข้อมูลที่ซับซ้อนให้เรียนรู้ได้ง่ายขึ้น ดังนั้น นิยามกลวิธีการเรียนรู้ภาษาจึงหมายความ

ถึงกลวิธีด้านพฤติกรรม หรือความคิดที่ช่วยผู้เรียนให้เกิดความเข้าใจ เรียนรู้ สามารถรักษาข้อมูลทางภาษา และมีความคงทนของข้อมูล (O'Malley & Chamot, 1990) ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเภทคือ

1. กลวิธีด้านอภิปัญญา (Metacognitive strategies) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนใช้ความรู้ความคิดของตนเอง เพื่อให้สามารถควบคุมการใช้ความรู้และความคิด การวางแผน การตั้งจุดมุ่งหมาย การจัดการเรียนรู้ของตนเอง รวมถึงการตรวจสอบและการประเมินการเรียนรู้ของตน
2. กลวิธีด้านปัญญา (Cognitive Strategies) เป็นกลวิธีที่ช่วยให้ผู้เรียนทำความเข้าใจและสร้างความรู้ใหม่ด้วยวิธีการต่างๆ ได้แก่ การเชื่อมโยงข้อมูลใหม่กับความรู้เดิมจากความสัมพันธ์ต่างๆ การจัดหมวดหมู่ การเดาจากบริบทของข้อมูล การจดบันทึก การวิเคราะห์และการใช้เหตุผล
3. กลวิธีด้านสังคมและจิตพิสัย (Socioaffective Strategies) เป็นกลวิธีที่อาศัยการปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเรียนรู้และควบคุมอารมณ์ของตน ได้แก่ การทำงานร่วมกับผู้อื่น การซักถามผู้อื่นเพื่อให้ได้ข้อมูลกระจ่างขึ้น และการผ่อนคลายความเครียดระหว่างการเรียนรู้

โคเฮ็น (Cohen, 1996, p. 2) กล่าวว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สอง หมายถึง ขั้นตอนกรรมวิธีหรือพฤติกรรมใดๆ ที่ผู้เรียนเป็นผู้เลือกใช้หรือปฏิบัติเพื่อที่จะพัฒนาการเรียนภาษาที่สองของตน และ/หรือการใช้ภาษานั้นๆ ทั้งนี้ Cohen ได้แยกกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่สองออกเป็น 2 ส่วน ซึ่งมีความแตกต่างกัน ได้แก่ กลวิธีการเรียนรู้ภาษา (Language learning strategies) เป็นกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับการรับ การเก็บข้อมูลและความรู้ รวมถึงการจัดการข้อมูลและความรู้ในภาษานั้น เช่น การใช้ภาพช่วยจดจำคำศัพท์ใหม่ การจำศัพท์โดยการแต่เป็นทำนอง หรือคำคล้องจองกัน เป็นต้น และกลวิธีการใช้ภาษา (Language use strategies) เป็นกลวิธีการใช้ภาษาซึ่งเกี่ยวข้องกับการใช้ความรู้ทางภาษาที่ผู้เรียนมีอยู่ในภาษาในระหว่าง ณ ขณะนั้น (Interlanguage) ซึ่งประกอบด้วยกลวิธีการดึงข้อมูลที่เก็บไว้มาใช้ (Retrieval strategies) กลวิธีการฝึกฝน (Rehearsal strategies) กลวิธีการปกปิดปัญหาขณะใช้ภาษา (Cover strategies) และกลวิธีการสื่อสารข้อมูลอย่างมีความหมาย (Communication strategies)

นิยามกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอีกนิยามหนึ่งที่ชาญณรงค์ อินทรประเสริฐให้ไว้ หมายถึง กลไกการเรียนรู้ หรือกลุ่มเทคนิคต่างๆ ซึ่งรวมถึงพฤติกรรมในการเรียนและการจัดการการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง

ในและนอกห้องเรียน ทั้งที่สามารถสังเกตได้และสังเกตไม่ได้ รวมถึงทั้งที่ตั้งใจและไม่ตั้งใจ (Intaraprasert, 2000) อีกทั้งได้แบ่งประเภทกลวิธีการเรียนรู้ภาษาออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ ได้แก่

1. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่เกี่ยวข้องกับการเรียนในชั้นเรียน (Language learning strategies in the classroom-related category-CRP) อาทิ การเตรียมตัวก่อนเข้าชั้นเรียน การใส่ใจในการเรียน การหลีกเลี่ยงสิ่งล่อใจต่างๆ เป็นต้น

2. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ไม่เกี่ยวข้องกับการเรียนในชั้นเรียน (Strategies in the classroom-independent category-CIP) เช่น การขยายความรู้ทางคำศัพท์และสำนวนภาษา เช่น การเล่นเกม การพัฒนาทักษะการฟัง เช่น การดูภาพยนตร์ภาษาอังกฤษ และการรับความรู้ภาษาอังกฤษทั่วไป ได้แก่ การแสวงหาโอกาสในการใช้ หรือพบเจอภาษาอังกฤษ เป็นต้น

จากข้อมูลข้างต้น แสดงให้เห็นว่าแม้ว่าคำนิยามของกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักวิชาการเหล่านี้จะมีความแตกต่างกัน แต่มีจุดร่วมกันของแต่ละคำนิยามนั่นคือ กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาหมายถึง การกระทำหรือพฤติกรรมที่ผู้เรียนใช้ในการพัฒนาและปรับปรุงศักยภาพในการเรียนรู้ภาษาของตนเองให้ดีขึ้น (Lee & Oxford, 2008; Oxford, 1990) อีกทั้งกลวิธีการเรียนรู้ยังมีความสัมพันธ์ต่อการทำกิจกรรมทางภาษานอกห้องเรียน ซึ่งแต่ละกิจกรรมล้วนแล้วแต่เป็นกลวิธีที่ช่วยเสริมสร้างการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจและสามารถนำภาษาอังกฤษไปใช้ในสถานการณ์จริงได้

2.3.2 กลวิธีการเรียนรู้ภาษากับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

การศึกษาผลและปัจจัยการใช้กลวิธีการเรียน ทำให้เกิดงานวิจัยอย่างกว้างขวาง นักการศึกษาและนักวิจัยทั้งหลาย (Cotterall, 1995; Intaraprasert, 2000; Oxford, 2003; Pickard, 1996; Rubin, 1987; Wenden, 1991) ต่างก็ยอมรับถึงบทบาทของกลวิธีการเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษา

งานวิจัยหลายฉบับกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลวิธีการเรียนภาษากับความสามารถทางด้านภาษาหรือผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาของผู้เรียน ซึ่งผลของงานวิจัยแตกต่างกันออกไป กล่าวคือ พบว่าระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษามีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับความสามารถทางด้านภาษาของผู้เรียน เช่น ผู้เรียนที่มีความสามารถทางด้านภาษาดีจะการใช้กลวิธีการเรียนภาษาสูงกว่าผู้ที่มีความสามารถทางภาษาด้อยกว่า (Green & Oxford, 1995; Griffiths, 2003) ในทางกลับกันงานวิจัยของอ๊อกซ์ฟอร์ด และคณะ พบว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาต่ำจะใช้กลวิธีการเรียนภาษาที่หลากหลายกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาที่สูงกว่า (Oxford, Cho, Leung, & Kim, 2004)

งานวิจัยหลายฉบับพบว่า หลังจากผู้เรียนได้รับการฝึกให้ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ผู้เรียนมีพัฒนาการทางด้านภาษาเพิ่มขึ้น (Atay & Ozbulgan, 2007; Oxford, et al., 1990) นอกจากนี้ ยังมีการศึกษาที่พบว่ามีปัจจัยในด้านต่างๆ ที่ส่งผลต่อการใช้กลวิธีการเรียนภาษา เช่น เพศ อายุ บุคลิกภาพ ความเชื่อมั่นในตัวเอง ความวิตกกังวล สภาพแวดล้อม พื้นฐานทางวัฒนธรรม แรงจูงใจ และความสนใจในอาชีพ (Oxford & Burry-Stock, 1995 อ้างถึงใน Chamot, 2004; Magogwe & Oliver, 2007; Oxford & Ehrman, 1995)

เห็นได้ว่ากลวิธีการเรียนรู้มีความสัมพันธ์กับการเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างยิ่ง อ๊อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 2003) กล่าวถึงความสัมพันธ์ของกลวิธีการเรียนรู้กับการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยแบ่งออกเป็น 4 มุมมอง ได้แก่

1. ทัศนะด้านเทคนิค (Technical perspective) ผู้เรียนที่มีกลวิธีการเรียนรู้ที่ดีย่อมสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองผ่านแหล่งเรียนรู้ที่มีได้ดียิ่งขึ้น กลวิธีการเรียนรู้จึงถือเป็นเครื่องมือที่เอื้อให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเองได้
2. ทัศนะทางจิตวิทยา (Psychological perspective) ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนสูงหรือมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ย่อมมีแรงบันดาลใจให้ค้นคว้าและแสวงหาวิธีการต่างๆ เพื่อให้ได้เรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น กลวิธีการเรียนรู้จึงเปรียบเสมือนวิธีการที่จะนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเองในสภาพแวดล้อมทางการเรียนรู้รอบตัวผู้เรียน
3. ทัศนะด้านสังคมวัฒนธรรม (Sociocultural perspective) เป็นกลวิธีการเรียนรู้ซึ่งเน้นปฏิสัมพันธ์ทางสังคมตามทฤษฎีขอบเขตพัฒนาการเรียนรู้ (Zone of Proximal Development หรือ ZPD) ของไวก็อตสกี้ (Vygotsky) ซึ่งกล่าวว่าชุมชนและสังคมถือเป็นบริบททางการเรียนรู้ด้วยตนเองแหล่งหนึ่ง การที่ผู้เรียนสามารถสร้างความรู้ผ่านการมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมกับผู้อื่นที่มีความสามารถมากกว่าตน เป็นกลวิธีการเรียนรู้ที่ผู้เรียนใช้เพื่อให้เข้าถึงชุมชน สังคม และชุมชนนักปฏิบัติ (Community of practice) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มศักยภาพให้ตนเอง (และ)
4. ทัศนะด้านการเมืองวิพากษ์ (Political-critical perspective) ถือว่าเป็นปัจจัยที่ช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาสในการเรียนภายใต้โครงสร้างและทางเลือกทางวัฒนธรรมการเรียนของตน ผู้เรียนต้องพัฒนาและฝึกฝนกลวิธีการเรียนรู้ของตนเพื่อควบคุมการเรียนรู้ของตนในแต่ละสถานการณ์

จากทัศนะทั้ง 4 มุมมองตามที่อ๊อกซ์ฟอร์ดได้นำเสนอมาข้างต้นนั้นสามารถสรุปได้ว่า กลวิธีการเรียนรู้ไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนสามารถเข้าไปสู่การเรียนการปฏิบัติการทางภาษา แต่ยังเป็นเครื่องมือที่สำคัญและมีประโยชน์ที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนรู้ของตนเองเป็นอย่างมาก

บทที่ 3
วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กลวิธีที่ใช้ในขณะทำกิจกรรม ผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ รวมทั้งความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน มีขั้นตอนเกี่ยวกับการดำเนินการวิจัยตามลำดับต่อไปนี้

3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง

3.1.1 ประชากรสำหรับการวิจัยคือ นิสิตนักศึกษาระดับปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ การกำหนดวิชาเอกดังกล่าวเนื่องจากนิสิตกลุ่มดังกล่าวจะมีพื้นฐานความรู้และทักษะทางภาษาอังกฤษ สามารถทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและใช้สื่อภาษาอังกฤษต่างๆ ได้โดยไม่มีหรือมีข้อจำกัดทางภาษาน้อย

3.1.2 กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้คือ นิสิตระดับปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ ใช้การสุ่มอย่างง่าย ได้นิสิตชั้นปีที่สอง ปีการศึกษา 2552 มีจำนวนทั้งสิ้น 46 คน

ตาราง 1 จำนวนนิสิตระดับปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ แต่ละชั้นปี ในปีการศึกษา 2552

ชั้นปี	ปีที่ 1	ปีที่ 2	ปีที่ 3	ปีที่ 4	ปีที่ 5
จำนวน (คน)	44	46	34	30	38

ส่วนกลุ่มตัวอย่างสำหรับการศึกษาโดยการสัมภาษณ์จำนวน 6 คน คัดเลือกจากนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะทางภาษาอังกฤษสูงที่สุด จำนวน 3 คน และต่ำที่สุด จำนวน 3 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 ประเภทของเครื่องมือ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แบบทดสอบ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ รวม 5 ชุด ได้แก่

1. แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ
2. แบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
3. แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ
4. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
5. แบบสัมภาษณ์เชิงลึก

ซึ่งเครื่องมือแต่ละชุดมีรายละเอียดดังนี้

1. แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ

แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษมีวัตถุประสงค์เพื่อใช้วัดทักษะพื้นฐานทางภาษาอังกฤษของนิสิตได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยรวบรวมและดัดแปลงมาจากข้อสอบ Preliminary English Test (PET) ผลิตโดย University of Cambridge ESOL Examinations ประเทศอังกฤษ ซึ่งเป็นข้อสอบมาตรฐานสากลที่ใช้วัดทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนภาษาอังกฤษเพื่อใช้ในชีวิตประจำวันสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษระดับกลาง (Intermediate level) ซึ่งมีการปรับแบบทดสอบทักษะการพูด โดยตัดในส่วนของการสัมภาษณ์ การตอบคำถาม และการสนทนาเป็นคู่ออก และเพิ่มการพูดถึงคำศัพท์แทน แบบทดสอบทักษะการเขียน ผู้วิจัยตัดการเขียนเรื่องออก 1 เรื่องจาก 2 เรื่อง เหลือการเติมคำในช่องว่างและการเขียน 1 เรื่อง

แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษมี 2 ฉบับ เป็นแบบทดสอบคู่ขนานกัน ใช้ทดสอบนิสิตในสัปดาห์ที่ 1 และสัปดาห์ที่ 15 แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 2 ฉบับแบ่งออกเป็น 4 ส่วน แต่ละส่วนคิดเป็นสัดส่วนคะแนนร้อยละ 25 รวมคะแนนจากแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษเป็นร้อยละ 100 ดังนี้

แบบทดสอบส่วนที่ 1 ทดสอบทักษะการพูด ใช้เวลาในการสอบทั้งสิ้น 15 นาที ทั้งนี้ไม่อนุญาตให้ใช้อุปกรณ์การเขียน หรือหนังสือใดประกอบการพูด แบบทดสอบทักษะการพูดแบ่งเป็น 2 ตอน ได้แก่

1. ตอนที่ 1 อธิบายรูปภาพที่กำหนดให้ภายในเวลา 5 นาที
2. ตอนที่ 2 พูดเกี่ยวกับคำศัพท์ ซึ่งนิสิตจับสลากได้ ในเวลา 5 นาที คำศัพท์ทั้งหมดเป็นคำนามง่าย ๆ ได้แก่ บุคคล สิ่งของ พืช และสัตว์ เช่น Nurse Television Tomato และ Tiger

ซึ่งทั้ง 2 ตอนจะให้เวลานิสิตคิดเตรียมการพูดหลังจากเห็นรูปภาพหรือคำศัพท์ในสลากที่จับได้ 2 นาที ก่อนเริ่มต้นพูด

แบบทดสอบส่วนที่ 2 ทดสอบทักษะการฟัง ใช้เวลาในการสอบทั้งสิ้น 35 นาที (รวมเวลาการปรับระดับเสียง การอธิบายข้อสอบ ซึ่งอยู่ในซีดีบันทึกเสียงสำหรับการทดสอบทักษะการฟัง) ข้อสอบมีจำนวนทั้งสิ้นรวม 25 ข้อ แบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

1. ตอนที่ 1 ฟังบทสนทนาสั้น และเลือกรูปภาพที่ถูกต้อง โดยมี 3 ตัวเลือก จำนวน 7 ข้อ
2. ตอนที่ 2 ฟังบทสนทนายาว 1 เรื่อง และตอบคำถามแบบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 6 ข้อ
3. ตอนที่ 3 ฟังบทพูด 1 เรื่องและเติมคำในช่องว่างให้ข้อความสมบูรณ์ จำนวน 6 ข้อ
4. ตอนที่ 4 ฟังบทสนทนายาว 1 เรื่อง และตอบคำถามแบบถูก-ผิด จำนวน 6 ข้อ

แบบทดสอบส่วนที่ 3 ทดสอบทักษะการอ่าน ใช้เวลาในการสอบทั้งสิ้น 60 นาที รวม 30 ข้อ แบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

1. ตอนที่ 1 อ่านข้อความจากรูป และสรุปความหรือตอบคำถามแบบปรนัย 3 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ
2. ตอนที่ 2 อ่านข้อความ และจับคู่ข้อความที่สัมพันธ์กัน จำนวน 10 ข้อ
3. ตอนที่ 3 อ่านเรื่อง และตอบคำถามแบบถูก-ผิด จำนวน 10 ข้อ
4. ตอนที่ 4 อ่านเรื่อง และตอบคำถามแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ

แบบทดสอบส่วนที่ 4 ทดสอบทักษะการเขียน รวม 6 ข้อ ใช้เวลาในการสอบทั้งสิ้น 20 นาที แบ่งเป็น 2 ตอน

1. ตอนที่ 1 เติมคำในช่องว่างให้ความหมายเหมือนประโยคต้นแบบ (Paraphrasing) รวม 5 ข้อ
2. ตอนที่ 2 เขียนเรื่อง 1 เรื่อง เป็นการเขียนในชีวิตประจำวันสั้นๆ ตามสถานการณ์ที่กำหนดให้ เช่น การเขียนอีเมล และโปสต์การ์ด

2. แบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

แบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต ความถี่ และระยะเวลาในการทำกิจกรรมแต่ชนิด มีทั้งหมด 3 ชุดสำหรับให้นิสิตทำรวม 3 ครั้ง แต่ละครั้งห่างกัน 7 สัปดาห์ เพื่อให้ได้ลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิตอย่างแท้จริงโดยมีอิทธิพลของตัวแปรด้านเวลา การเรียน และการสอบน้อยที่สุด ประกอบด้วย 2 ส่วนหลัก ดังนี้

ส่วนที่ 1 ข้อมูลด้านความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ได้แก่ ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรมรวมทั้งสิ้น 11 กิจกรรม ตลอดระยะเวลา 1 เดือนที่ผ่านมา มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 5 ระดับ ได้แก่

0 หมายถึง ไม่เคยทำกิจกรรมนั้น
1 หมายถึง ทำกิจกรรมนั้นนานๆ ครั้ง (น้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์)
2 หมายถึง ทำกิจกรรมนั้นบางครั้ง (1-2 ครั้งต่อสัปดาห์)
3 หมายถึง ทำกิจกรรมนั้นบ่อยครั้ง (3-5 ครั้งต่อสัปดาห์)
4 หมายถึง ทำกิจกรรมนั้นบ่อยครั้งมาก (มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์)

ส่วนที่ 2 ข้อมูลด้านระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ได้แก่ ระยะเวลาเฉลี่ยในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรมในแต่ละครั้ง มีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 4 ระดับ ได้แก่

0 หมายถึง ไม่เคยทำกิจกรรมนั้น
1 หมายถึง ใช้เวลาน้อยในการทำกิจกรรมนั้น (น้อยกว่า 30 นาทีต่อครั้ง)
2 หมายถึง ใช้เวลาปานกลางในการทำกิจกรรมนั้น (31-60 นาทีต่อครั้ง)
3 หมายถึง ใช้เวลามากในการทำกิจกรรมนั้น (มากกว่า 60 นาทีต่อครั้ง)

ทั้งนี้ ในแบบสอบถามชุดที่ 1 (ใช้สำหรับสัปดาห์ที่ 1) ได้เพิ่มแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนิสิต เข้าไปด้วย ซึ่งประกอบด้วย วิชาเอก ผลการเรียนเฉลี่ย ความถนัดในทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ รายวิชาภาษาอังกฤษที่นิสิตลงทะเบียนเรียนในภาคการศึกษาดังกล่าว สถานที่พักอาศัย ความพร้อมของนิสิตในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษต่างๆ เช่น โทรทัศน์ เคเบิ้ลทีวี คอมพิวเตอร์

3. แบบสอบถามข้อมูลกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นข้อมูลเกี่ยวกับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะที่นิสิตทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละประเภท ใช้เป็นแบบสอบถามเพิ่มเติมจากแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ให้นิสิตทำในการตอบแบบสอบถามครั้งที่ 3 (สัปดาห์ที่ 15)

ทั้งนี้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะที่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในแต่ละประเภท ประกอบไปด้วย กลวิธีที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาโดยตรง (Direct strategies) จำนวน 3 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มกลวิธีด้านการจำ กลุ่มกลวิธีด้านพุทธิปัญญา และกลุ่มกลวิธีด้านการทดแทน ซึ่งในแต่ละกลุ่มประกอบด้วยกลวิธีย่อยจำนวนต่างๆ กัน รวมทั้งสิ้น 10 ข้อ ข้อคำถามแต่ละข้อแปลมาจากคำจำกัดความ คำอธิบาย และตัวอย่างตามที่อ๊อกซ์ฟอร์ด (Oxford, 1990) ให้ไว้ ซึ่งนิสิตต้องกรอกข้อมูลความถี่ในการใช้กลวิธีต่างๆ ทั้ง 10 ข้อสำหรับการทำกิจกรรมนอกห้องเรียนทั้งหมดแต่ละกิจกรรม รวม 11 กิจกรรม เฉพาะสำหรับกิจกรรมที่ตนทำ การให้น้ำหนักคะแนนเป็นไปตามมาตรวัดลิเคิร์ท (Likert scale) ดังนี้

0 หมายถึง ไม่เคยใช้กลวิธีนั้น
1 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นนานๆ ครั้ง
2 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบางครั้ง
3 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบ่อยครั้ง
4 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบ่อยครั้งมาก

4. แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีวัตถุประสงค์เพื่อถามความคิดเห็นเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษที่นิสิตทำนอกห้องเรียน ทัศนคติต่อกิจกรรมภาษาอังกฤษที่นิสิตทำนอกห้องเรียนแต่ละประเภท และประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษที่นิสิตทำนอกห้องเรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยแบบสอบถามนี้

ใช้เป็นแบบสอบถามเพิ่มเติมจากแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ให้นิสิตทำในการตอบแบบสอบถามครั้งที่ 3 (สัปดาห์ที่ 15)

5. แบบสัมภาษณ์เชิงลึก

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำ ขั้นตอนการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เหตุผลและทัศนคติต่อการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะที่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละประเภท ตลอดจนการใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน ประกอบไปด้วยคำถามปลายเปิด รวมคำถามหลักเบื้องต้น 14 คำถาม

การสัมภาษณ์เป็นการสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้างและกึ่งทางการ โดยสัมภาษณ์นิสิตจำนวน 6 คน เลือกจากนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง 3 คน และนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ 3 คน รวม 6 คน สัมภาษณ์ในสัปดาห์ที่ 17-18

3.2.2. การสร้างเครื่องมือวัด

ในการสร้างเครื่องมือแต่ละชนิดมีลำดับการสร้างโดยแบ่งตามธรรมชาติของเครื่องมือออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ การสร้างแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ การสร้างแบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์

การสร้างแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1 ศึกษาแนวทางและวิธีการในการสร้างแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษจากหนังสือ วารสาร บทความ และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

2 ศึกษาและรวบรวมแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษมาตรฐานที่นิยมใช้ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

3 สร้างแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยจัดทำเป็น 2 ชุดคู่ขนานกัน ได้แก่แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษชุดที่ 1 ใช้สำหรับทดสอบนิสิตในสัปดาห์ที่ 1 และแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษชุดที่ 2 ใช้สำหรับทดสอบนิสิตในสัปดาห์ที่ 15

4 ทดสอบและประเมินแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษก่อนนำไปใช้จริง

4.1 นำแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษคู่ขนานไปทดลองใช้ทดสอบนิสิตระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 คน และ ชั้นปีที่ 3 จำนวน 5 คน รวม 10 คนซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย ในเวลาใกล้เคียงกัน (ภายในเวลา 2 วัน) และนำมาตรวจให้คะแนน โดยใช้คู่มือแนะนำการให้คะแนนข้อสอบ PET ซึ่งประกอบไปด้วยเฉลยข้อสอบ และเกณฑ์การให้คะแนน (Rubric score) ในส่วนของแบบทดสอบทักษะการพูด และการเขียน

4.2 ตรวจสอบคุณภาพด้านความสอดคล้องในการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย (Inter-rater reliability) ในแบบทดสอบทักษะการพูด และแบบทดสอบการเขียน โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ Pearson product moment correlation coefficient พบว่า

4.2.1 แบบทดสอบทักษะการพูด มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.92

4.2.2 แบบทดสอบทักษะการเขียน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ 0.82

4.3 ตรวจสอบคุณภาพของแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษคู่ขนาน โดยนำแบบสอบมาตรวจและวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และความเที่ยงเชิงความเท่าเทียมกัน (Equivalence) โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Pearson product moment correlation coefficient) โดยใช้คำตอบของนิสิตรวม 10 คน ดังกล่าวไว้ข้างต้น พบว่า

4.3.1 แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษชุดที่ 1 สำหรับก่อนการวิจัย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 70 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 7.31

4.3.2 แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษชุดที่ 2 สำหรับหลังการวิจัย มีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 69.5 ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.68

4.3.3 แบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษชุดที่ 1 สำหรับก่อนการวิจัย และชุดที่ 2 สำหรับหลังการวิจัย มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ 0.93

5 แก้ไขและปรับปรุงแบบทดสอบ โดยปรับรูปภาพในแบบทดสอบทักษะการฟัง ในข้อสอบชุดที่ 2 (Post-test) เนื่องจากนักเรียน 6 จาก 10 คน ตอบคำถามข้อเดียวกันผิด เพราะรูปไม่ชัดเจน รวมทั้งจัดพิมพ์แบบทดสอบทักษะการอ่านให้บทอ่านและคำถามอยู่ในหน้าเดียวกันเพื่อความสะดวกในการอ่านและตอบคำถาม

การสร้างแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ได้แก่การสร้างแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก ซึ่งเครื่องมือทั้งหมดนี้มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1 ศึกษารวบรวมความรู้เกี่ยวกับประเภทและการแบ่งกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษจากหนังสือ วารสาร บทความ และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

2 ศึกษาแนวทางและวิธีการในการสร้างแบบสอบถามประเภทต่างๆ และแบบสัมภาษณ์จากหนังสือ วารสาร บทความ และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศ และต่างประเทศ

3 สร้างแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และแบบสัมภาษณ์เชิงลึก

3.1 ทดสอบและประเมินแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึกก่อนนำไปใช้จริงโดยนำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึกไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน (รายนามดังภาคผนวก ก) ประเมินคุณภาพ ตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) โดยใช้แบบฟอร์มไอโอซี (IOC: Index of Congruence) เพื่อวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับวัตถุประสงค์ ผลการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาที่พิจารณาโดยผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน (รายนามดังภาคผนวก ก) มีดังนี้

3.1.1 แบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ทุกข้อมีความตรงเชิงเนื้อหาสามารถวัดได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ (ค่า IOC > 0.5)

3.1.2 แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่มีความตรงเชิงเนื้อหาสามารถวัดได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์

ที่ตั้งไว้ (ค่า IOC > 0.5) มี 2 ข้อที่ไม่สามารถวัดได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ (ค่า IOC < 0.5) ได้แก่ ข้อที่ 4 "ฉันใช้กิริยาอาการ และท่าทางเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างประโยค ที่ฉันได้เรียนรู้จากกิจกรรมภาษาอังกฤษที่ฉันทำนอกห้องเรียน" และ ข้อที่ 5 "ฉันฝึกฝนสิ่งที่ใหม่ที่ฉันได้รับจากกิจกรรมภาษาอังกฤษที่ฉันทำนอกห้องเรียนเป็นประจำ"

3.1.3 แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ทุกข้อมีความตรงเชิงเนื้อหาสามารถวัดได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ (ค่า IOC > 0.5)

3.1.4 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ทุกข้อมีความตรงเชิงเนื้อหาสามารถวัดได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ (ค่า IOC > 0.5)

3.2 แก้ไขแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึก ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

3.2.1 ปรับภาษาในแบบสอบถามทุกฉบับให้เหมาะสม และแสดงถึงกริยาการใช้สื่อต่างๆ อย่างชัดเจน เช่น "ชมภาพยนตร์" เปลี่ยนเป็น "ดูภาพยนตร์" เป็นต้น

3.2.2 แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ ให้ระบุประมาณค่าเป็นเปอร์เซ็นต์หลังคำจำกัดความ เพื่อให้ผู้กรอกแบบสอบถามให้ค่าน้ำหนักคะแนนได้ถูกต้องและเข้าใจตรงกันมากขึ้น ได้แก่

0 หมายถึง ไม่เคยใช้กลวิธีนั้น *(0%)*

1 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นนานๆ ครั้ง *(1-24%)*

2 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบางครั้ง *(25-49%)*

3 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบ่อยครั้ง *(50-74%)*

4 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบ่อยครั้งมาก *(75-100%)*

3.2.3 แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ ข้อ 4 ให้ตรวจสอบกับต้นฉบับภาษาอังกฤษและการแปลเป็นภาษาไทยอีกครั้งว่าแปลถูกต้องหรือไม่อย่างไร ผู้วิจัยได้ตรวจสอบแล้ว

และปรับแก้ไขจาก "ฉันใช้ท่าทางประกอบการจำคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างประโยค ที่ฉันได้จากการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษที่ฉันทำนอกห้องเรียน" เป็น "ฉันใช้กริยา อาการ และท่าทางเพื่อช่วยในการจำคำศัพท์ สำนวน โครงสร้างประโยค ที่ฉันได้เรียนรู้จากการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษที่ฉันทำนอกห้องเรียน"

3.2.4 แบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ ข้อ 5 ให้ปรับแก้ไขจาก "ฉันฝึกฝนสิ่งที่ใหม่ที่ฉันได้รับจากกิจกรรมภาษาอังกฤษที่ฉันทำนอกห้องเรียนเป็นประจำ" เป็น "ฉันฝึกฝนสิ่งใหม่ที่ฉันได้เรียนรู้จากกิจกรรมภาษาอังกฤษที่ฉันทำนอกห้องเรียนปีนประจำ"

3.2.5 แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ให้เพิ่มคำถาม "กรณีที่นิสิตมีวิธีการหรือขั้นตอนในการทำกิจกรรมภาอังกฤษนอกห้องเรียนที่หลากหลาย นิสิตจะเลือกใช้อย่างไร" รวมมีคำถามหลักทั้งสิ้น 15 คำถาม

4 นำแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึกไปทดลองใช้ (Try out) กับนิสิตระดับปริญญาตรี วิชาเอกภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 1 จำนวน 5 คน โดยให้นิสิตทำเครื่องหมายตรงข้อความที่นิสิตไม่เข้าใจ หรือสับสน

5 ปรับปรุงแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์เชิงลึก

5.1 ปรับคำสั่งให้กระชับและเข้าใจง่ายขึ้น

5.2 ทำแถบสีที่ตารางบรรทัดเว้นบรรทัดในตารางแบบสอบถามทุกฉบับเพื่อให้มองบรรทัดชัดเจนขึ้น และลดการสับสนเวลาทำเครื่องหมาย

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลใช้ระยะเวลาทั้งสิ้น 1 ภาคการศึกษา หรือ 18 สัปดาห์ ผู้วิจัยดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ผู้วิจัยอธิบายเกี่ยวกับโครงการวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 46 คน เพื่อขอความร่วมมือในการวิจัยและเพื่อนัดหมายวันเวลาที่จะเก็บรวบรวมข้อมูล โดยเน้นย้ำว่าการวิจัยดังกล่าวไม่มีผลใดๆ

1282145 11

ต่อการเรียนการสอนในห้องเรียน และคะแนนในการเรียนวิชาต่าง ๆ และให้นิสิตตัดสินใจลงนามในหนังสือแสดงเจตนายินยอมเข้าร่วมในโครงการวิจัย (Consent form) ในสัปดาห์ที่ 1

2. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ด้วยแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ (ชุดที่ 1) ในสัปดาห์ที่ 1 โดยแบ่งการทดสอบเป็น 2 วัน ได้แก่

วันที่ 1 การทดสอบทักษะการพูดและการฟัง ทดสอบในห้องปฏิบัติการภาษา (Sound lab room) ซึ่งมีหูฟังสำหรับใช้ในการทดสอบการฟัง ไมโครโฟนและโปรแกรมบันทึกเสียงสำหรับใช้ในการบันทึกเสียงของนิสิตในการทดสอบการพูด ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ ขั้นตอนการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการพูดและการฟัง และความรู้พื้นฐานในการใช้คอมพิวเตอร์เพื่ออัดเสียง จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษโดยเริ่มจากการทดสอบทักษะการพูดและการฟังตามลำดับ

วันที่ 2 การทดสอบทักษะการเขียนและการอ่าน ทดสอบในห้องเรียนปกติ ผู้วิจัยอธิบายวัตถุประสงค์ และขั้นตอนการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษด้านการเขียนและการอ่าน จากนั้นผู้วิจัยดำเนินการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษโดยเริ่มจากการทดสอบทักษะการเขียน และการอ่านตามลำดับ

3. ผู้วิจัยให้นิสิตตอบแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (ครั้งที่ 1) ในสัปดาห์ที่ 1

4. ผู้วิจัยให้นิสิตตอบแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (ครั้งที่ 2) ในสัปดาห์ที่ 8

5. ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ด้วยแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ (ชุดที่ 2) ในสัปดาห์ที่ 15 โดยทดสอบ 2 วัน ดำเนินการทุกอย่างเช่นเดียวกับการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษชุดที่ 1

6. ผู้วิจัยให้นิสิตตอบแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (ครั้งที่ 3) แบบสอบถามข้อมูลกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ในสัปดาห์ที่ 15

7. ผู้วิจัยคัดเลือกนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะทางภาษาอังกฤษสูงสุดและต่ำสุด จำนวนกลุ่มละ 3 คน รวม 6 คน มาสัมภาษณ์แบบกึ่งมีโครงสร้าง กึ่งทางการ โดยใช้แบบสัมภาษณ์เชิงลึก ในสัปดาห์ที่ 17-18 ผู้วิจัยอัดเสียงระหว่างการสัมภาษณ์เพื่อประโยชน์ในการเก็บและวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

เนื่องจากข้อมูลที่ได้จากการศึกษามีลักษณะเป็นทั้งเชิงปริมาณและคุณภาพ ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลที่ได้ทั้ง 2 ประเภทมาวิเคราะห์โดยมีวิธีการต่างกัน ตามขั้นตอนดังนี้

3.4.1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ

วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและจากแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ตามวิธีการทางสถิติโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS ดังนี้

1. ศึกษาพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ ซึ่งเก็บข้อมูลจากแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ทดสอบ 2 ครั้ง ในสัปดาห์ที่ 1 และสัปดาห์ที่ 15 ด้วยแบบทดสอบคู่ขนาน เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมทักษะทางภาษาอังกฤษของนิสิตครั้งที่ 1 และ 2 คำนวณพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ ด้วยการวัดพัฒนาการสัมพัทธ์ (x_g)

สูตรการวัดพัฒนาการสัมพัทธ์

$$x_g = \frac{x_2 - x_1}{y - x_1}$$

เมื่อ x_g คือ พัฒนาการสัมพัทธ์

x_1 คือ คะแนนการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ครั้งที่ 1

x_2 คือ คะแนนการทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ครั้งที่ 2

y คือ คะแนนเต็มของการทดสอบ

2. แบ่งนิสิตออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง $(x_g \leq \bar{x}_g + 0.5\,SD)$ กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ $(x_g \leq \bar{x}_g - 0.5\,SD)$ และกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษปานกลาง โดยการนำคะแนนพัฒนาการสัมพัทธ์ (x_g) มาหาค่าเฉลี่ย ($\bar{x}_g$ = 0.17) และหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD = 0.11) ได้กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงจำนวนทั้งสิ้น 16 คน กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำจำนวนทั้งสิ้น 13 คน และกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษปานกลางจำนวนทั้งสิ้น 17 คน รวมจำนวนนิสิตทั้งสิ้น 46 คนศึกษาค่าเฉลี่ยของความถี่ของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต และค่าเฉลี่ยของระยะเวลาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต จากแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ครั้งที่ 1 2 และ 3 โดยใช้สถิติบรรยาย ได้แก่ ความถี่ ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

3. ศึกษาผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยการเปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษจำแนกตามการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน โดยใช้สถิติ ANCOVA ในการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อน ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ควบคุมโดยการใช้ผลการเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั้งหมดที่นิสิตได้เรียนมาในภาคการศึกษาปัจจุบันที่เก็บข้อมูล

4. เปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (ควบคุมโดยการใช้ผลการเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั้งหมดที่นิสิตได้เรียนมาในภาคการศึกษาปัจจุบันที่เก็บข้อมูล) จำแนกตามความถี่ และระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน โดยใช้สถิติ ANCOVA

5. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในขณะที่นิสิตทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรม จำแนกตามกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต โดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ โดยใช้สถิติ Independent T-test

6. เปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ จำแนกตามความถี่ ระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในขณะที่นิสิตทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรม โดยใช้สถิติ ANCOVA

7. วิเคราะห์ข้อมูลความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน จากแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยใช้สถิติบรรยาย เช่น ความถี่ ร้อยละ และค่าเฉลี่ยเลขคณิต

3.4.2 การวิเคราห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

วิเคราะห์ข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำ ขั้นตอนการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เหตุผลและทัศนคติต่อการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะที่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละประเภท ตลอดจนการใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน จากแบบสัมภาษณ์เชิงลึก โดยการสรุปประเด็นสำคัญ แจกแจงความถี่ และวิเคราะห์เนื้อหาโดยใช้โปรแกรม ATLAS.ti

บทที่ 4
ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต
2. เพื่อศึกษาผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาผลของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
4. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต
5. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรม

ผลการวิจัยแบ่งออกเป็น 6 ส่วนดังนี้

4.1 ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม

4.2 ลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต แบ่งออกเป็น

4.2.1 ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

4.2.2 ระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

4.3 ผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

4.3.1 การเปรียบเทียบความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

4.3.2 การเปรียบเทียบระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

4.4 ผลของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

4.5 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต

4.6 ความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

4.1 ค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม

จากการวิเคราะห์ข้อมูลค่าสถิติพื้นฐานของนิสิตกลุ่มตัวอย่างแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละจำแนกตามข้อมูลภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่าง

		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	7	15.22
	หญิง	39	84.78
	รวม	46	100.00
เกรดเฉลี่ยสะสม (GPAX)	2.50 - 2.99	4	8.70
	3.00 - 3.49	22	47.82
	3.50 - 4.00	20	43.48
	รวม	46	100.00
สาขามัธยมศึกษา (เอกคู่) วิชาเอกภาษาอังกฤษ และ ...	เอกภาษาอังกฤษ	8	17.39
	เอกภาษาไทย	8	17.39
	เอกภาษาฝรั่งเศส	2	4.35
	เอกภาษาเยอรมัน	2	4.35
	เอกจิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว	5	10.87
	เอกเทคโนโลยีการศึกษา	4	8.69
	เอกสังคมศึกษา	5	10.87
	เอกคอมพิวเตอร์	2	4.35
สาขาการศึกษานอกระบบโรงเรียน	เอกภาษาอังกฤษ	10	21.74
	รวม	**46**	**100.00**

ตาราง 2 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างจำนวนรวม 46 คน เป็นชายร้อยละ 15.22 และเป็นหญิงร้อยละ 84.78 นิสิตมีเกรดเฉลี่ยสะสมมากที่สุดคือ 3.00-3.49 คิดเป็นร้อยละ 47.83 รองลงมาคือ 3.50-4.00 คิดเป็นร้อยละ 43.48 สำหรับสาขาวิชาของนิสิต นิสิตศึกษาในสาขาการศึกษานอกระบบโรงเรียน วิชาเอกภาษาอังกฤษมากเป็นอันดับหนึ่ง คิดเป็นร้อยละ 21.70 และอันดับสองได้แก่นิสิตสาขา

มัธยมศึกษาวิชาเอกภาษาอังกฤษและภาษาอังกฤษ และ วิชาเอกภาษาอังกฤษและภาษาไทย คิดเป็นร้อยละ 17.39

จากการสำรวจระดับทักษะทางภาษาอังกฤษประเมินโดยตนเอง 5 ข้อ ได้แก่ ทักษะทางภาษา 4 ทักษะ และทักษะภาษาอังกฤษโดยรวม โดยแบ่งมาตรวัดเป็น 5 ระดับ ได้แก่ ดีมาก ดี ปานกลาง ไม่ดี และไม่ดีอย่างยิ่ง ผลปรากฏดังตาราง 3

ตาราง 3 ระดับทักษะภาษาอังกฤษจากการประเมินตนเอง

	ไม่ดีอย่างยิ่ง	ไม่ดี	ปานกลาง	ดี	ดีมาก
ทักษะทางการฟัง	0.00	10.87	67.39	19.57	2.17
ทักษะทางการพูด	0.00	10.87	69.57	19.57	0.00
ทักษะทางการอ่าน	0.00	6.52	60.87	32.61	0.00
ทักษะทางการเขียน	0.00	15.22	63.04	19.57	2.17
ทักษะภาษาอังกฤษโดยรวม	0.00	10.87	65.22	22.83	1.09

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่านิสิตส่วนใหญ่คิดว่าตนเองมีทักษะทางภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลางในทุกทักษะ กล่าวคือ ทักษะทางการพูด (ร้อยละ 69.57) ทักษะทางการฟัง (ร้อยละ 67.39) ทักษะทางการเขียน (ร้อยละ 65.22) ทักษะทางการอ่าน (ร้อยละ 60.87)

4.2 ลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต

จากแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ครั้งที่ 1 2 และ 3 นิสิตได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับความถี่และระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนรวมทั้งสิ้น 11 กิจกรรม โดยมาตรวัดความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต แบ่งเป็น 5 ระดับความถี่ ได้แก่ 0 หมายถึง ไม่เคยทำกิจกรรมนั้น, 1 หมายถึง ทำนานๆ ครั้ง (น้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์), 2 หมายถึง ทำบางครั้ง (1-2 ครั้งต่อสัปดาห์), 3 หมายถึง ทำบ่อยครั้ง (3-5 ครั้งต่อสัปดาห์), และ 4 หมายถึง ทำบ่อยครั้งมาก (มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์) ผลการสำรวจพบว่าความถี่เฉลี่ยในการกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิตจากแบบสอบถามข้อมูลนิสิตทั้ง 3 ฉบับ ปรากฏดังตาราง 4

ตาราง 4 เปรียบเทียบความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (n=46)				
	บ่อยครั้งมาก	บ่อยครั้ง	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	ไม่เคยทำ
สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	21 (45.65%)	12 (26.09%)	11 (23.91%)	2 (4.35%)	0 (0%)
ฟังหรือร้องเพลง	20 (43.48%)	8 (17.391%)	14 (30.44%)	4 (8.70%)	0 (0%)
ดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์	15 (32.61%)	17 (36.96%)	10 (21.74%)	4 (8.70%)	0 (0%)
สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา	15 (32.61%)	12 (26.09%)	7 (15.22%)	8 (17.39%)	4 (8.70%)
ค้นหาและอ่านเว็บไซต์	14 (30.44%)	18 (39.13%)	8 (17.39%)	6 (13.04%)	0 (0%)
อ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้า	12 (26.09%)	16 (34.78%)	15 (32.61%)	3 (6.52%)	0 (0%)
เล่นเกม	7 (15.22%)	5 (10.87%)	7 (15.22%)	12 (26.09%)	15 (32.61%)
สนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง	6 (13.04%)	10 (21.74%)	14 (30.44%)	13 (28.26%)	3 (6.52%)
อ่านหนังสือพิมพ์	4 (8.70%)	3 (6.52%)	16 (34.78%)	15 (32.61%)	8 (17.39%)
ฟังข่าวและคำประกาศ	3 (6.52%)	14 (30.44%)	18 (39.13%)	11 (23.91%)	0 (0%)
อ่านหนังสือและนิตยสาร	1 (2.17%)	13 (28.26%)	15 (32.61%)	13 (28.26%)	4 (8.70%)

จากตาราง 4 แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำบ่อยครั้งมาก มากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา (ความถี่ 21 คิดเป็นร้อยละ 45.65) การฟังหรือร้องเพลง (ความถี่ 20 คิดเป็นร้อยละ 43.48) และ การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ (ความถี่ 15 คิดเป็นร้อยละ 32.61) กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำบ่อยครั้งมากน้อยที่สุด 3 อันดับ ได้แก่ การอ่านหนังสือและนิตยสาร (ความถี่ 1 คิดเป็นร้อยละ 2.17) การฟังข่าวและคำประกาศ (ความถี่ 3 คิดเป็นร้อยละ 6.52) และการอ่านหนังสือพิมพ์ (ความถี่ 4 คิดเป็นร้อยละ 8.70) สำหรับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตไม่เคยทำมากที่สุด 3 อันดับ ได้แก่ การเล่นเกม (ความถี่ 15 คิดเป็นร้อยละ 32.61) การอ่านหนังสือพิมพ์ (ความถี่ 8 คิดเป็นร้อยละ 17.39) และ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา และการอ่านหนังสือและนิตยสาร (ความถี่ 4 คิดเป็นร้อยละ 8.70)

ข้อมูลระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรมในแต่ละครั้งมีลักษณะเป็นมาตรประมาณค่า 4 ระดับ ได้แก่ 0 หมายถึง ไม่เคยทำกิจกรรมนั้น 1 หมายถึง ใช้เวลาน้อยในการทำกิจกรรมนั้น (น้อยกว่า 30 นาทีต่อครั้ง) 2 หมายถึง ใช้เวลาปานกลางในการทำกิจกรรมนั้น (31-60 นาทีต่อครั้ง) 3 หมายถึง ใช้เวลามากในการทำกิจกรรมนั้น (มากกว่า 60 นาทีต่อครั้ง) ผลเฉลี่ยการสำรวจระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรมในแต่ละครั้งของนิสิต

เฉลี่ยจากแบบสอบถามข้อมูลนิสิตทั้ง 3 ฉบับ (ให้นิสิตทำ 3 ครั้ง แต่ละครั้งห่างกัน 7 สัปดาห์) แสดงในตาราง 5

ตาราง 5 เปรียบเทียบระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรมในแต่ละครั้งของนิสิต

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	ระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (n=46)			
	> 60 นาที	30-60 นาที	< 30 นาที	0 นาที (ไม่ทำกิจกรรม)
ดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์	36 (78.26%)	6 (13.04%)	4 (8.70%)	0 (0.00%)
ค้นหาและอ่านเว็บไซต์	19 (41.30%)	15 (36.61%)	12 (26.09%)	0 (0.00%)
สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา	18 (39.13%)	13 (28.26%)	11 (23.91%)	4 (8.70%)
สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	16 (34.78%)	15 (36.61%)	15 (36.61%)	0 (0.00%)
ฟังหรือร้องเพลง	10 (21.74%)	22 (47.83%)	14 (30.43%)	0 (0.00%)
เล่นเกม	7 (15.22%)	14 (30.43%)	10 (21.74%)	15 (36.61%)
อ่านหนังสือและนิตยสาร	6 (13.04%)	16 (34.78%)	20 (43.48%)	4 (8.70%)
สนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง	5 (10.87%)	16 (34.78%)	22 (47.83%)	3 (6.52%)
อ่านหนังสือพิมพ์	4 (8.70%)	9 (19.57%)	25 (54.35%)	8 (17.39%)
อ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้า	0 (0.00%)	12 (26.09%)	34 (73.9%)	0 (0.00%)
ฟังข่าวและคำประกาศ	0 (0.00%)	10 (21.74%)	36 (78.26%)	0 (0.00%)

ตาราง 5 แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตใช้เวลาในการทำในแต่ละครั้งมากกว่า 60 นาทีมากที่สุด 3 อันดับ คือ การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ (ร้อยละ 78.26) การค้นหาและอ่านเว็บไซต์ (ร้อยละ 41.30) และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา (ร้อยละ 39.13) กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตใช้เวลาในการทำในแต่ละครั้งมากกว่า 60 นาที จำนวนน้อยที่สุด 3 อันดับ ได้แก่ การฟังข่าวและคำประกาศ (ร้อยละ 0) การอ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้า (ร้อยละ 0) และการอ่านหนังสือพิมพ์ (ร้อยละ 8.70)

4.3 ผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 ด้าน ได้แก่ด้าน

ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน หมายถึงนิสิตทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนนั้นบ่อยเพียงใด และด้านระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละประเภทในแต่ละครั้ง หมายถึงนิสิตทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนนั้นนานเพียงใดในแต่ละครั้ง โดยนำข้อมูลจากแบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ครั้งที่ 1 2 และ 3 มาหาเฉลี่ยพัฒนาการทางภาษาอังกฤษของนิสิตวัดโดยแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย แบบทดสอบทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งผู้วิจัยรวบรวมและดัดแปลงมาจากข้อสอบ Preliminary English Test (PET) ซึ่งจัดทำเป็น 2 ชุดคู่ขนานกัน จากการคำนวณพัฒนาการทางภาษาอังกฤษของนิสิตโดยวิธีการวัดพัฒนาการสัมพัทธ์พบว่า นิสิตมีพัฒนาการทางภาษาอังกฤษโดยเฉลี่ยคือ 0.17 (SD = 0.11) โดยคะแนนพัฒนาการทางภาษาอังกฤษที่สูงสุดคือ 0.52 และต่ำสุดคือ -0.31 แบ่งนิสิตออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง $(x_g \leq \bar{x}_g + 0.5SD)$ มีจำนวน 16 คน กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ $(x_g \leq \bar{x}_g - 0.5SD)$ มีจำนวน 13 คน และกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษปานกลาง มีจำนวน 17 คน

ในการควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ ควบคุมโดยการใช้ผลการเรียนในรายวิชาที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษทั้งหมดที่นิสิตได้เรียนมาในภาคการศึกษาปัจจุบันที่เก็บข้อมูล

4.3.1 การเปรียบเทียบความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

จากแบบสอบถามข้อมูลนิสิต มาตรวัดความถี่ในการกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต แบ่งเป็น 5 ระดับความถี่ ได้แก่ 0 หมายถึง ไม่เคยทำกิจกรรมนั้น, 1 หมายถึง ทำนานๆ ครั้ง (น้อยกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์), 2 หมายถึง ทำบางครั้ง (1-2 ครั้งต่อสัปดาห์), 3 หมายถึง ทำบ่อยครั้ง (3-5 ครั้งต่อสัปดาห์), และ 4 หมายถึง ทำบ่อยครั้งมาก (มากกว่า 5 ครั้งต่อสัปดาห์)

การวิเคราะห์ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรมที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ (ANCOVA) แสดงในตาราง 6 (ตัวอย่างผลการคำนวณอย่างละเอียดดังภาคผนวก ข)

ตาราง 6 ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ		ความถี่ในการทำกิจกรรม						
	ความถี่ในการทำกิจกรรม	Mean (SD)	Levene's Test		ANCOVA		เปรียบเทียบรายคู่		
			F	P-value	F	P-value	กลุ่มคะแนน สูง	กลุ่มคะแนน ต่ำ	P-value
ฟังหรือร้องเพลง	4) บ่อยครั้งมาก	0.16 (0.27)	2.19	0.10	0.27	0.85			
	3) บ่อยครั้ง	0.24 (0.17)							
	2) บางครั้ง	0.16 (0.16)							
	1) นานๆ ครั้ง	0.14 (0.24)							
	0) ไม่เคย	--							
ฟังข่าว และคำประกาศ	4) บ่อยครั้งมาก	0.10 (0.32)	0.45	0.72	0.13	0.94			
	3) บ่อยครั้ง	0.16 (0.22)							
	2) บางครั้ง	0.19 (0.22)							
	1) นานๆ ครั้ง	0.17 (0.22)							
	0) ไม่เคย	--							
ดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์	4) บ่อยครั้งมาก	0.21 (0.22)	0.84	0.48	3.59	0.02	4	1	0.02
	3) บ่อยครั้ง	0.25 (0.16)					3	2	0.03
	2) บางครั้ง	0.07 (0.22)					3	1	0.01
	1) นานๆ ครั้ง	-0.05 (0.24)							
	0) ไม่เคย	--							
สนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง	4) บ่อยครั้งมาก	0.21 (0.36)	3.00	0.03	0.67	0.62			
	3) บ่อยครั้ง	0.18 (0.24)							
	2) บางครั้ง	0.17 (0.17)							
	1) นานๆ ครั้ง	0.19 (0.19)							
	0) ไม่เคย	-0.03 (0.06)							
อ่านหนังสือและนิตยสาร	4) บ่อยครั้งมาก	0.21 (.)	1.96	0.12	0.93	0.46			
	3) บ่อยครั้ง	0.16 (0.27)							
	2) บางครั้ง	0.21 (0.21)							
	1) นานๆ ครั้ง	0.19 (0.17)							
	0) ไม่เคย	-0.02 (0.23)							

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ		ความถี่ในการทำกิจกรรม						
	ความถี่ในการทำกิจกรรม	Mean (SD)	Levene's Test		ANCOVA		เปรียบเทียบรายคู่		
			F	P-value	F	P-value	กลุ่มคะแนน		P-value
							สูง	ต่ำ	
อ่านหนังสือพิมพ์	4) บ่อยครั้งมาก	0.43 (0.07)	0.65	0.63	3.92	0.01	4	3	0.00
	3) บ่อยครั้ง	-0.15 (0.16)					4	2	0.02
	2) บางครั้ง	0.18 (0.20)					4	1	0.02
	1) นานๆ ครั้ง	0.17 (0.23)					4	0	0.02
	0) ไม่เคย	0.14 (0.15)					2	3	0.01
							1	3	0.01
							0	3	0.03
ค้นหาและอ่านเว็บไซต์	4) บ่อยครั้งมาก	0.16 (0.30)	6.01	0.00	0.99	0.41			
	3) บ่อยครั้ง	0.14 (0.19)							
	2) บางครั้ง	0.29 (0.10)							
	1) นานๆ ครั้ง	0.14 (0.16)							
	0) ไม่เคย	--							
อ่านป้ายโปสเตอร์และฉลากสินค้า	4) บ่อยครั้งมาก	0.20 (0.24)	0.72	0.55	1.25	0.31			
	3) บ่อยครั้ง	0.23 (0.20)							
	2) บางครั้ง	0.09 (0.20)							
	1) นานๆ ครั้ง	0.17 (0.30)							
	0) ไม่เคย	--							
สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	4) บ่อยครั้งมาก	0.27 (0.16)	2.03	0.12	3.40	0.03	4	3	0.03
	3) บ่อยครั้ง	0.11 (0.22)					4	2	0.03
	2) บางครั้ง	0.10 (0.24)					4	1	0.03
	1) นานๆ ครั้ง	-0.08 (0.33)							
	0) ไม่เคย	--							
สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา	4) บ่อยครั้งมาก	0.23 (0.20)	0.53	0.71	1.00	0.42			
	3) บ่อยครั้ง	0.12 (0.25)							
	2) บางครั้ง	0.12 (0.16)							
	1) นานๆ ครั้ง	0.24 (0.24)							
	0) ไม่เคย	0.06 (0.24)							
เล่นเกม	4) บ่อยครั้งมาก	0.25 (0.27)	0.49	0.74	0.75	0.56			
	3) บ่อยครั้ง	0.27 (0.10)							
	2) บางครั้ง	0.09 (0.24)							
	1) นานๆ ครั้ง	0.15 (0.21)							
	0) ไม่เคย	0.16 (0.22)							

จากตาราง 6 แสดงให้เห็นว่าเมื่อมีการควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 มีจำนวนทั้งสิ้น 3 กิจกรรม ได้แก่ การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ (F = 3.59, P-value = 0.02) การอ่านหนังสือพิมพ์ (F = 3.92, P-value = 0.01) และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา (F = 3.40, P-value = 0.03) ในขณะเดียวกันพบว่าความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนรวม 8 กิจกรรมไม่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การฟังหรือร้องเพลง การฟังข่าวและคำประกาศ การสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง การอ่านหนังสือและนิตยสาร การค้นหาและอ่านเว็บไซต์ การอ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้า การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา และการเล่นเกม

จากการทดสอบความแปรปรวนของพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตจำแนกตามความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษรวม 3 กิจกรรมได้แก่ การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา ด้วย Levene's Test of Equality of Error Variances พบผลเรียงตามลำดับกิจกรรมดังนี้

การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ มีค่า F เท่ากับ 0.84 (P-value = 0.48) แสดงว่าความแปรปรวนของพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตจำแนกตามความถี่ในการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงใช้การเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD พบว่ามีความถี่ในการทำกิจกรรมดังกล่าวรายคู่ 3 คู่ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์บ่อยครั้งมากมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์นานๆ ครั้ง (P-value = 0.02) การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์บ่อยครั้งมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์บางครั้ง (P-value = 0.03) และนานๆ ครั้ง (P-value = 0.01)

การอ่านหนังสือพิมพ์ พบว่าความแปรปรวนของพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตจำแนกตามความถี่ในการอ่านหนังสือพิมพ์ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (F = 0.65, P-value = 0.63) จึงใช้การเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD พบว่าความถี่ในการทำกิจกรรมดังกล่าวรายคู่ 7 คู่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การอ่านหนังสือพิมพ์บ่อยครั้งมากมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าเมื่อเทียบกับการอ่านหนังสือพิมพ์บ่อยครั้ง (P-value = 0.00) การอ่านหนังสือพิมพ์บางครั้ง (P-value = 0.02) การอ่านหนังสือพิมพ์นานๆ ครั้ง (P-value = 0.02) และการไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์ (P-value = 0.02) และการอ่านหนังสือพิมพ์บ่อยครั้ง

มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษน้อยกว่าเมื่อเทียบกับการอ่านหนังสือพิมพ์บางครั้ง (P-value = 0.01) การอ่านหนังสือพิมพ์นานๆ ครั้ง (P-value = 0.01) และการไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์ (P-value = 0.03)

การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา พบว่าความแปรปรวนของพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตจำแนกตามความถี่ในการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังมีค่า F เท่ากับ 2.03 (P-value = 0.12) จึงใช้การเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD พบความถี่ในการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลารายคู่ 3 คู่ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาบ่อยครั้งมากมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าเมื่อเทียบกับทำกิจกรรมนี้บ่อยครั้ง (P-value = 0.03) บางครั้ง (P-value = 0.03) และนานๆ ครั้ง (P-value = 0.03)

สังเกตได้ว่าจากการเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD ในกิจกรรมการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา ไม่พบความแตกต่างรายคู่ของความถี่ในการทำกิจกรรมดังกล่าวไม่ว่าระดับใดกับการไม่เคยทำกิจกรรม เนื่องจากไม่มีนิสิตคนใดไม่ทำกิจกรรมดังกล่าวจึงไม่มีข้อมูลในส่วนนี้มาใช้เปรียบเทียบ

4.3.2 การเปรียบเทียบระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรมในแต่ละครั้งแบ่งเป็น 4 ระดับ ได้แก่ 0 หมายถึง ไม่เคยทำกิจกรรมนั้น, 1 หมายถึง ใช้เวลาน้อยในการทำกิจกรรมนั้น (น้อยกว่า 30 นาทีต่อครั้ง), 2 หมายถึง ใช้เวลาปานกลางในการทำกิจกรรมนั้น (31-60 นาทีต่อครั้ง) และ 3 หมายถึง ใช้เวลามากในการทำกิจกรรมนั้น (มากกว่า 60 นาทีต่อครั้ง)

เมื่อควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อพิจารณาถึงระยะเวลาต่อครั้งในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรมที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต คำนวณโดย ANCOVA ผลแสดงในตาราง 7

ตาราง 7 ระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ		ความถี่ในการทำกิจกรรม						
	ระยะเวลาในการทำกิจกรรม	Mean (SD)	Levene's Test		ANCOVA		เปรียบเทียบรายคู่		
			F	P-value	F	P-value	กลุ่มคะแนน		P-value
							สูง	ต่ำ	
ฟังหรือร้องเพลง	3) > 60 นาที	0.30 (0.17)	1.69	0.20	3.77	0.03	3	1	0.01
	2) 31-60นาที	0.19 (0.20)							
	1) < 30 นาที	0.06 (0.23)							
	0) ไม่ทำ	--							
ฟังข่าว และคำประกาศ	3) > 60 นาที	--	1.06	0.31	0.01	0.93			
	2) 31-60นาที	0.17 (0.27)							
	1) < 30 นาที	0.17 (0.21)							
	0) ไม่ทำ	--							
ดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์	3) > 60 นาที	0.16 (0.22)	0.28	0.76	0.18	0.83			
	2) 31-60นาที	0.22 (0.20)							
	1) < 30 นาที	0.17 (0.26)							
	0) ไม่ทำ	--							
สนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง	3) > 60 นาที	0.41 (0.08)	1.60	0.20	3.60	0.02	3	2	0.49
	2) 31-60นาที	0.20 (0.22)					3	1	0.08
	1) < 30 นาที	0.13 (0.22)					3	0	0.06
	0) ไม่ทำ	-0.03 (0.06)							
อ่านหนังสือ และนิตยสาร	3) > 60 นาที	0.30 (0.27)	0.26	0.86	3.18	0.03	3	1	0.04
	2) 31-60นาที	0.24 (0.21)					3	0	0.02
	1) < 30 นาที	0.12 (0.17)					2	0	0.03
	0) ไม่ทำ	-0.02 (0.23)							
อ่านหนังสือพิมพ์	3) > 60 นาที	0.30 (0.37)	2.15	0.11	0.88	0.46			
	2) 31-60นาที	0.10 (0.25)							
	1) < 30 นาที	0.19 (0.20)							
	0) ไม่ทำ	0.14 (0.15)							
ค้นหาและอ่านเว็บไซต์	3) > 60 นาที	0.16 (0.24)	1.02	0.37	0.02	0.98			
	2) 31-60นาที	0.17 (0.24)							
	1) < 30 นาที	0.18 (0.17)							
	0) ไม่ทำ	--							

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษ		ความถี่ในการทำกิจกรรม						
	ระยะเวลาในการทำกิจกรรม	Mean (SD)	Levene's Test		ANCOVA		เปรียบเทียบรายคู่		
			F	P-value	F	P-value	กลุ่มคะแนน สูง	กลุ่มคะแนน ต่ำ	P-value
อ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้า	3) > 60 นาที	--	0.25	0.62	0.02	0.89			
	2) 31-60นาที	0.18 (0.22)							
	1) < 30 นาที	0.17 (0.22)							
	0) ไม่ทำ	--							
สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	3) > 60 นาที	0.29 (0.17)	0.94	0.40	3.75	0.03	3	2	0.02
	2) 31-60นาที	0.10 (0.21)					3	1	0.03
	1) < 30 นาที	0.12 (0.23)							
	0) ไม่ทำ	--							
สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา	3) > 60 นาที	0.21 (0.23)	0.17	0.91	0.54	0.66			
	2) 31-60นาที	0.16 (0.21)							
	1) < 30 นาที	0.16 (0.21)							
	0) ไม่ทำ	0.06 (0.24)							
เล่นเกม	3) > 60 นาที	0.14 (0.31)	1.41	0.25	0.16	0.92			
	2) 31-60นาที	0.17 (0.23)							
	1) < 30 นาที	0.21 (0.16)							
	0) ไม่ทำ	0.16 (0.22)							

ตาราง 7 แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีการควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่าระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนรวม 4 กิจกรรมมีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การฟังหรือร้องเพลง (F = 3.77, P-value = 0.03) การสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง (F = 3.60, P-value = 0.02) การอ่านหนังสือและนิตยสาร (F = 3.18, P-value = 0.03) และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา (F = 3.75, P-value = 0.03)

เมื่อทดสอบ Levene's Test of Equality of Error Variances แต่ละกิจกรรมจากกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนรวม 4 กิจกรรมที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตตามที่ระบุข้างต้น พบว่าความแปรปรวนของพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตจำแนกตามระยะเวลาในการทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรมทั้ง 4 กิจกรรม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 จึงใช้การเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD ได้ผลดังนี้

เปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD พบว่า การฟังหรือร้องเพลงเป็นเวลานาน (> 60 นาทีต่อครั้ง) มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าเมื่อเทียบกับการทำกิจกรรมโดยใช้เวลาน้อย (< 30 นาทีต่อครั้ง) (P-value = 0.01)

การสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง การทดสอบ Levene's Test of Equality of Error Variances พบว่าความแปรปรวนของพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตจำแนกตามระยะเลาในในการสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเองไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังมีค่า F เท่ากับ 1.60 (P-value = 0.20) ผลการเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD พบว่า การสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเองเป็นเวลานาน (> 60 นาทีต่อครั้ง) มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าเมื่อเทียบกับการใช้เวลาปานกลาง (31-60 นาทีต่อครั้ง) การใช้เวลาน้อย (< 30 นาทีต่อครั้ง) และการไม่ทำกิจกรรมนี้เลย (P-value = 0.49, 0.08 และ 0.06 ตามลำดับ)

การอ่านหนังสือและนิตยสาร พบว่าจากการทดสอบ Levene's Test of Equality of Error Variances ความแปรปรวนของพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตจำแนกตามระยะเวลาในการอ่านหนังสือ และนิตยสารไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (F = 0.26, P-value = 0.86) จากการเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD พบระยะเวลา 3 คู่ที่แตกต่างกันกล่าวคือ การอ่านหนังสือ และนิตยสารในระยะเวลามาก (> 60 นาทีต่อครั้ง) มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าเมื่อเทียบกับการใช้เวลาน้อย (< 30 นาทีต่อครั้ง) และการไม่ทำกิจกรรมนี้เลย (P-value = 0.04 และ 0.02 ตามลำดับ) และการอ่านหนังสือ และนิตยสารในระยะเวลาปานกลางมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าเมื่อเทียบกับการไม่ทำกิจกรรมนี้เลย (P-value = 0.03)

การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา มีความแปรปรวนของพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตจำแนกตามระยะเวลาในการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อทดสอบโดย Levene's Test of Equality of Error Variances (F = 0.94, P-value = 0.40) และพบความถี่รายคู่ 2 คู่แตกต่างกันจากการเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD ได้แก่ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาระดับใช้เวลามาก (> 60 นาทีต่อครั้ง) มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าการทำกิจกรรมนี้ระดับใช้เวลาน้อย (P-value = 0.03) และระดับใช้เวลาปานกลาง (P-value = 0.02)

การฟังหรือร้องเพลง พบว่าจากการทดสอบ Levene's Test of Equality of Error Variances ความแปรปรวนของพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตจำแนกตามระยะเวลาในการฟังหรือร้องเพลงไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (F = 1.69, P-value = 0.48) การ

สำหรับระยะเวลาในการทำกิจกรรมกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอีก 7 กิจกรรมไม่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การฟังข่าวและคำประกาศ การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์ การค้นหาและอ่านเว็บไซต์ การอ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้า การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา และการเล่นเกม

4.4 ผลของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

จากแบบสอบถามการใช้กลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ โดยนิสิตต้องระบุการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรม ซึ่งมีทั้งสิ้น 10 กลวิธี รวม 5 ระดับ ได้แก่ (0 หมายถึง ไม่เคยใช้กลวิธีนั้น (0%), 1 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นนานๆ ครั้ง (1-24%), 2 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบางครั้ง (25-49%), 3 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบ่อยครั้ง (50-74%) และ 4 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบ่อยครั้งมาก (75-100%)) ผลการวิเคราะห์ความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรมทั้ง 11 กิจกรรม พบว่า เมื่อควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง และกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ มีการเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่างกันในบางกลวิธีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 รวม 9 กิจกรรม จาก 10 กิจกรรม ยกเว้นกิจกรรมการเล่นเกม ซึ่งนิสิตทั้ง 2 กลุ่มใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังเห็นจากตาราง 8 ถึง ตาราง 19

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะฟังหรือร้องเพลง เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การเดาอย่างมีหลักการ	3.25	0.71	3.00	0.93	0.61	0.28
การฝึกฝน	3.00	0.93	3.38	0.52	-1.00	0.17
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	3.00	1.41	2.63	1.19	0.57	0.29
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	2.75	1.04	3.00	1.07	-0.48	0.32
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	2.75	1.04	2.75	0.89	0.00	0.50
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	2.38	1.60	2.75	1.04	-0.56	0.29

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	2.38	1.06	2.63	0.52	-0.60	0.28
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	2.00	1.51	2.63	0.92	-1.00	0.17
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	1.38	1.06	2.00	1.20	-1.11	0.14
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	1.00	1.07	2.38	0.92	-2.76	0.01

จากตาราง 8 แสดงให้เห็นว่าขณะฟังหรือร้องเพลง กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากที่สุดคือ การเดาอย่างมีหลักการ ($\bar{x}$ = 3.25) และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้มากที่สุดคือ การฝึกฝน ($\bar{x}$ = 3.38)

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขณะนิสิตฟังหรือร้องเพลง ได้แก่ การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ โดยนิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้มากกว่านิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง (P-value = 0.01)

ตาราง 9 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะฟังข่าวและคำประกาศต่างๆ เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	2.43	0.79	2.43	0.98	0.00	0.50
การฝึกฝน	2.43	0.98	2.00	1.00	0.81	0.22
การเดาอย่างมีหลักการ	2.29	0.76	1.57	0.53	2.04	0.03
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	2.14	0.69	2.43	0.98	-0.63	0.27
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	2.00	1.00	2.57	0.98	-1.08	0.15
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	2.00	1.15	2.29	1.11	-0.47	0.32
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	1.71	0.95	2.00	0.82	-0.60	0.28
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	1.43	1.27	3.00	1.27	-2.75	0.01
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	1.29	1.50	2.00	0.82	-1.11	0.14
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	0.71	0.95	2.14	0.90	-2.89	0.01

จากตาราง 9 กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้มากที่สุดขณะฟังข่าวและคำประกาศ ในกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง คือ การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง และ การฝึกฝน ($\bar{x}$ = 2.43) ส่วนกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ คือ การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ ($\bar{x}$ = 3.00)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตทั้งสองกลุ่ม พบว่า กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้การเดาอย่างมีหลักการสูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (P-value = 0.03) นิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ และการแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ สูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (P-value = 0.01 และ 0.01 ตามลำดับ)

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ต่างๆ เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การฝึกฝน	3.38	1.06	3.13	0.99	0.49	0.32
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	3.25	0.89	3.63	0.52	-1.03	0.16
การเดาอย่างมีหลักการ	3.13	0.64	3.00	0.93	0.31	0.38
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	3.00	1.20	3.00	1.07	0.00	0.50
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	3.00	1.31	3.13	0.64	-0.24	0.41
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	3.00	0.76	2.13	0.64	2.50	0.01
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	3.00	0.76	3.25	0.71	-0.68	0.25
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	2.50	1.51	3.00	0.53	-0.88	0.20
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	2.38	1.30	2.88	0.99	-0.86	0.20
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	1.38	0.74	3.13	0.64	-5.04	0.00

ค่าเฉลี่ยความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากที่สุดคือ การฝึกฝน ($\bar{x}$ = 3.38) ส่วนกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่ม

พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้มากที่สุดคือ การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง ($\bar{x}$ = 3.63)

จากตาราง 10 แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การวิเคราะห์และการให้เหตุผล (นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากกว่านิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ P-value = 0.01) และ การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ (นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้มากกว่านิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง P-value = 0.00)

ตาราง 11 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	(1-tailed)		
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	3.57	0.79	2.57	0.79	2.38	0.02
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	3.43	0.79	2.29	0.76	2.77	0.01
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	3.43	0.79	2.29	0.49	3.27	0.00
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	3.29	1.11	2.86	0.90	0.79	0.22
การฝึกฝน	3.14	0.90	2.86	0.90	0.59	0.28
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	3.14	1.07	2.71	0.76	0.87	0.20
การเดาอย่างมีหลักการ	3.00	1.15	2.86	0.90	0.26	0.40
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	2.86	1.21	2.43	0.98	0.73	0.24
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	2.71	1.25	2.29	1.25	0.64	0.27
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	2.14	1.07	2.71	1.11	-0.98	0.17

จากตาราง 11 แสดงให้เห็นว่าขณะนิสิตสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากที่สุดคือ การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร ($\bar{x}$ = 3.57) และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้มากที่สุดเท่ากัน 3 กลวิธีคือ การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง การฝึกฝน และการเดาอย่างมีหลักการ ($\bar{x}$ = 2.86)

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขณะนิสิตสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเองได้แก่ การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง และการแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ โดยนิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากกว่านิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ (P-value = 0.02, 0.01 และ 0.00 ตามลำดับ)

ตาราง 12 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะการอ่านหนังสือและนิตยสาร เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	3.50	0.53	2.71	0.49	2.96	0.01
การเดาอย่างมีหลักการ	3.38	0.52	2.71	0.49	2.53	0.01
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	3.25	0.46	3.00	0.58	0.93	0.18
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	3.13	0.64	3.14	0.69	-0.05	0.48
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	3.13	0.83	3.14	0.38	-0.05	0.48
การฝึกฝน	2.75	0.71	3.00	0.82	-0.64	0.27
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	2.63	0.74	3.00	0.82	-0.93	0.18
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	2.25	1.39	2.29	1.25	-0.05	0.48
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	1.88	1.46	2.57	1.13	-1.02	0.16
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	1.75	1.04	2.14	0.90	-0.78	0.23

ค่าเฉลี่ยความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะการอ่านหนังสือและนิตยสาร ดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์จากตาราง 12 แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากที่สุดคือ การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร ($\bar{x}$ = 3.50) และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้มากที่สุดเท่ากัน 2 กลวิธีคือ การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง และการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง ($\bar{x}$ = 3.14)

จากตาราง 12 แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร และกลวิธีการเดาอย่างมีหลักการ (นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะ

ภาษาอังกฤษสูงใช้มากกว่านิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ P-value = 0.01 และ 0.01 ตามลำดับ)

ตาราง 13 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะอ่านหนังสือพิมพ์ เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	3.43	0.53	2.57	0.79	2.38	0.02
การเดาอย่างมีหลักการ	3.29	0.49	2.43	0.79	0.88	0.02
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	3.14	0.69	2.71	0.76	0.30	0.14
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	2.86	1.07	2.43	0.79	0.65	0.20
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	2.43	0.79	2.71	0.49	0.58	0.22
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	2.14	1.07	2.57	0.53	0.60	0.18
การฝึกฝน	2.14	0.90	2.43	0.53	0.81	0.24
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	2.00	0.82	3.00	0.82	0.06	0.02
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	1.57	0.98	2.86	0.69	0.03	0.01
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	1.57	0.79	2.14	0.69	-1.44	0.09

จากตาราง 13 กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้มากที่สุดขณะอ่านหนังสือพิมพ์ ในกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง คือ การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร ($\bar{x}$ = 3.43) และ ในกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ คือ การวิเคราะห์และการให้เหตุผล ($\bar{x}$ = 3.00)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตทั้งสองกลุ่ม พบว่า กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร และกลวิธีการเดาอย่างมีหลักการสูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (P-value = 0.02 และ 0.02 ตามลำดับ) นิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน และกลวิธีการวิเคราะห์และการให้เหตุผลสูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (P-value = 0.01 และ 0.02 ตามลำดับ)

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะค้นหาและอ่านเว็บไซต์ เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การฝึกฝน	3.13	0.64	2.88	0.99	0.60	0.28
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	3.13	0.83	2.25	0.46	2.59	0.01
การเดาอย่างมีหลักการ	3.13	0.64	2.00	0.76	3.21	0.00
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	2.88	0.99	3.13	0.64	-0.60	0.28
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	2.88	0.64	2.75	0.89	0.32	0.38
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	2.75	1.04	3.13	0.64	-0.87	0.20
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	2.75	0.89	2.13	0.99	1.33	0.10
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	2.13	1.55	2.75	0.89	-0.99	0.17
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	1.75	1.04	2.75	0.46	-2.49	0.01
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	1.50	0.93	2.38	0.74	-2.08	0.03

จากตาราง 14 แสดงให้เห็นว่าขณะนิสิตค้นหาและอ่านเว็บไซต์ กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากที่สุดเท่ากัน 3 กลวิธีคือ การฝึกฝน การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร และการเดาอย่างมีหลักการ ($\bar{x}$ = 3.13) และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้มากที่สุดเท่ากัน 2 กลวิธีคือ การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง และการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง ($\bar{x}$ = 3.13)

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขณะนิสิตค้นหาและอ่านเว็บไซต์ได้แก่ กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร และการเดาอย่างมีหลักการ นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากกว่านิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ (P-value = 0.01 และ 0.00 ตามลำดับ) สำหรับกลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน และกลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำนั้น นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้มากกว่านิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง (P-value = 0.01 และ 0.03 ตามลำดับ)

ตาราง 15 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะอ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้า เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	3.13	0.83	2.25	0.71	2.26	0.02
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	3.00	1.07	2.38	1.30	1.05	0.16
การฝึกฝน	2.75	0.71	2.25	1.39	0.91	0.19
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	2.75	0.89	2.75	1.04	0.00	0.50
การเดาอย่างมีหลักการ	2.75	1.16	2.75	0.71	0.00	0.50
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	2.50	0.53	2.75	0.71	-0.80	0.22
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	2.25	1.49	2.88	0.99	-0.99	0.17
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	2.13	0.64	1.63	1.06	1.14	0.14
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	2.13	1.46	2.50	1.20	-0.56	0.29
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	1.63	1.19	2.50	1.20	-1.47	0.08

จากตาราง 15 กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้มากที่สุดขณะอ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้าในกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง คือ การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง ($\bar{x}$ = 3.13) และ ในกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ คือ การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง ($\bar{x}$ = 2.88)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตทั้งสองกลุ่ม พบว่า กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีการสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมองสูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (P-value = 0.02)

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	3.71	0.76	2.86	0.38	2.68	0.01
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	3.71	0.76	2.57	0.79	2.77	0.01
การฝึกฝน	3.57	0.79	2.71	0.49	2.45	0.02
การเดาอย่างมีหลักการ	3.57	0.79	2.86	0.90	1.58	0.07
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	3.14	1.21	3.14	0.38	0.00	0.50
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	3.14	1.21	2.86	0.69	0.54	0.30
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	3.14	0.90	3.14	0.69	0.00	0.50
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	2.86	0.69	2.86	0.38	0.00	0.50
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	2.86	1.07	2.86	1.21	0.00	0.50
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	2.57	1.62	2.14	1.21	0.56	0.29

ค่าเฉลี่ยความถี่ในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา จากตาราง 16 แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากที่สุดเท่ากัน 2 กลวิธีคือ การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร และการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล ($\bar{x}$ = 3.71) และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้มากที่สุดเท่ากัน 2 กลวิธีคือ การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง และการวิเคราะห์และการให้เหตุผล ($\bar{x}$ = 3.14)

ตาราง 16 แสดงให้เห็นว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล และกลวิธีการฝึกฝน ซึ่งนิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากกว่านิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ (P-value = 0.01, 0.01 และ 0.02 ตามลำดับ)

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	3.83	0.41	2.67	0.82	3.13	0.01
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	3.67	0.52	2.50	0.84	2.91	0.01
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	3.50	0.84	2.67	0.82	1.75	0.06
การฝึกฝน	3.50	0.84	3.00	0.89	1.00	0.17
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	3.33	1.21	3.17	0.41	0.32	0.38
การเดาอย่างมีหลักการ	3.33	0.82	2.33	0.52	2.54	0.01
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	3.17	0.41	2.83	0.75	0.95	0.18
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	3.17	0.98	2.83	0.75	0.66	0.26
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	3.00	0.63	3.00	0.63	0.00	0.50
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	2.50	1.38	2.67	0.52	-0.28	0.40

จากตาราง 17 เห็นได้ว่าขณะนิสิตสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากที่สุดคือ การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร ($\bar{x}$ = 3.83) และกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้มากที่สุดเท่ากัน 3 กลวิธีคือ การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง ($\bar{x}$ = 3.17)

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขณะนิสิตสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา ได้แก่ การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล และการเดาอย่างมีหลักการ โดยนิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้มากกว่านิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ (P-value = 0.01, 0.01 และ 0.01 ตามลำดับ)

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะเล่นเกม เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	3.14	0.38	3.00	1.00	0.35	0.37
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	3.14	0.69	3.00	1.00	0.27	0.40
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	3.00	0.82	3.67	0.58	-1.26	0.12
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	3.00	0.58	3.00	1.00	0.00	0.50
การเดาอย่างมีหลักการ	3.00	0.82	3.33	0.58	-0.63	0.27
การฝึกฝน	2.86	0.69	2.67	0.58	0.42	0.34
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	2.86	1.07	2.67	0.58	0.28	0.39
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	2.57	1.40	3.00	1.00	-0.47	0.32
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	2.57	1.13	3.00	1.00	-0.56	0.29
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	2.43	1.13	2.33	0.58	0.13	0.45

จากตาราง 18 กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้มากที่สุดขณะเล่นเกมในกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง คือ การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง และ การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล ($\bar{x}$ = 3.14) และ ในกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ คือ การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง ($\bar{x}$ = 3.67)

จากการเปรียบเทียบความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะนิสิตเล่นเกมของนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำพบว่าไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่การใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะทำกิจกรรมนอกห้องเรียนในทุกกิจกรรมระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ ผลแสดงในตาราง 19

ตาราง 19 ค่าเฉลี่ยความถี่ของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะทำกิจกรรมนอกห้องเรียนทุกกิจกรรม เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่มพัฒนาการสูง		กลุ่มพัฒนาการต่ำ		T-test	P-value (1-tailed)
	Mean	SD	Mean	SD		
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร	3.15	0.50	2.55	0.45	2.55	0.01
การเดาอย่างมีหลักการ	3.03	0.50	2.80	0.56	2.36	0.02
การฝึกฝน	2.97	0.48	2.72	0.57	0.94	0.18
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง	2.95	0.69	2.86	0.38	0.33	0.37
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล	2.89	0.56	2.65	0.53	0.88	0.20
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง	2.82	0.74	2.82	0.32	-0.01	0.50
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล	2.68	0.48	2.72	0.47	-0.13	0.45
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ	2.43	1.04	2.68	0.72	-0.55	0.30
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน	2.07	0.87	2.51	0.49	-1.24	0.12
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ	1.70	0.59	2.33	0.36	-2.59	0.01
เฉลี่ยทุกกลวิธี	**2.67**		**2.66**			

จากตาราง 19 แสดงให้เห็นว่าเมื่อเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่การใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะทำกิจกรรมนอกห้องเรียนในทุกกิจกรรมระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความถี่เฉลี่ย 2.67 ในขณะที่นิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความถี่เฉลี่ย 2.66

เมื่อคำนวณความถี่การใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตขณะทำกิจกรรมนอกห้องเรียนในทุกกิจกรรมแยกเป็นรายกลวิธีพบว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้สูงสุดขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนทุกกิจกรรมโดยเฉลี่ย ในกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง คือ การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร ($\bar{x}$ = 3.15) และในกลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ คือ การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง ($\bar{x}$ = 2.86)

เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนิสิตในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนทุกกิจกรรมของทั้งสองกลุ่มพบว่า กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร และกลวิธีการเดาอย่างมีหลักการสูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

(P-value = 0.01 และ 0.02 ตามลำดับ) นิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน สูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 (P-value = 0.01)

4.5 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต

ในการศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยใช้สถิติ Two-Way ANCOVA โดยมีตัวแปรต้น 2 ตัว ได้แก่ ระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน หมายถึง ระดับความถี่และระยะเวลาที่นิสิตทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน โดยคำนวณจาก

ระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน = ความถี่ในการทำกิจกรรม × ระยะเวลาในการทำกิจกรรม

ผลการคำนวณระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแสดงใน ตาราง 20

ตาราง 20 ผลการคำนวณระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

		ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน				
		ไม่ทำ (0)	นานๆ ครั้ง (1)	บางครั้ง (2)	บ่อยครั้ง (3)	บ่อยครั้งมาก (4)
ระยะเวลาในการทำกิจกรรม	ไม่ทำกิจกรรม (0)	0	0	0	0	0
	ใช้เวลาน้อย (1)	0	1	2	3	**4**
	ใช้เวลาปานกลาง (2)	0	2	**4**	**6**	**8**
	ใช้เวลามาก (3)	0	3	**6**	**9**	**12**

จากตาราง 20 ผู้วิจัยนำผลการคำนวณมาแบ่งกลุ่มได้ 2 กลุ่ม ดังนี้

กลุ่ม (1) ระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อย หมายถึง ผลการคำนวณน้อยกว่าหรือเท่ากับ 3

กลุ่ม (2) ระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาก หมายถึง ผลการคำนวณมากกว่า 3

ผลการแบ่งกลุ่มระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ผลแสดงในตาราง 21

ตาราง 21 ผลการแบ่งกลุ่มระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

		ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน				
		ไม่ทำ (0)	นานๆ ครั้ง (1)	บางครั้ง (2)	บ่อยครั้ง (3)	บ่อยครั้งมาก (4)
ระยะเวลาในการทำกิจกรรม	ไม่ทำกิจกรรม (0)	กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 1
	ใช้เวลาน้อย (1)	กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2
	ใช้เวลาปานกลาง (2)	กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 2	กลุ่ม 2
	ใช้เวลามาก (3)	กลุ่ม 1	กลุ่ม 1	กลุ่ม 2	กลุ่ม 2	กลุ่ม 2

ระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ หมายถึง ระดับความถี่ในการใช้กลวิธีต่างๆ ขณะทำกิจกรรมแต่ละกิจกรรม ซึ่งมีทั้งสิ้น 10 กลวิธี แบ่งเป็น 2 ระดับโดยได้รวมกลุ่มจากมาตรวัด 5 ระดับในแบบสอบถามข้อมูลกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ (0 หมายถึง ไม่เคยใช้กลวิธีนั้น (0%), 1 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นนานๆ ครั้ง (1-24%), 2 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบางครั้ง (25-49%), 3 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบ่อยครั้ง (50-74%) และ 4 หมายถึง ใช้กลวิธีนั้นบ่อยครั้งมาก (75-100%)) ดังนี้

ระดับ (1) ระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษน้อย หมายถึง การไม่ใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้น หรือ การใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นนานๆ ครั้ง (1-24%) หรือ การใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นบางครั้ง (25-49%)

ระดับ (2) ระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาก หมายถึง การใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นบ่อยครั้ง (50-74%) หรือ การใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนั้นบ่อยครั้งมาก (75-100%)

ผู้วิจัยศึกษาระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเฉพาะกิจกรรมที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เมื่อควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งด้านความถี่ในการทำกิจกรรม (ดังเห็นจากตาราง 6) และระยะเวลาในการทำกิจกรรม (ดังเห็นจากตาราง 7) ได้แก่กิจกรรมรวม 6 กิจกรรม จาก 11 กิจกรรม ได้แก่ การฟังหรือร้อง

เพลง การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ การสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง การอ่านหนังสือและนิตยสาร การอ่านหนังสือพิมพ์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา

เมื่อนำตัวแปรต้นทั้งสองตัว (ระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และ ระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ) มาวิเคราะห์ Two-Way ANCOVA รวม 60 ครั้ง ดังแสดงในตาราง 22

การทดสอบ Two-Way ANCOVA ของระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

ตาราง 22 การทดสอบ Two-Way ANCOVA ของระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ

กิจกรรม	กลวิธีที่									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
การฟังหรือร้องเพลง	*1*	*2*	*3*	*4*	*5*	*6*	*7*	*8*	*9*	*10*
การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์	*11*	*12*	*13*	*14*	*15*	*16*	*17*	*18**	*19*	*20*
การสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง	*21*	*22**	*23*	*24*	*25*	*26*	*27*	*28*	*29*	*30*
การอ่านหนังสือและนิตยสาร	*31*	*32*	*33*	*34*	*35*	*36*	*37*	*38*	*39*	*40**
การอ่านหนังสือพิมพ์	*41**	*42*	*43*	*44**	*45*	*46*	*47*	*48*	*49*	*50**
การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	*51*	*52**	*53**	*54*	*55**	*56**	*57**	*58**	*59**	*60*

* แสดงการทดสอบที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ตาราง 22 แสดงการทดสอบ Two-Way ANCOVA ของระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และ ระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ รวมทั้งสิ้น 60 ครั้ง มีการทดสอบจำนวน 13 ครั้ง (ได้แก่ ครั้งที่ 18, 22, 40, 41, 44, 50, 52, 53, 55, 56, 57, 58 และ 59) พบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมที่ส่งผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังมีรายละเอียดของผลการวิเคราะห์แสดงในตาราง 23 (ตัวอย่างผลการคำนวณอย่างละเอียดดังภาคผนวก ค)

ตาราง 23 ผลของปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต

ระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	Two-Way ANCOVA		
	Source	F	P-value
<u>ระดับการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์</u>			
กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล (กลวิธีที่ 8)	ระดับการดูภาพยนตร์	3.12	0.09
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 8	4.49	0.04
	ระดับการดูภาพยนตร์ × ระดับการใช้กลวิธีที่ 8	6.74	0.01
<u>ระดับการสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง</u>			
กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (กลวิธีที่ 2)	ระดับการสนทนากับบุคคลอื่น	4.33	0.05
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 2	8.61	0.01
	ระดับการสนทนากับบุคคลอื่น × ระดับการใช้กลวิธีที่ 2	6.84	0.01
<u>ระดับการอ่านหนังสือ และนิตยสาร</u>			
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ (กลวิธีที่ 10)	ระดับการอ่านหนังสือ และนิตยสาร	1.28	0.27
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 10	1.62	0.21
	ระดับการอ่านหนังสือและนิตยสาร × ระดับการใช้กลวิธีที่ 10	6.08	0.02
<u>ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์</u>			
การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง (กลวิธีที่ 1)	ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์	0.07	0.79
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 1	4.35	0.05
	ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ × ระดับการใช้กลวิธีที่ 1	5.14	0.03
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ (กลวิธีที่ 4)	ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์	5.45	0.03
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 4	1.70	0.20
	ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ × ระดับการใช้กลวิธีที่ 4	10.08	0.00
การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ (กลวิธีที่ 10)	ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์	0.19	0.67
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 10	6.36	0.02
	ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ × ระดับการใช้กลวิธีที่ 10	9.82	0.00
<u>ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา</u>			
การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (กลวิธีที่ 2)	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	16.30	0.00
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 2	5.02	0.03
	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา ×	8.85	0.00

ระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	Two-Way ANCOVA		
	Source	F	P-value
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 2		
การเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน (กลวิธีที่ 3)	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	16.70	0.00
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 3	8.64	0.00
	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา × ระดับการใช้กลวิธีที่ 3	13.41	0.00
การฝึกฝน (กลวิธีที่ 5)	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	0.10	0.75
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 5	0.25	0.62
	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา × ระดับการใช้กลวิธีที่ 5	27.25	0.00
การเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร (กลวิธีที่ 6)	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	6.76	0.01
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 6	1.24	0.27
	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา × ระดับการใช้กลวิธีที่ 6	4.90	0.03
การวิเคราะห์และการให้เหตุผล (กลวิธีที่ 7)	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	9.38	0.00
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 7	1.19	0.28
	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา × ระดับการใช้กลวิธีที่ 7	5.75	0.02
การสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล (กลวิธีที่ 8)	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	6.74	0.01
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 8	0.71	0.40
	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา × ระดับการใช้กลวิธีที่ 8	9.41	0.00
การเดาอย่างมีหลักการ (กลวิธีที่ 9)	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	8.12	0.00
	ระดับการใช้กลวิธีที่ 9	1.94	0.17
	ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา × ระดับการใช้กลวิธีที่ 9	6.49	0.01

ตาราง 23 แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีการควบคุมผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ระดับการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ กับ ระดับการใช้กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล (กลวิธีที่ 8) ร่วมกันส่งผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต (P-value = 0.01) ระดับการสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง กับ ระดับการใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (กลวิธีที่ 2) ร่วมกันส่งผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต (P-value = 0.01) ระดับการอ่านหนังสือและนิตยสาร และ ระดับการใช้กลวิธีที่ 10 (การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่าง ๆ) ร่วมกันส่งผลต่อ

พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต (P-value = 0.02) ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ กับ ระดับการใช้กลวิธีรวม 3 กลวิธี ได้แก่ กลวิธีการสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง (กลวิธีที่ 1) กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ (กลวิธีที่ 4) และกลวิธีการแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ (กลวิธีที่ 10) ร่วมกันส่งผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต (P-value = 0.03, 0.00, 0.00 ตามลำดับ) ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา ร่วมกับระดับการใช้กลวิธีรวม 7 กลวิธีส่งผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต ได้แก่ กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (กลวิธีที่ 2) กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน (กลวิธีที่ 3) กลวิธีการฝึกฝน (กลวิธีที่ 5) กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร (กลวิธีที่ 6) กลวิธีการวิเคราะห์และการให้เหตุผล (กลวิธีที่ 7) กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล (กลวิธีที่ 8) และ กลวิธีการเดาอย่างมีหลักการ (กลวิธีที่ 9) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (P-value = 0.01, 0.00, 0.00, 0.03, 0.02, 0.00 และ 0.02 ตามลำดับ)

ผู้วิจัยนำตัวแปรต้นทั้ง 13 คู่ มาศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตอีกครั้ง ได้แก่

1) ระดับการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ กับ ระดับการใช้กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล
2) ระดับการสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง กับ ระดับการใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง
3) ระดับการอ่านหนังสือและนิตยสาร กับ ระดับการใช้กลวิธีการแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ
4) ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ กับ ระดับการใช้กลวิธีการสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง
5) ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ กับ ระดับการใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ
6) ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ กับ ระดับการใช้กลวิธีการแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ
7) ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา กับ ระดับการใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง
8) ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา กับ ระดับการใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน

9) ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา กับ ระดับการใช้กลวิธีการฝึกฝน

10) ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา กับ ระดับการใช้กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร

11) ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา กับ ระดับการใช้กลวิธีการวิเคราะห์และการให้เหตุผล

12) ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา กับ ระดับการใช้กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล

13) ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา กับ ระดับการใช้กลวิธีการเดาอย่างมีหลักการ

ผู้วิจัยรวมกลุ่มระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ เป็นการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ แบ่งเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่

กลุ่มน้อย-น้อย (1ก) ได้แก่ นิสิตมีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อย (1) และมีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษน้อย (ก)

กลุ่มน้อย-มาก (1ข) ได้แก่ นิสิตมีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อย (1) แต่มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาก (ข)

กลุ่มมาก-น้อย (2ก) ได้แก่ นิสิตมีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาก (2) แต่มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษน้อย (ก)

กลุ่มมาก-มาก (2ข) ได้แก่ นิสิตมีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาก (2) และมีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาก (ข)

ผู้วิจัยนำตัวแปรมาศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตอีกครั้งใช้สถิติ One Way ANCOVA และการเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD ได้ผลดังตาราง 24

ตาราง 24 การเปรียบเทียบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต

ระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่ม	Mean (SD)	One Way ANCOVA		ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ (LSD)		
			F	P-value	กลุ่มคะแนน สูง	กลุ่มคะแนน ต่ำ	P-value
ระดับการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ โดยใช้กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล (กลวิธีที่ 8)	1ก	-0.00 (0.33)	2.73	0.06	2ข	1ก	0.05
	1ข	0.23 (0.03)			2ข	2ก	0.03
	2ก	0.05 (0.22)					
	2ข	0.23 (0.19)					
ระดับการสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง โดยใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (กลวิธีที่ 2)	1ก	-0.01 (0.22)	5.62	0.00	2ข	1ก	0.00
	1ข	0.26 (0.14)			1ข	1ก	0.00
	2ก	0.13 (0.23)					
	2ข	0.28 (0.19)					
ระดับการอ่านหนังสือและนิตยสารโดยใช้กลวิธีการแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ (กลวิธีที่ 10)	1ก	0.04 (0.19)	5.61	0.00	2ข	1ก	0.00
	1ข	0.21 (0.14)			2ข	1ข	0.05
	2ก	0.11 (0.27)			2ข	2ก	0.01
	2ข	0.37 (0.13)			1ข	1ก	0.05
ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ โดยใช้กลวิธีการสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง (กลวิธีที่ 1)	1ก	0.13 (0.23)	3.78	0.02	2ข	2ก	0.00
	1ข	0.21 (0.27)			1ข	2ก	0.02
	2ก	-0.13 (0.13)					
	2ข	0.34 (0.13)					
ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ โดยใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ (กลวิธีที่ 4)	1ก	0.12 (0.22)	4.76	0.01	2ข	1ก	0.01
	1ข	0.17 (0.25)			2ข	1ข	0.05
	2ก	-0.14 (0.15)			2ข	2ก	0.00
	2ข	0.40 (0.11)			1ข	2ก	0.04
ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ โดยใช้กลวิธีการแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ (กลวิธีที่ 10)	1ก	0.18 (0.18)	3.51	0.03	2ข	1ข	0.05
	1ข	0.13 (0.29)			2ข	2ก	0.00
	2ก	-0.14 (0.15)			1ก	2ก	0.04
	2ข	0.38 (0.11)					
ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (กลวิธีที่ 2)	1ก	-0.04 (0.22)	4.51	0.01	2ข	1ก	0.00
	1ข	0.09 (0.31)			2ก	1ก	0.04
	2ก	0.16 (0.2)					
	2ข	0.27 (0.17)					

ระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ	กลุ่ม	Mean (SD)	One Way ANCOVA		ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยรายคู่ (LSD)		
			F	P-value	กลุ่มคะแนน		P-value
					สูง	ต่ำ	
ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน (กลวิธีที่ 3)	1ก	0.00 (0.21)	3.96	0.02	2ข	1ก	0.01
	1ข	0.01 (0.33)			2ข	1ข	0.02
	2ก	0.17 (0.18)					
	2ข	0.27 (0.18)					
ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการฝึกฝน (กลวิธีที่ 5)	1ก	-0.06 (0.27)	11.53	0.00	2ข	1ก	0.00
	1ข	0.04 (0.25)			2ข	1ข	0.00
	2ก	-0.05 (0.17)			2ข	2ก	0.00
	2ข	0.29 (0.12)					
ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร (กลวิธีที่ 6)	1ก	-0.07 (0.22)	5.61	0.00	2ข	1ก	0.00
	1ข	0.10 (0.26)					
	2ก	0.12 (0.16)					
	2ข	0.26 (0.18)					
ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการวิเคราะห์และการให้เหตุผล (กลวิธีที่ 7)	1ก	0.11 (0.21)	4.00	0.01	2ข	1ก	0.01
	1ข	-0.12 (0.31)			2ข	1ข	0.02
	2ก	0.17 (0.18)					
	2ข	0.26 (0.18)					
ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล (กลวิธีที่ 8)	1ก	-0.01 (0.2)	6.46	0.00	2ข	1ก	0.00
	1ข	0.04 (0.35)			2ข	1ข	0.03
	2ก	0.04 (0.19)			2ข	2ก	0.01
	2ข	0.27 (0.15)					
ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการเดาอย่างมีหลักการ (กลวิธีที่ 9)	1ก	-0.05 (0.24)	4.05	0.01	2ข	1ก	0.00
	1ข	0.07 (0.27)					
	2ก	0.16 (0.15)					
	2ข	0.25 (0.19)					

ตาราง 24 แสดงให้เห็นว่าพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยของนิสิต เมื่อแยกตามระดับตัวแปรต้นเป็น 4 กลุ่ม ในแต่ละตัวแปรต้นทั้ง 13 ตัว มีความแตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ดังนี้

ระดับการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ โดยใช้กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล (กลวิธีที่ 8) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย และกลุ่มมาก-น้อย (P-value = 0.04 และ 0.02 ตามลำดับ)

ระดับการสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง โดยใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (กลวิธีที่ 2) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย (P-value = 0.00) และกลุ่มน้อย-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย (P-value = 0.00)

ระดับการอ่านหนังสือและนิตยสาร โดยใช้กลวิธีการแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่าง ๆ (กลวิธีที่ 10) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย กลุ่มน้อย-มาก และกลุ่มมาก-น้อย (P-value = 0.00, 0.05 และ 0.01 ตามลำดับ) และกลุ่มน้อย-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย (P-value = 0.05)

ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ โดยใช้กลวิธีการสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง (กลวิธีที่ 1) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มมาก-น้อย (P-value = 0.00) และกลุ่มน้อย-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มมาก-น้อย (P-value = 0.02)

ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ โดยใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ (กลวิธีที่ 4) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย, กลุ่มน้อย-มาก, กลุ่มมาก-น้อย (P-value = 0.01, 0.05 และ 0.00 ตามลำดับ) และกลุ่มน้อย-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มมาก-น้อย (P-value = 0.04)

ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ โดยใช้กลวิธีการแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่าง ๆ (กลวิธีที่ 10) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-มาก (P-value = 0.05) และกลุ่มมาก-น้อย (P-value = 0.00) และกลุ่มน้อย-น้อยมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มมาก-น้อย (P-value = 0.04)

ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (กลวิธีที่ 2) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย (P-value = 0.00) และกลุ่มมาก-น้อยมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย (P-value = 0.04)

ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน (กลวิธีที่ 3) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย และกลุ่มน้อย-มาก (P-value = 0.01 และ 0.02 ตามลำดับ)

ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการฝึกฝน (กลวิธีที่ 5) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่าทุกกลุ่ม ได้แก่กลุ่มน้อย-น้อย กลุ่มน้อย-มาก และ กลุ่มมาก-น้อย (P-value = 0.00 ในทุกกรณี)

ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร (กลวิธีที่ 6) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย (P-value = 0.00)

ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการวิเคราะห์และการให้เหตุผล (กลวิธีที่ 7) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย และกลุ่มน้อย-มาก (P-value = 0.01 และ 0.02 ตามลำดับ)

ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล (กลวิธีที่ 8) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย (P-value = 0.00) กลุ่มน้อย-มาก (P-value = 0.03) และกลุ่มมาก-น้อย (P-value = 0.01)

ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการเดาอย่างมีหลักการ (กลวิธีที่ 9) กลุ่มมาก-มากมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มน้อย-น้อย (P-value = 0.00)

4.6 ความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

จากการสัมภาษณ์นิสิตจำนวน 6 คน เลือกจากนิสิตที่มีพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษสูง และนิสิตกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษต่ำ กลุ่มละ 3 คน เมื่อถามถึงวิธีการ และเหตุผลในการเลือกทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนอย่างใดอย่างหนึ่ง นิสิตส่วนใหญ่กล่าวถึงความชอบ และความสนใจส่วนบุคคลเป็นหลัก

หนูเลือกทำกิจกรรมตามความสนใจและความชอบ กิจกรรมใดที่ทำแล้วรู้สึกสนุกก็จะทำต่อไปเรื่อยๆ แต่เมื่อรู้สึกเบื่อก็จะเปลี่ยน เช่น การอ่านหนังสือนิยาย เนื่องจากหนูเป็นคนชอบอ่านหนังสือไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษหรือภาษาไทย แนวการเขียนที่ชอบ คือ เรื่องสืบสวนสอบสวน หรือเรื่องที่เกี่ยวกับสิ่งเหนือธรรมชาติ ... นอกเหนือจากความชอบหนูเลือกที่จะอ่านหนังสือที่เป็นภาษาอังกฤษแทนภาษาไทยเพราะ ต้องการฝึกทักษะการอ่านเป็นหลักค่ะ บางครั้งหนังสือที่อยากอ่านก็ไม่มีการแปลเป็นภาษาไทย และที่สำคัญ คือ หนังสือภาษาอังกฤษมีการจัดทำ Box set และปกหนังสือที่สวยงามดึงดูดให้อ่านและเก็บสะสม (น.ส.หนึ่ง กลุ่มสูง)

กิจกรรมภาษาอังกฤษที่ทำนอกห้องเรียน โดยส่วนมากจะเป็นการฟังเพลงภาษาอังกฤษ เหตุผลที่เลือกทำกิจกรรมนี้เป็นเพราะว่า โดยส่วนตัวชื่นชอบการฟังเพลงไม่ว่าจะเป็นเพลงภาษาอะไรก็ชอบฟัง เมื่อมีช่วงเวลาว่าง เช่นระหว่างการเดินทางไปเรียนก็มักจะฟังเพลงจากมือถือเพราะสะดวกดี ไปไหนก็ฟังได้ตลอด ... เวลาเลือกว่าจะฟังเพลงอะไร ส่วนใหญ่ก็เลือกฟังเพลงที่ฮิตอยู่ค่ะ หรือไม่ก็ฟังตามเพื่อน เรื่องอย่างนี้มันต้องอัพ [เดท] ตลอดค่ะ เดี๋ยวตกเทรน (น.ส.สี่ กลุ่มต่ำ)

โดยส่วนตัวชอบเข้าเว็ปไซต์ต่างๆ เพื่อติดตามข่าวสารต่างประเทศ ข่าวบันเทิงและบทความสนุกๆ เว็ปที่เข้าส่วนใหญ่จะเป็นของประเทศอเมริกาตามความชอบส่วนตัว เว็ปเมืองนอกมักจะดีกว่า รูปสวยกว่า ดีไซน์ก็สวยกว่าเว็ปเมืองไทยค่ะ ... อย่างถ้าจะอ่านเว็ปหนัง หรือดาราเนี่ย ต้องดิ่งไปเว็ป Rottentomatoes เลยค่ะ ข้อมูลชัดเจน ครบถ้วน เชื่อถือได้ ถ้าเป็นเว็ปไทยก็จะเวิ่นไปเรื่อยๆ ไม่ค่อยมีเนื้อค่ะ (น.ส.หก กลุ่มต่ำ)

จากบทสัมภาษณ์ นิสิตคำนึงถึงความชอบและความสนใจส่วนบุคคลในการเลือกทำกิจกรรมนอกห้องเรียนหนึ่งๆ เมื่อกิจกรรมนอกห้องเรียนมีให้เลือกทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ นิสิตกลุ่มสูงทั้ง 3 คน กล่าวถึงเหตุผลเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะทางภาษาเป็นเหตุผลหลัก หรือเหตุผลรองในการเลือกทำกิจกรรมนอกห้องเรียนเป็นภาษาอังกฤษ

จากการสอบถามความคิดเห็นของนิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้ง 46 คน โดยให้นิสิตระบุวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยรวม 5 ลำดับ จากอันดับ 1-5 ผลดังตาราง 25

ตาราง 25 วัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

วัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	อันดับที่เลือก (ร้อยละ)					
	อันดับ 1	อันดับ 2	อันดับ 3	อันดับ 4	อันดับ 5	ไม่เลือก
ความเพลิดเพลิน สนุกสนาน	25.39	7.73	5.52	10.15	10.60	40.62
เสริมทักษะทางการอ่าน	15.23	8.61	8.39	9.71	5.08	52.98
เพิ่มพูนความรู้ทั่วไป	12.36	3.53	7.95	7.95	11.70	56.51
เสริมทักษะทางการฟัง	11.92	9.27	5.08	5.08	4.86	63.80
เสริมทักษะทางการพูด	9.27	3.97	3.53	1.99	1.99	79.25
เสริมทักษะทางการเขียน	7.06	7.95	5.52	4.64	5.96	68.87
ค่าเวลาว่าง	4.86	18.32	8.83	5.30	14.35	48.34
เสริมทักษะทางคำศัพท์	3.31	12.36	20.53	20.97	9.93	32.89
เป็นการบ้านหรือส่วนหนึ่งของรายวิชาที่เรียน	2.87	3.09	2.87	1.99	2.87	86.31
การยอมรับในสังคม ครอบครัวและกลุ่มเพื่อน	2.43	1.10	6.40	3.75	5.52	80.79
เสริมทักษะทางการออกเสียง	2.21	11.04	8.17	9.93	5.74	62.91
เสริมทักษะทางไวยากรณ์	1.55	6.40	12.14	7.73	7.73	64.46
เตรียมตัวในการสอบหรือการเรียน	1.10	3.75	1.99	1.55	3.97	87.64
เพิ่มพูนความรู้ทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	0.44	2.87	3.31	8.83	9.71	74.83

จากตาราง 25 แสดงให้เห็นว่าวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตเลือกเป็นอันดับหนึ่ง มากที่สุด 3 ข้อ ได้แก่ เพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน (ร้อยละ 25.39) เพื่อเสริมทักษะทางการอ่าน (ร้อยละ 15.23) และเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทั่วไป (ร้อยละ 12.36) วัตถุประสงค์ที่นิสิตเลือกเป็นอันดับ 1 น้อยที่สุด 3 ข้อ ได้แก่ เพิ่มพูนความรู้ทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (ร้อยละ 0.44) เพื่อเตรียมตัวในการสอบหรือการเรียน (ร้อยละ 1.10) และเสริมทักษะทางไวยากรณ์ (ร้อยละ 1.55)

เมื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตถึงวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนโดยรวม เฉพาะวัตถุประสงค์ที่นิสิตเลือกเป็นอันดับหนึ่ง เปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ แสดงผลดังแผนภาพ 1

แผนภาพ 1 เปรียบเทียบวัตถุประสงค์อันดับ 1 ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ของนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง ปานกลาง และต่ำ

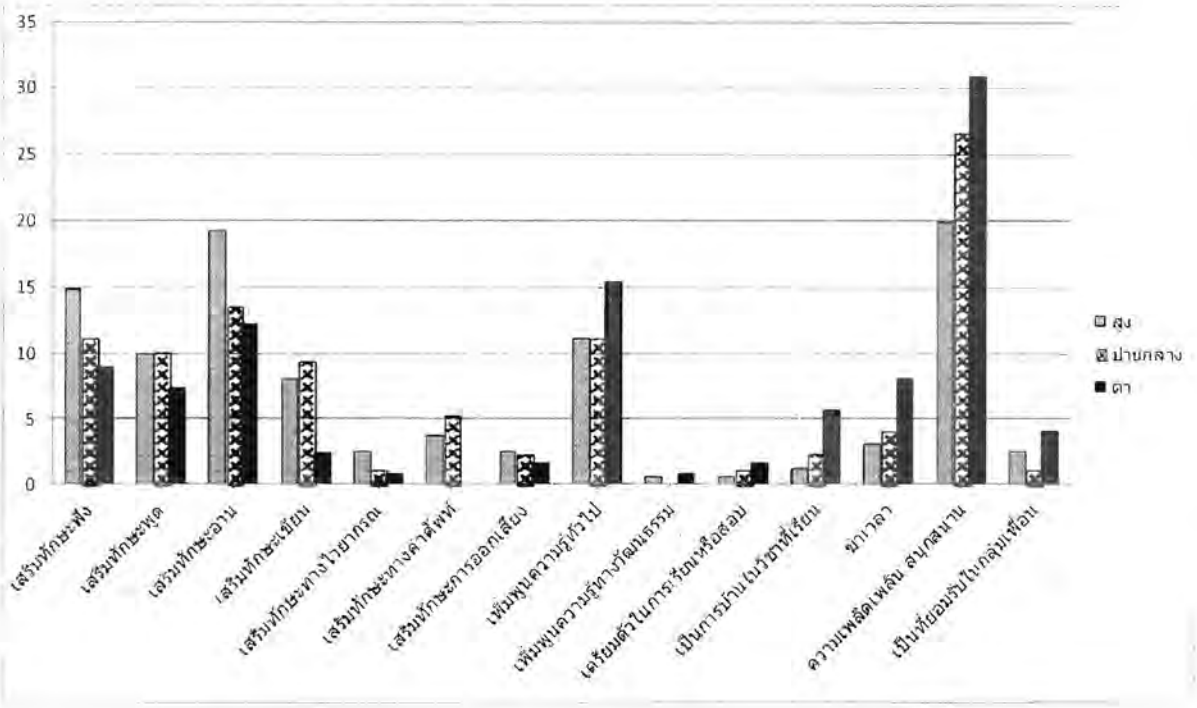

จากแผนภาพ 1 เห็นได้ว่าวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (เฉพาะอันดับหนึ่ง) 3 อันดับแรก ของนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง ได้แก่ เพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน (ร้อยละ 19.88) เพื่อเสริมทักษะทางการอ่าน (ร้อยละ 19.25) และเพื่อเสริมทักษะทางการฟัง (ร้อยละ 14.91) สำหรับนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ ได้แก่ เพื่อความเพลิดเพลินสนุกสนาน (ร้อยละ 30.89) เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทั่วไป (ร้อยละ 15.45) และเพื่อเสริมทักษะทางการอ่าน (ร้อยละ 12.20)

จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของตนเอง โดยให้นิสิตให้คะแนน 5 ระดับ (มีผลมากที่สุด-ไม่มีผล) พบว่า นิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่าการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง (ร้อยละ 60.87) และระดับมาก (ร้อยละ 34.78) และระดับน้อย (ร้อยละ 4.35) ตามลำดับ ทั้งนี้ไม่มีนิสิตคนใดตอบว่าการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุดและ ไม่มีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ

จากการสัมภาษณ์ความเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนพบว่า นิสิตทุกคนคิดว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีผลต่อทักษะทางภาษาอังกฤษของตน และกล่าวถึงเหตุผลสนับสนุนที่ต่างกัน

หนูว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษผ่านกิจกรรมนอกห้องเรียนตามความสนใจส่วนบุคคลนั้นทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ยั่งยืน... สำหรับหนูสิ่งที่ได้รับจากกิจกรรมนอกห้องเรียนที่ดีที่สุด คือ การได้เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ๆ ที่ไม่ได้เกิดจากการท่องจำ แต่เกิดจากการพบเห็นคำศัพท์นั้นบ่อยๆ ทั้งจากการอ่านหนังสือ แม็กกาซีน เล่นเกม หรือได้ยินเวลาดูหนังฟังเพลง ซึ่งทำให้หนูจำคำศัพท์เหล่านั้นได้เองโดยไม่เกิดความรู้สึกที่หนูเรียกว่า การยัดเยียดคำศัพท์โดยการท่องจำ ซึ่งไม่นานก็ลืม (น.ส.หนึ่ง กลุ่มสูง)

ได้เรียนค่ะ ค่อนข้างมาก โดยเฉพาะการแชท [ผ่านโปรแกรม MSN] และอีเมล เป็นสิ่งที่ทำให้หนูได้พัฒนาภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก ... ภาษาคือการที่เราสามารถนำมาใช้ สร้างประโยค นำมาพูดคุยและใช้ได้จริงๆ ไม่ใช่แค่ท่องกฎ หรือทำแบบฝึกหัดแต่ในกระดาษ แล้วความจริงก็มีความอยากที่จะรู้จักเพื่อนต่างชาติ ต่างภาษา ต่างวัฒนธรรม หนูจึงเริ่มเข้ามาสู่วงการอินเทอร์เน็ต เริ่มแชท และอีเมลค่ะ ช่วงแรกๆ ที่แชทจะไม่เข้าใจเยอะมาก ... แต่หนูก็มีความกล้าสูงเพราะว่าคนที่เราแชทด้วยไม่เห็นหน้า เราก็กล้าที่จะสร้างประโยค กล้าถาม แชทจนเป็นกิจวัตรค่ะ ผ่านไปประมาณ 2-3 ปี ก็รู้สึกว่าภาษาอังกฤษของตัวเองพัฒนาไปมาก โดยเฉพาะไวยากรณ์และการเขียน (น.ส.สอง กลุ่มสูง)

กิจกรรมนอกห้องเรียนเป็นสิ่งที่สำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษค่ะ เพราะนอกจากความสนุกสนานที่ได้รับแล้ว ยังรวมไปถึงคำศัพท์ การสะกดคำ การแปลความ ตีความ ขยายความ การฝึกสำเนียงตามเจ้าของภาษา ... เรียกว่าครบถ้วนทุกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน แต่เป็นการเรียนรู้ตามความสนใจ เป็นธรรมชาติ ... บางครั้งการทำกิจกรรมเหล่านี้ถือเป็นการสร้างสิ่งแวดล้อมทางการเรียนรู้ให้กับตัวเองค่ะ ความรู้ที่ได้ ส่วนใหญ่แล้วก็จะจำได้ง่ายกว่าเนื้อหาในห้อง เพราะมันเกิดจากความชอบ และความเข้าใจ ไม่มีการทดสอบหรือคะแนนเป็นตัวบังคับพฤติกรรม (น.ส.หก กลุ่มต่ำ)

เห็นได้ว่านิสิตมองเห็นความสำคัญของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ จะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษด้านใดนั้นขึ้นอยู่กับกิจกรรมที่ตนร่วมทำ

จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่างๆ ที่นิสิตทำ มีส่วนพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษด้านใดมากที่สุด 9 ด้าน ผลแสดงในตาราง 26

ตาราง 26 ความคิดเห็นเกี่ยวกับผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะทางภาษาอังกฤษด้านต่างๆ

ทักษะทางภาษาอังกฤษ	ร้อยละ
ทักษะการฟัง	39.13
ทักษะการพูด	21.74
ทักษะทางคำศัพท์	13.04
ทักษะการออกเสียง	8.70
ทักษะการอ่าน	6.52
ทักษะการเขียน	4.35
ทักษะทางด้านวัฒนธรรม	4.35
ทักษะทางไวยากรณ์	2.17
ไม่มีผลต่อทักษะใดเลย	0.00

ตาราง 26 แสดงให้เห็นว่า นิสิตคิดว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีส่วนในการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ 3 อันดับแรก ได้แก่ ทักษะการฟัง (ร้อยละ 39.13) ทักษะการพูด (ร้อยละ 21.74) และ ทักษะทางคำศัพท์ (ร้อยละ 13.04) ตามลำดับ

สำหรับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตคิดว่ามีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมากที่สุด 3 อันดับแรก พบว่านิสิตคิดว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนรวม 9 กิจกรรม จาก 11 กิจกรรมมีประโยชน์ต่อการพัฒนาทักษะทางภาษา ดังตาราง 27

ตาราง 27 ความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	ร้อยละ
ดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์	45.65
สนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง	23.91
ฟังหรือร้องเพลง	10.87
อ่านหนังสือ และนิตยสาร	4.35
อ่านหนังสือพิมพ์	4.35

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน	ร้อยละ
สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา	4.35
ฟังข่าว และคำประกาศ	2.17
สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา	2.17
เล่นเกม	2.17
ค้นหาและอ่านเว็บไซต์	0.00
อ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้า	0.00

จากตาราง 27 แสดงให้เห็นว่า กิจกรรมที่นิสิตคิดว่ามีมีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์) ร้อยละ (45.65 การสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง) ร้อยละ (%23.91 และการฟังหรือร้องเพลง) ร้อยละ (%10.87 ตามลำดับ ทั้งนี้นิสิตคิดว่ากิจกรรมการค้นหาและอ่านเว็บไซต์ และ กิจกรรมการอ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้า มีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษร้อยละ 0

เมื่อให้นิสิตอธิบายกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ขณะที่นิสิตทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน นิสิตกล่าวว่า

บางครั้งเวลาจะเขียนหนูก็จะนึกถึงว่าอีเมลหรือบล็อกที่คนอื่นเค้าเขียนที่หนูเคยอ่านเค้าเขียนยังไง หน้าตาเป็นยังไง ใช้ภาษายังไง แล้วจะพยายามใช้ภาษาแบบนั้น มันเป็นเหมือนว่าถ้าเราได้ฝึกใช้ภาษาแบบนี้บ่อยๆ เขียนบ่อยๆ เราก็จะเขียนได้คล่อง ไม่รู้ว่ามันดีหรือเปล่านะคะ เพราะหนูจะใช้เวลาในการเขียนนานมาก เพราะหนูจะพยายามทำให้มัน Perfect ที่สุด ค่อยๆ แยกโครงสร้างประโยค แล้วเขียนให้มันซับซ้อนยิ่งขึ้น หรือเวลาหนูฟังเพลง ถ้ามีคำไหนที่หนูฟังไม่ออก หรือว่าสะดุดหู หนูจะเปิดฟังใหม่ จนจับคำได้ เรียกว่าเปิดซ้ำๆ จะได้ชินหู ชินกับสำเนียง หรือไม่ก็พยายามพูดตาม ออกเสียงให้เหมือน [ต้นฉบับ] ที่สุด (น.ส.สอง กลุ่มสูง)

เวลาหนูอ่านหนังสือ โดยเฉพาะพวกนิยาย หรือเรื่องสั้นเนี่ย หนูไม่เคยเปิดดิกเลยนะคะ หนูจะใช้วิธีเดาศัพท์เอา ดูจากเนื้อเรื่อง หรือไม่ก็ [โครงสร้าง] ประโยคค่ะ ถ้าเดาไม่ออกก็จะข้ามคำนั้นไป แต่ศัพท์ที่เดาออก ส่วนใหญ่ก็จะจำไว้ เผื่อเจอคำนั้นอีกครั้งก็จะจำได้ (น.ส.สาม กลุ่มสูง)

ผมชอบดูหนังครับ ... ผมเปิดซับ [subtitle/caption] ไทย นะครับ หรือถ้าไม่มีก็เปิดซับอังกฤษ เวลาฟังไม่เข้าใจก็อ่านซับเอา จะได้แปลออก อย่างถ้าผมเล่นเกมเนี่ย ถ้าไม่เข้าใจ แปลไม่ได้ ส่วนใหญ่ผมจะเปิดคีย์ [คู่มือการเล่นเกม] ใน[อินเตอร์]เน็ต จะได้เล่นถูก

ส่วนใหญ่มันจะมีคีย์ภาษาไทยในเว็ปต่างๆ ครับ หรือถ้าไม่มีคีย์จริงๆ ก็แล้วแต่ครับ ถ้าเพื่อนออนไลน์อยู่ตอนนั้นก็ถามเพื่อน หรือไม่งั้นก็เปิดดิกเอาครับ (นายห้า กลุ่มต่ำ)

จากคำสัมภาษณ์เห็นได้ว่าน.ส.สอง น.ส.สาม และนายห้า กล่าวถึงการใช้กลวิธีต่างๆ ขณะที่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เช่น การเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง, การสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง โดยการนำคำศัพท์ไปใช้ในบริบทใหม่, การฝึกฝน, การวิเคราะห์และการให้เหตุผลการใช้โครงสร้างคำ สำนวน หรือข้อความ, การเดาอย่างมีหลักการ, การแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ เช่น การเลี่ยงใช้คำบางคำ การเปิดพจนานุกรม เป็นต้น

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง ผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อศึกษาลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต
2. เพื่อศึกษาผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
3. เพื่อศึกษาผลของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ
4. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต
5. เพื่อศึกษาความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรม

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ นิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิชาเอกภาษาอังกฤษ การเลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นการเลือกแบบเจาะจง โดยเลือกนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษชั้นปีที่สอง ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 46 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยแบบทดสอบทักษะทางภาษาอังกฤษ แบบสอบถามข้อมูลการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน แบบสอบถามข้อมูลกลวิธีการเรียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และแบบสัมภาษณ์เชิงลึกผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

5.1 ลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต

กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำบ่อยครั้งมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา การฟังหรือร้องเพลง และการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ สำหรับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตไม่เคยทำมากที่สุด 3 อันดับ ได้แก่ การเล่นเกมส์ การ

อ่านหนังสือพิมพ์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบประสานเวลา ซึ่งมีคะแนนเท่ากับการอ่านหนังสือและนิตยสาร สำหรับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำในแต่ละครั้งเป็นระยะเวลานานมากกว่า 60 นาทีมากที่สุด 3 อันดับ คือ การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ การค้นหาและอ่านเว็บไซต์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา

5.2 ผลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการวิเคราะห์ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตพบว่า เมื่อมีการควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน 3 กิจกรรม ได้แก่ การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

จากการเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD พบว่ามีความถี่รายคู่หลายคู่ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 โดยคู่ที่เหมือนกันในทั้ง 3 กิจกรรม คือ การทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนบ่อยครั้งมากมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนนานๆ ครั้ง ทั้งนี้ไม่พบความแตกต่างรายคู่ของความถี่ไม่ว่าระดับใดกับการการไม่เคยทำกิจกรรม ในกิจกรรมการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา ขณะที่พบว่า การอ่านหนังสือพิมพ์บ่อยครั้งมากมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าเมื่อเทียบกับการไม่เคยอ่านหนังสือพิมพ์ เนื่องจากไม่มีนิสิตคนใดไม่ทำกิจกรรมดังกล่าว จึงไม่มีข้อมูลในส่วนนี้

นอกจากนั้นเมื่อมีการควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ พบว่าระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนรวม 4 กิจกรรมมีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การฟังหรือร้องเพลง การสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง การอ่านหนังสือและนิตยสาร และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา

เมื่อเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD พบว่าระยะเวลาในการทำกิจกรรมรายคู่ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนทั้ง 4 กิจกรรมข้างต้นเป็นเวลานาน (> 60 นาทีต่อครั้ง) มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าเมื่อเทียบกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องโดยใช้เวลาน้อย (< 30 นาทีต่อครั้ง) ทั้งนี้ไม่พบความแตกต่างรายคู่

ระหว่างระยะเวลาในการฟังหรือร้องเพลง และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาเป็นเวลานาน (> 60 นาทีต่อครั้ง) เมื่อเทียบกับการไม่ทำกิจกรรมดังกล่าวเนื่องจากไม่มีนิสิตคนใดไม่ทำกิจกรรมดังกล่าว จึงไม่มีข้อมูลในส่วนนี้

5.3 ผลของการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความถี่การใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตแต่ละกลุ่มใช้ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนทุกกิจกรรม พบว่า กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความถี่เฉลี่ย 2.67 ในขณะที่กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมีความถี่เฉลี่ย 2.66

กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ 3 กลวิธี ที่นิสิตกลุ่มพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำใช้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ขณะทำกิจกรรมนอกห้องเรียนทุกกิจกรรมโดยเฉลี่ย กล่าวคือ กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร และกลวิธีการเดาอย่างมีหลักการสูงกว่ากลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ (P-value = 0.01 และ 0.02 ตามลำดับ) กลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน สูงกว่ากลุ่มนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง (P-value = 0.01)

5.4 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต

จากการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต กับกลุ่มตัวแปรระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนร่วมกับระดับการใช้กลวิธี โดยใช้สถิติ One Way ANCOVA และการเปรียบเทียบรายคู่แบบ LSD พบ 31 คู่ที่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

กล่าวได้โดยสรุปคือ นิสิตที่มีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาก โดยมีระดับการใช้กลวิธีมาก จะมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีระดับการทำกิจกรรม

ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อย โดยมีระดับการใช้กลวิธีน้อย ซึ่งพบในตัวแปร 11 จาก 13 คู่ เช่น ระดับการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ โดยใช้กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล (P-value = 0.04) ระดับการสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง โดยใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ภาพและเสียง (P-value = 0.00) ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร (P-value = 0.00) และระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการเดาอย่างมีหลักการ (P-value = 0.00)

นิสิตที่มีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาก โดยมีระดับการใช้กลวิธีมาก จะมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อย โดยมีระดับการใช้กลวิธีมาก พบในตัวแปร 7 จาก 13 คู่ เช่นระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ โดยใช้กลวิธีการแก้ไขข้อจำกัดทางภาษาด้วยวิธีต่างๆ (P-value = 0.05) ระดับการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลา โดยใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน (P-value = 0.01)

นิสิตที่มีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาก โดยมีระดับการใช้กลวิธีมาก จะมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาก โดยมีระดับการใช้กลวิธีน้อย พบในตัวแปร 6 จาก 13 คู่ เช่น ระดับการดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ โดยใช้กลวิธีการสร้างโครงสร้างภาษาในการรับและส่งข้อมูล (P-value = 0.02) ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ โดยใช้กลวิธีการสร้างเครือข่ายความรู้ทางสมอง (P-value = 0.00)

5.5 ความคิดเห็นของนิสิตเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

จากแบบสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน พบว่า นิสิตทุกคนมีความเห็นว่าการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของตนเอง ในระดับต่างๆ กัน ได้แก่ระดับปานกลาง (ร้อยละ 60.87) ระดับมาก (ร้อยละ 34.78) และระดับน้อย (ร้อยละ 4.35) ทั้งนี้นิสิตคิดว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีส่วนในการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษ ด้านการฟัง (ร้อยละ 39.13) ด้านการพูด (ร้อยละ 21.74) และด้านคำศัพท์ (ร้อยละ 13.04) เป็น 3 อันดับแรกตามลำดับ

สำหรับกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตคิดว่ามีส่วนช่วยในการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ (ร้อยละ 45.65) การ

สนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง (ร้อยละ 23.91%) และการฟังหรือร้องเพลง (ร้อยละ 10.87%) ตามลำดับ

วัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตเลือกเป็นอันดับ 1 จาก 5 อันดับ มากที่สุด 3 ข้อ ได้แก่ เพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน เพื่อฆ่าเวลาว่าง และเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทั่วไป โดยวัตถุประสงค์ที่นิสิตเลือกเป็นอันดับ 1 น้อยที่สุด 3 ข้อ ได้แก่ เพื่อเตรียมตัวในการสอบหรือการเรียน เป็นการบ้านหรือส่วนหนึ่งของรายวิชาที่เรียน และเพื่อเสริมทักษะทางการพูด

จากการสัมภาษณ์นิสิตจำนวน 6 คน เลือกจากนิสิตที่มีพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษสูง และนิสิตกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษต่ำ กลุ่มละ 3 คน เมื่อถามถึงวิธีการ และเหตุผลในการเลือกทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน นิสิตส่วนใหญ่คำนึงถึงความชอบและความสนใจส่วนบุคคลในการเลือกทำกิจกรรมนอกห้องเรียน เมื่อกิจกรรมนอกห้องเรียนมีให้เลือกทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ นิสิตกลุ่มสูงทั้ง 3 คน กล่าวถึงเหตุผลเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะทางภาษาเป็นเหตุผลหลัก หรือเหตุผลรองในการเลือกทำกิจกรรมนอกห้องเรียนเป็นภาษาอังกฤษ นอกจากนั้นนิสิตทุกคนที่สัมภาษณ์คิดว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีผลต่อทักษะทางภาษาอังกฤษของตน และกล่าวถึงเหตุผลสนับสนุนที่ต่างกัน

อภิปรายผลการวิจัย

การทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ถึงแม้ว่างานวิจัยหลายฉบับจะแสดงให้เห็นว่าการที่ผู้เรียนมีโอกาสฝึกใช้ภาษามากขึ้นจะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะทางภาษาที่ดีขึ้น อย่างไรก็ตามผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า กิจกรรมภาษาอังกฤษแต่ละประเภทมีผลต่อการพัฒนาทักษะทางภาษาอังกฤษของนิสิตมากหรือน้อยต่างกัน ทั้งนี้อาจขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ ดังนี้

1. ประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
2. ความถี่และระยะเวลาที่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
3. แรงจูงใจในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน
4. ความตระหนักทางภาษา (Language awareness) ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

5. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ใช้ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

1. ประเภทของกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

จากการศึกษางานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมภาษาอังกฤษที่ผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศนิยมทำนอกห้องเรียนพบความสอดคล้องกันกับผลการวิจัยครั้งนี้ กล่าวคือ กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำบ่อยครั้งมากที่สุด 3 อันดับแรก ได้แก่ การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาหรือการอีเมล (Chusanachoti, 2009; Hyland, 2004; Shen, et al., 2005; Spratt, et al., 2002) การฟัง-ร้องเพลง (Chusanachoti, 2009; Freeman, 1999; Yap, 1998) การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ (Chusanachoti, 2009; Hyland, 2004; Shen, et al., 2005; Spratt, et al., 2002)

ทั้งนี้สังเกตได้ว่ากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตทำบ่อยครั้งมากที่สุดทั้ง 3 อันดับเป็นกิจกรรมที่ไม่มีการเผชิญหน้า (Non-face-to-face activity) ซึ่งงานวิจัยที่ศึกษากิจกรรมทางภาษานอกห้องเรียนส่วนใหญ่พบว่าผู้เรียนมักเลือกทำกิจกรรมที่ไม่มีการเผชิญหน้าโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้เรียนภาษาเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ (Chusanachoti, 2009; Hyland, 2004) ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากความกลัวและไม่กล้าใช้ภาษาของตัวผู้เรียนเอง ความมีอคติของคนในสังคมต่อผู้ที่ไม่ใช้ภาษาแม่ (Hyland, 2004) และโอกาสในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษแบบเผชิญหน้า (Face-to-face activity) มีจำกัดในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ (Pickard, 1996)

จากการศึกษางานวิจัยที่ผ่านมา พบว่าผู้เรียนนิยมทำกิจกรรมทางภาษานอกห้องเรียนมากเป็นอันดับแรกแตกต่างกันออกไป เช่น การฟัง-ร้องเพลง (Chusanachoti, 2009; Lamb, 2004; Yap, 1998) การฟังหรือดูข่าว (Pearson, 2004) การสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาหรือการอีเมล (Hyland, 2004; Shen, et al., 2005; งานวิจัยชิ้นปัจจุบัน) การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ (Chusanachoti, 2009) จึงอาจกล่าวได้ว่าความนิยมในกิจกรรมทางภาษานอกห้องเรียนขึ้นอยู่กับปัจจัยเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง เช่น อายุ การศึกษา ฐานะความเป็นอยู่ ความจำเป็นในการใช้สื่อต่างๆ และปัจจัยอื่นๆ เช่น ยุคสมัย กระแสทางสังคม การเข้าถึงสื่อต่างๆ ฯลฯ

2. ความถี่และระยะเวลาที่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

งานวิจัยส่วนใหญ่กล่าวถึงประโยชน์ของการทำกิจกรรมทางภาษานอกห้องเรียน ว่ามีความสัมพันธ์ต่อการทักษะทางภาษา และทัศนคติต่อการเรียนภาษาของผู้เรียน (Hyland, 2004;

Pickard, 1996) ทั้งนี้เนื่องมาจากเหตุผลที่ว่า การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศด้วยการเรียนการสอนในห้องเรียน จากหนังสือเรียน นั้นไม่เพียงพอที่จะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศได้ ต้องอาศัยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองผ่านกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน (Ellis, 1993, 1994; Leow, 1998; Long, 1996) เมื่อมีการควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน 3 กิจกรรม ได้แก่การชมภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์ การอ่านหนังสือพิมพ์ และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาเช่นอีเมล มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 กล่าวคือการทำกิจกรรมบ่อยครั้งมากมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าการทำกิจกรรมนานๆ ครั้ง รวมทั้งพบว่าระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนรวม 4 กิจกรรมมีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ได้แก่ การฟังหรือร้องเพลง การสนทนากับบุคคลอื่นหรือพูดกับตนเอง การอ่านหนังสือและนิตยสาร และการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาเช่นอีเมล ซึ่งทั้ง 4 กิจกรรมพบว่าการทำกิจกรรมเป็นเวลานาน (> 60 นาทีต่อครั้ง) มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษสูงกว่าการทำกิจกรรมโดยใช้เวลาน้อย (< 30 นาทีต่อครั้ง) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ข้อน่าสังเกตคือพบว่าการสื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตแบบไม่ประสานเวลาเช่นอีเมล เป็นกิจกรรมเดียวจาก 11 กิจกรรมที่ทั้งความถี่และระยะเวลามีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ดังเห็นได้จากผลการวิจัยทั้งความถี่ และระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนบางกิจกรรมล้วนแต่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต ทั้งนี้กิจกรรมบางกิจกรรมมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษหากผู้เรียนทำกิจกรรมนั้นบ่อยๆ ในขณะที่ต้องทำกิจกรรมบางกิจกรรมเป็นเวลานานๆ ซึ่งอาจเนื่องมาจากธรรมชาติของการทำกิจกรรมแต่ละประเภทต่างกัน เช่น บางกิจกรรมสามารถทำได้บ่อยกว่าบางกิจกรรม เช่นการฟังหรือร้องเพลงเมื่อเทียบกับ การอ่านหนังสือหรือนิตยสาร ในขณะเดียวกัน กิจกรรมบางประเภทใช้เวลาในการทำต่างกัน เช่นการอ่านป้าย โปสเตอร์และฉลากสินค้า ย่อมใช้เวลาทำต่อครั้งน้อยกว่าการชมภาพยนตร์

ทั้งนี้ในการศึกษาความถี่ในการทำกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่งไม่ได้รวมถึงระยะเวลาในการทำกิจกรรมนั้นต่อครั้ง อีกนัยหนึ่งการที่นิสิตทำกิจกรรมหนึ่งบ่อยครั้งมาก อาจมิได้หมายถึงว่านิสิตทำกิจกรรมนั้นเป็นระยะเวลานาน หรือการที่นิสิตทำกิจกรรมนั้นเป็นเวลานานอาจมิได้หมายถึงนิสิตทำกิจกรรมนั้นบ่อยๆ ซึ่งการศึกษาระยะเวลาในการทำกิจกรรมควบคู่กับความถี่ในการทำกิจกรรมอาจทำให้ผลการวิจัยต่างไปจากนี้ ซึ่งเป็นประเด็นที่สำคัญสำหรับการวิจัยต่อไป

จากผลการวิจัยทั้งความถี่ และระยะเวลาในการทำกิจกรรมในบางกิจกรรมมีผลต่อพัฒนาการทางภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นอาจสรุปได้ว่าการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนให้ได้ประโยชน์นั้นต้องขึ้นอยู่กับทั้งความถี่ และระยะเวลาที่นักเรียนทำกิจกรรมเนื่องจากกิจกรรมแต่ละกิจกรรมมีธรรมชาติที่ต่างกัน บางกิจกรรมสามารถทำได้บ่อยกว่าบางกิจกรรม และบางกิจกรรมใช้เวลาในการทำนานกว่าบางกิจกรรม ลักษณะของภาษาในแต่ละกิจกรรมต่างกัน ปริมาณของภาษาที่อยู่ในแต่ละกิจกรรมมากหรือน้อยต่างกัน

3. แรงจูงใจในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

แรงจูงใจนับเป็นปัจจัยหลักประการหนึ่งซึ่งมีผลต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Autonomous learning) ตามที่ยูชิโอดะ (Ushioda, 1996 อ้างถึงใน Benson, 2007: 29) และ แมรี่ สแปร์ท และคณะ (Spratt, et al., 2002) กล่าวไว้ว่า ความปรารถนาหรือแรงจูงใจสามารถนำไปสู่การเรียนรู้ด้วยตนเอง ซึ่งการเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่งผลให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (Ellis & Sinclair, 1989: 1) นักเรียนที่มีการเรียนรู้ด้วยตนเองสูง จะมีพัฒนาการทางภาษาสูง (Little, 2009)

จากผลการวิจัย พบว่าในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน นิสิตมีวัตถุประสงค์หลักคือเพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน เพื่อเสริมทักษะทางการอ่าน และเพื่อเพิ่มพูนความรู้ทั่วไป ซึ่งคล้ายกับข้อค้นพบของ Chusanachoti (2009) ซึ่งพบว่านิสิตมีวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน 3 อันดับแรกคือ เพื่อความเพลิดเพลินและสนุกสนาน เพื่อค้นคว้าและเพิ่มพูนความรู้ทั่วไป และเพื่อฆ่าเวลาว่าง

เมื่อพิจารณาถึงวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่นิสิตเลือกเป็นอันดับหนึ่งเปรียบเทียบระหว่างนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง และต่ำ พบว่า นิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงระบุวัตถุประสงค์ 7 ข้อสูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ ซึ่งล้วนแต่เป็นวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษทั้งสิ้น ดังเห็นจากดังแผนภาพ 1 ได้แก่ เพื่อเสริมทักษะทางการฟัง เพื่อเสริมทักษะทางการพูด เพื่อเสริมทักษะทางการอ่าน เพื่อเสริมทักษะทางการเขียน เพื่อเสริมทักษะทางไวยากรณ์ เพื่อเสริมทักษะทางคำศัพท์ และเพื่อเสริมทักษะทางการออกเสียง โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงเลือกวัตถุประสงค์ข้อเพื่อเสริมทักษะทางการอ่าน ถึงร้อยละ 19.25 ซึ่งสูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ ซึ่งเลือกเพียง ร้อยละ 12.20 ในขณะที่นิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำระบุวัตถุประสงค์ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนส่วนใหญ่ไม่เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ได้แก่ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ทั่วไป เพื่อฆ่าเวลาว่าง เพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน และ

เพื่อการยอมรับในกลุ่มเพื่อน โดยนิสิตเลือกวัตถุประสงค์ข้อเพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน สูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง (ร้อยละ 30.89 ต่อร้อยละ 19.88)

นอกจากนี้นิสิตมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำยังระบุว่าตนทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเพราะเป็นการบ้านหรืองานที่อาจารย์มอบหมายให้ทำในวิชาที่เรียน (ร้อยละ 5.69) ในขณะที่นิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงระบุวัตถุประสงค์ดังกล่าวเพียง ร้อยละ 1.24 ดังนั้นอาจพอสรุปได้ว่า นิสิตมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำส่วนหนึ่ง มิได้ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วยความสมัครใจและหรือมีแรงจูงใจที่จะเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง

4. ความตระหนักทางภาษา (Language awareness) ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

ในด้านของความตระหนักทางภาษา (Language awareness) ซึ่งหมายถึง การมีสติในการรับการเรียน และใช้ภาษา ความเข้าใจการทำงานของภาษา ความไวต่อการเรียนรู้ภาษา (ALA, 2012) จากคำสัมภาษณ์ เห็นความแตกต่างของความตระหนักทางภาษาขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงและต่ำ

"หนูไม่ทราบว่าหนูใส่ใจกับภาษาหรือไม่ค่ะ หนูว่าหนูเน้นการสื่อสารนะคะ เช่น อ่านหนังสือ หรือแม็กกาซีนก็จะ Focus กับเนื้อหา แต่ก็พยายามจำวิธีการเขียนบ้าง เผื่อเอาไปใช้เวลาต้องเขียน เวลาพูด ก็จะสนใจว่าพูดแล้วเพื่อนเขาเข้าใจมั้ย แต่เวลาเพื่อนฝรั่งหนูเขาแก้ประโยคหนู หนูจะจำไว้ว่าเขาแก้ว่าอะไร หรือเขาพูดยังไง ใช้คำพูดแบบไหน งวดหน้าเราจะได้ใช้บ้าง" (น.ส.หนึ่ง กลุ่มสูง)

"สำหรับหนูแล้วหนูนึกตลอดเวลานะคะว่าหนูจะพัฒนาภาษาอังกฤษของหนูอย่างไรเวลาหนูทำกิจกรรมภาษาอังกฤษ อาจจะไม่ถึงกับตลอดเวลาแต่ก็เกือบตลอด [เวลา]ค่ะ เช่น เวลาหนูเขียนอีเมล หรือบล็อก หนูว่าหนูใส่ใจกับภาษาที่หนูใช้ ... หรือเวลาหนูฟังเพลง ... หนูจะเปิดฟังใหม่ จนจับคำได้ เรียกว่าเปิดซ้ำๆ จะได้ซินกับสำเนียง หรือไม่ก็พยายามพูดตาม ออกเสียงให้เหมือน [ต้นฉบับ] ที่สุด ไม่ใช่ว่าฟังไปเพลินๆ ไปเรื่อยๆ ค่ะ ทุกวันนี้เวลาที่หนูแช็ต [ผ่านโปรแกรม MSN] กับเพื่อนต่างชาติ หนูจะสังเกตว่าการใช้ภาษาของเรานั้นผิดพลาดอย่างไรค่ะ เมื่อผิดบ่อยๆ ก็จะเกิดการเรียนรู้ค่ะ พยายามจำสิ่งที่เขาแก้มา บางครั้งก็สังเกตวิธีการใช้ภาษาของเขา สำนวนต่างๆ คำศัพท์บางคำ บางทีหนูก็

ถามเขาเลยว่าสำนวนที่เขาเขียนมาใช้ยังไง ใช้ในสถานการณ์ไหน บางทีก็สังเกต จำ แล้วเอาไปเปิด [อินเตอร์]เน็ตดู แล้วลองเอาไปใช้ค่ะ" (น.ส.สอง กลุ่มสูง)

"ผมว่าอยู่ที่จังหวะครับ ส่วนใหญ่ อย่างเพลงเนี่ย ปกติก็จะฟังเพลินๆ ค่อยๆ ได้ไปเอง ยกเว้นว่าถ้าเพลงไหนที่ฮิต หรือไม่ก็ชอบมากเป็นพิเศษก็จะเปิดหา [เนื้อเพลงฟัง] แล้วลองแปลดูครับ จะได้ร้องได้ ... ถ้าเป็นหนัง ผมก็ไม่ได้ใส่ใจเลยครับ เรียกว่าดูเอามันส์มากกว่า ชอบดูหนัง sound track เพราะผมว่าคุณภาพเสียงดีกว่า... มันตลกครับเวลาที่ดูทอม ครุยส์ พูดภาษาไทย" (นายห้า กลุ่มต่ำ)

จากคำสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่า นิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงมีความตระหนักทางภาษาขณะที่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน นิสิตใส่ใจในภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นคำศัพท์ การออกเสียง ไวยากรณ์ ฯลฯ และยังพยายามแสวงหาความรู้ทางภาษาเพิ่มเติมอีกด้วย ในขณะนิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำอาจทำกิจกรรมนั้นเพื่อความเพลิดเพลินโดยไม่ใส่ใจถึงความรู้ภาษาอังกฤษที่ได้มากนัก ซึ่งนักวิชาการหลายท่านต่างก็เห็นตรงกันว่าความตระหนักทางภาษาจะส่งผลดีต่อการเรียนภาษา (Robinson 1995; Schmidt 1995) ดังนั้นการที่ผู้เรียนภาษามีความตระหนักทางภาษาสูงในขณะที่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ย่อมส่งผลให้ผู้เรียนได้เรียนภาษามากกว่าผู้เรียนที่มีความตระหนักทางภาษาน้อย

5. กลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ใช้ขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน

การทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนให้ได้ผลดีนั้นต้องขึ้นอยู่กับกลวิธีการเรียนรู้ภาษาที่ผู้เรียนใช้ขณะทำกิจกรรมด้วย กลวิธีการเรียนรู้ภาษาถึงเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษา นักการศึกษาและนักวิจัยทั้งหลายต่างยอมรับถึงบทบาทของกลวิธีการเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ภาษา (Cotterall, 1995; Intaraprasert, 2000; Oxford, 2003; Pickard, 1996; Rubin, 1987; Wenden, 1991) และพบว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางด้านภาษาดีจะมีการใช้กลวิธีการเรียนภาษาในปริมาณที่มากกว่าและมีการใช้กลวิธีที่หลากหลายกว่าผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาด้อยกว่า (Anderson, 2005; Bruen, 2001; Green and Oxford, 1995; Griffiths, 2003; Hong, 2006 อ้างถึงใน Zare, 2012; O'Malley and Chamot, 1990; Oxford, 1990; Oxford, 1993)

จากตาราง 23 เห็นได้ว่าขณะที่ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน นิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูงใช้กลวิธีการเพิ่มศักยภาพในการรับและส่งสาร ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มกลวิธีด้านพุทธิปัญญา (Cognitive strategies) และกลวิธีการเดาอย่างมีหลักการ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ กลุ่มกลวิธี

ด้านการทดแทน (Compensation strategies) มีความถี่สูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ในขณะเดียวกัน นิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษต่ำใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยการทบทวน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ กลุ่มกลวิธีด้านการจำ (Memory strategies) มีความถี่สูงกว่านิสิตที่มีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยต่างๆ ที่พบว่า กลุ่มกลวิธีด้านพุทธิปัญญาและกลุ่มกลวิธีด้านการทดแทน และความสามารถทางภาษาของผู้เรียนมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญ (Bremner, 1999; Oxford and Ehrman, 1995; Tam, 2013)

เมื่อวิเคราะห์ผลของระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนร่วมกับระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ดังแสดงในตาราง 24 พบว่ามีตัวแปรต้นจำนวนทั้งสิ้น 13 คู่ มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสรุปได้ว่านิสิตที่มีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาก โดยมีระดับการใช้กลวิธีมาก จะมีพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษเฉลี่ยสูงกว่านิสิตที่มีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อย โดยมีระดับการใช้กลวิธีน้อย การที่นิสิตใช้กลวิธีต่างๆ ขณะทำกิจกรรมนั้น เป็นการที่นิสิตพยายามเรียนภาษาผ่านกิจกรรมต่างๆ ให้ประสบผลสำเร็จ (Lee, 2010) เนื่องจากกลวิธีการเรียนรู้คือพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความตระหนักในการพัฒนาการเรียนรู้ของตน (Anderson, 2005) เมื่อผู้เรียนมีความตระหนักที่จะพัฒนาการเรียนภาษาของตน ประกอบกับได้ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแล้วนั้น ย่อมส่งผลดีต่อการเรียนภาษาของผู้เรียน ซึ่งการสร้างโอกาสในการใช้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียน และการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษา เช่น การใช้บริบททางภาษาช่วยในการทำความเข้าใจ การเดาอย่างมีหลักการ การเชื่อมโยงจากภาษาแม่ไปสู่ภาษาที่สอง เป็นต้น เป็นลักษณะสำคัญที่ผู้เรียนภาษาที่ดี ("Good" language learners) พึงมี (Rubin, 1975; Rubin and Thompson, 1994; Stern, 1975)

ดังเห็นได้จากผลการวิจัย พัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตนั้นมีผลมาจากปัจจัยหลายปัจจัยร่วมกัน มิใช่เกิดจากความถี่ หรือระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนหากแต่ขึ้นอยู่กับ ประเภทของกิจกรรม แรงจูงใจในการทำกิจกรรม ตระหนักทางภาษาขณะทำกิจกรรม รวมทั้งกลวิธีการเรียนภาษาขณะที่ทำกิจกรรมนั้นๆ ด้วย

การนำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเข้ามาสู่การเรียนการสอนในห้องเรียน

นักวิชาการและนักวิจัยต่างก็เห็นความสำคัญของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน จากผลการวิจัย พบว่านิสิตทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมากและหลายกิจกรรม และพบว่า

ความถี่และระยะเวลาในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนบางกิจกรรมมีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยหลายฉบับ เช่น เบนสันพบว่า นักเรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเองนอกห้องเรียนผ่านกิจกรรมต่างๆ มาก และทำกิจกรรมทางภาษานอกห้องเรียนบ่อยกว่าที่ครูคาดไว้ (Benson, 2006) รวมทั้ง Nunan (1989) พบว่านักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพียงอย่างเดียวนั้นไม่เพียงพอที่จะส่งผลให้ตนมีความสามารถทางภาษาที่ดี ในทางตรงกันข้ามการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษต่างๆ นอกห้องเรียนสามารถพัฒนาความสามารถทางภาษาของตนเองได้ ซึ่ง Field กล่าวว่า นักเรียนควรได้รับการพัฒนาความสามารถในการได้รับข้อมูลทางภาษาที่สามารถใช้ได้ทั้งภายในและภายนอกบริบทห้องเรียน (2007) ทั้งนี้ครูนับเป็นบุคคลที่มีบทบาทสำคัญต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน

จากการสัมภาษณ์ นิสิตระบุชัดเจนถึงบทบาทของครูต่อการเรียนรู้ภาษาผ่านการการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของนิสิต ดังนี้

> *"ครู คือ ผู้ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ให้กับนักเรียน ภาษาอังกฤษเป็นเรื่องที่เด็กจำเป็นต้องเรียนรู้ แต่โดยธรรมชาติของเด็กย่อมไม่ชอบการบังคับ การได้ไปเห็นสิ่งใหม่ๆ นอกตำราเรียน เป็นการเปิดโลกทัศน์ และเป็นการเรียนที่เด็กได้เรียนรู้ และจะทำให้เด็กเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นธรรมชาติ หากครูสามารถจัดสรรเวลาการเรียนการสอน และเพิ่มกิจกรรม[นอกห้องเรียน] เหล่านี้ เข้าไปคงจะเกิดประโยชน์กับทั้งบรรยากาศในชั้นเรียนและทัศนคติของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษ ครูต้องทำหน้าที่เป็นคนปลูกฝังค่านิยมบางอย่างที่ทำให้เด็กเป็นคนรักการเรียนรู้ และคิดว่า รู้ภาษาอังกฤษแล้วดีอย่างไร กิจกรรมเหล่านี้มีประโยชน์อย่างไร" (น.ส.หก กลุ่มต่ำ)*

> *"ครูควรมีบทบาทในการกระตุ้นความสนใจในกิจกรรมภาษาอังกฤษ ครูควรพยายามนำสื่อต่างๆ ที่นิสิตพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน เอามาใช้สอนในห้องเรียนด้วย ซึ่งผมว่าน่าจะทำให้การเรียนภาษาอังกฤษได้ผลดียิ่งขึ้น เพราะมันเหมือนกับว่าจะได้นำไปใช้จริงครับ" (นายห้า กลุ่มต่ำ)*

จากคำสัมภาษณ์นิสิตเห็นว่าครูเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการกระตุ้น และส่งเสริมนิสิตให้ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมากขึ้น ทั้งนี้ Guo (2011) กล่าวว่า บริบทของการเรียนภาษานั้นมีความสำคัญมากต่อความสำเร็จของการเรียนภาษาและการรู้ภาษา ในประเทศที่มีการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ซึ่งผู้เรียนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เป็นภาษาแม่ ดังนั้นผู้เรียนอาจได้เรียนภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้นเนื่องจากขาดสิ่งแวดล้อมทางภาษาอังกฤษที่เสมือนจริง

(Authentic English environment) ดังนั้นการเรียนภาษาแต่เฉพาะในห้องเรียนจึงไม่เพียงพอ ครูจึงควรขยายโอกาสการเรียน และปลูกฝังให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนให้มากขึ้น

นอกจากนี้นิสิตยังกล่าวถึงบทบาทของครูในการนำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเข้าไปสู่การเรียนการสอนในห้องเรียน และการใช้กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเป็นส่วนหนึ่งในการเรียนการสอนในห้องเรียน ดังนี้

"ครูควรเปิดโอกาสให้นิสิตทำกิจกรรมตามความสนใจของตนเองโดยมีครูเป็นผู้ประเมินความก้าวหน้าของนิสิต หากกิจกรรมนั้นตอบสนองความสนใจและทำให้การเรียนภาษาอังกฤษนั้นสนุกขึ้น ครูไม่ควรยัดเยียดความรู้ให้เด็กมากเกินไป แต่ควรให้เวลาอย่างเพียงพอ ค่อยๆ ให้นักเรียนมีโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยตนเอง ถ้าเป็นอย่างนี้หนูก็ไม่ลังเลที่จะใช้เวลาว่างที่มีไปกับการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน" (น.ส.หนึ่ง กลุ่มสูง)

"หนูคิดว่า ครูควรจะเน้นการให้เวลาให้นักเรียนได้ใช้ความสามารถที่จะนำภาษาไปใช้ในชีวิตจริงค่ะ เพราะว่าการที่ได้ใช้จริง จะทำให้เกิดการเรียนรู้ที่ยั่งยืนค่ะ ในห้องเรียนส่วนใหญ่ ครูจะเน้นฝึกไวยากรณ์ เน้นที่รูปแบบการนำไปใช้ แต่นักเรียนไม่ได้นำไปใช้ในชีวิตจริงๆ" (น.ส.สอง กลุ่มสูง)

"ครูควรแนะนำและส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษและวัฒนธรรมมากขึ้น เพื่อเป็นการเปิดกว้างทางความรู้ในทางที่หลากหลาย สื่อต่างทั้ง ภาพยนตร์ เพลง หนังสือ นิตยสาร เว็บไซต์ เป็นปัจจัยหลักที่กระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ทั้งสิ้น แต่บางกิจกรรมไม่เหมาะสมกับหนู เพราะมีเนื้อหาที่ลึก เยอะ และเข้าใจยาก รวมถึง ถ้าเป็นสิ่งที่หนูไม่สนใจก็จะขาดการใฝ่รู้ในเนื้อหาเรื่องนั้นทันที" (น.ส.สาม กลุ่มสูง)

"ครูต้องส่งเสริมให้นักเรียนนำเอากิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาใช้ เพราะนิสิตอาจจะได้รู้ภาษาอังกฤษจากกิจกรรมนอกห้องเรียน แต่ก็ไม่ได้นำเอามาใช้แต่อย่างใด รู้เสร็จแล้วก็ลืม ไม่เกิดการพัฒนาด้านภาษาอังกฤษเลย ครูควรเป็นผู้ที่คอยส่งเสริมให้นิสิตเกิดความอยากรู้อยากเรียน ทั้งนี้การกระตุ้นก็ไม่ควรเป็นการบังคับให้เด็กทำ แต่อาจเป็นการถามคำถามที่ท้าทายความคิดนิสิต เพื่อให้นิสิตหาคำตอบ ครูควรที่จะสอนให้นิสิตนำเอาความรู้จากกิจกรรมเหล่านั้นมาใช้ให้ได้ในสถานการณ์จริง" (น.ส.สี่ กลุ่มต่ำ)

จากคำสัมภาษณ์เห็นได้ว่านิสิตเห็นว่าการเรียนภาษาอังกฤษจากครูในห้องเรียนอย่างเดียวนั้นอาจไม่เพียงพอ อีกทั้งนิสิตอาจนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้น้อย ดังนั้นการนำกิจกรรม

ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเข้าไปสู่การเรียนการสอนในห้องเรียนจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก ครูควรเปลี่ยนบทบาทของตนจากบทบาทผู้สอนและบทบาทบาทผู้ถ่ายทอด เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ อย่างไรก็ตาม Little (2009) กล่าวว่า ปัญหาหลักในการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ได้แก่ ครูผู้สอนมักไม่มั่นใจในการใช้กิจกรรมนอกห้องเรียนในการจัดการเรียนการสอนสำหรับผู้เรียนของตน ขาดแหล่งการเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสมและเพียงพอ ขาดความรู้และความสามารถที่จะออกแบบและดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้ที่ใช้กิจกรรมนอกห้องเรียน รวมทั้งหลักสูตร หนังสือ และการสอบที่เข้มงวดและไม่ยืดหยุ่นและไม่เอื้ออำนวย ดังนั้นการนำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเข้ามาสู่การเรียนการสอนในห้องเรียนต้องอาศัยวิสัยทัศน์และความมุ่งมั่นของครู (Guo, 2011; Little, 2009; Thanasoulas, 2000 อ้างถึงใน Guo, 2011; Wang, 2011)

การนำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเข้ามาสู่การเรียนการสอนในห้องเรียนนั้นครูต้องสามารถเลือกและนำกิจกรรมมาใช้อย่างเหมาะสม เช่นครูควรเปิดโอกาสให้นิสิตทำกิจกรรมตามความสนใจของตน และเหมาะกับความสามารถของนิสิต ซึ่ง Chusanachoti (2009) ได้ศึกษาการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน กล่าวถึงกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่ผู้เรียนนิยมเลือกทำ มีคุณลักษณะร่วม 4 คุณลักษณะ ได้แก่ กิจกรรมนั้น หรือวิธีการใช้ กฎกติการการทำกิจกรรมนั้นจะต้องสามารถสังเกตเห็น ไม่ซับซ้อน และเข้าใจได้ง่าย (Transparency) กิจกรรมนั้นจะต้องเหมาะสมกับระดับความรู้ ความสามารถ และทักษะของผู้เรียน (Usability) กิจกรรมนั้นต้องเหมาะสมในด้านของเวลาที่ผู้เรียนมีและผู้เรียนสามารถสนับสนุนในด้านค่าใช้จ่ายได้ (Expense) และกิจกรรมต้องเป็นกิจกรรมที่สนุกสนาน เพลิดเพลิน สามารถดึงดูดความสนใจ และท้าทาย (Affectivity) ดังนั้นครูควรคำนึงถึงคุณลักษณะทั้ง 4 ประการนี้ ในการเลือกกิจกรรมนอกห้องเรียนมาใช้เป็นส่วนหนึ่งในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษด้วย

นอกจากการเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมแล้ว ครูควรกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความอยากรู้อยากเห็น เกิดความท้าทาย เกิดแรงจูงใจที่จะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนด้วยตนเอง และไม่รู้สึกว่าถูกบังคับ รวมทั้งครูควรจะแนะนำ และ/หรือ ฝึกให้นิสิตรู้จักวิธีการเรียนภาษาจากกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน หรือปลูกฝังให้นิสิตเกิดความตระหนักทางภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่างๆ นอกห้องเรียน เพื่อให้นิสิตได้ใช้ประโยชน์จากกิจกรรมเหล่านั้นได้เต็มที่อีกด้วย

ข้อเสนอแนะสำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

ผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึงประโยชน์ของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน และกลวิธีทางภาษาที่มีผลต่อการทำกิจกรรมแต่ละประเภท ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษแต่เฉพาะในห้องเรียนนั้นไม่เพียงพอ ครูจึงควรขยายโอกาสการเรียน และปลูกฝังให้ผู้เรียนใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนให้มากขึ้น ซึ่งรวมถึงการส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Learner autonomy) ให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษาที่ดี (Little, 2009) นอกจากนี้ครูควรพัฒนาความตระหนักทางภาษาให้แก่ผู้เรียนขณะที่ผู้เรียนทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่างๆ ให้เกิดเป็นนิสัย ครูควรเป็นผู้แนะนำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่ดีและเหมาะสมกับผู้เรียน การใช้วิจารณญาณในการเลือกกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน รวมถึงวิธีการใช้สื่อ หรือทำกิจกรรมต่างๆ อย่างถูกวิธี และอันตรายต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้นเมื่อใช้สื่อต่างๆ เช่น ระดับภาพยนตร์ (Film ratings) และอันตรายของสังคมเครือข่ายออนไลน์

นอกจากนี้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรบูรณาการกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเข้ากับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนเนื่องจากเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พบเห็นการใช้ภาษาที่เป็นสภาพจริง (Authentic language) และเป็นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจในการเรียน และเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย

ดังเห็นได้จากงานวิจัยชิ้นปัจจุบัน และงานวิจัยในอดีต (เช่น Bremner, 1999; Oxford and Ehrman, 1995; Tam, 2013) ว่า กลวิธีการเรียนรู้ภาษา มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งกลุ่มกลวิธีด้านพุทธิปัญญาและกลุ่มกลวิธีด้านการทดแทน ครูผู้สอนจึงควรแนะนำและปลูกฝังให้นักเรียนได้ฝึกใช้กลวิธีในกลุ่มดังกล่าวในการเรียนรู้ภาษา ในการนี้ Tam (2013) ได้ให้ข้อเสนอแนะโดยอิงจากผลการวิจัยของตนว่า เมื่อกลุ่มกลวิธีด้านการจำ ไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ครูผู้สอนจึงควรเลิกสอนโดยวิธีการแบบดั้งเดิม (Traditional teaching methods) ซึ่งเน้นการเรียนภาษาด้วยกลวิธีด้านการจำ เช่น การอ่านออกเสียงตามครู การท่องจำ และการฝึกย้ำซ้ำๆ (Repetitive practice) เนื่องจากการสอนแบบนี้อาจไม่มีผลในการเสริมสร้างความสามารถทางภาษาของผู้เรียน อย่างไรก็ตามแม้ว่างานผลการวิจัยในวิจัยชิ้นนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Tam (2013) แต่ผู้วิจัยยังเห็นถึงความสำคัญของกลวิธีด้านการจำ ดังที่ Anderson (2005, p. 726) กล่าวไว้ว่า ไม่มีกลวิธีการเรียนรู้ภาษาใดดี หรือไม่ดี การที่งานวิจัยพบว่าผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จในการเรียนใช้กลวิธีใด มิได้หมายความว่ากลวิธีนั้นดีกว่ากลวิธีอื่น และ การที่ผู้เรียนเหล่านี้ไม่ใช้กลวิธีใด มิได้หมายความว่ากลวิธีนั้นไม่ดี และ/หรือไม่มีประโยชน์ หากขึ้นอยู่กับวิธีการใช้กลวิธีนั้นๆ มากกว่า ดังนั้นครูควรแนะนำกลวิธีต่างๆ ให้แก่ผู้เรียนและเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทดลองใช้กลวิธี

ต่างๆ และเลือกใช้กลวิธีต่างๆ ที่เหมาะสมกับตัวผู้เรียนเองดังเห็นได้จากผลการวิจัย กิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมีความสำคัญและส่งผลต่อทักษะทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน อย่างไรก็ตาม การทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนเพียงอย่างเดียวนั้นอาจไม่เพียงพอ ครูผู้สอนควรแนะนำวิธีการทำกิจกรรมต่างๆ อย่างถูกวิธี ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความตระหนักทางภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรม มีแรงจูงใจในการทำกิจกรรม รวมทั้งรู้จักการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาขณะทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่างๆ อย่างถูกวิธี เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการเรียนรู้ภาษาอย่างแท้จริง

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

การทำวิจัยครั้งต่อไปอาจมีการศึกษาประชากรในกลุ่มอื่นที่แตกต่างออกไป หรือเปรียบเทียบลักษณะการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนของประชากรที่มีลักษณะต่างๆ กัน เช่นวิชาเอก เป็นต้น รวมทั้งควรศึกษาเชิงลึกการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนแต่ละกิจกรรมในแง่มุมต่างๆ เช่น ลักษณะและวิธีการปฏิสัมพันธ์กับกิจกรรม ความตระหนักทางภาษาขณะทำกิจกรรมนั้นๆ การทำกิจกรรมต่างๆ โดยใช้กลวิธีทางภาษาทางอ้อม (เช่นกลวิธีอภิปัญญา) เป็นต้น

บรรณานุกรม

Anderson, N. J. (2005). L2 strategy research. In E. Hinkel (Ed.), *Handbook in second language teaching and learning* (pp. 757-772). Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum Associates.

Association for Language Awareness (ALA). (2012). Definition of language awareness. Retrieved May 16, 2013, from www.lexically.net/ala/la_defined.htm

Atay, D., & Ozbulgan, C. (2007). Memory strategy instruction, contextual learning and ESP vocabulary recall. *English for Specific Purposes, 26*, 39-51.

Benson, P. (1998). What is autonomy and independence in language learning. Retrieved May 1, 2011, from http://www.ec.hku.hk/autonomy/what.html

Benson, P. (2001). *Teaching and researching autonomy in language learning*. Harlow: Longman/Pearson Education.

Benson, P. (2006). Autonomy and its role in learning. In J. Cummins & C. Davison (Eds.), *International handbook of English language teaching* (Vol. 2, pp. 733-745). MA: Springer.

Benson, P. (2007). Autonomy in language teaching and learning. *Language Teaching, 40*(1), 21-40.

Benson, P. (2009). Making sense of autonomy in language learning. In S. Toogood, R. Pemberton & A. Barfield (Eds.), *Maintaining control: Autonomy and language learning* (pp. 13-26). Hong Kong: Hong Kong University Press.

Bongaerts, T., & Poulisse, N. (1989). Communication strategies in L1 and L2: Same or different? *Applied Linguistic, 10*, 252-268.

Bremner, S. (1999). Language learning strategies and language proficiency: Investigating the relationship in Hong Kong. *Canadian Modern Language Review, 55*(4), 490-514.

Bruen, J. (2001). Strategies for success: Profiling the effective learners of German. *Foreign Language Annals, 34*(3), 216-225.

Buckingham, D., & Scanlon, M. (2004). Connecting the family? 'Edutainment' web sites and learning in the home. *Education, Communication and Information, 4*(2/3), 271-291.

Chamot, A. (2004). Issues in language learning strategy research and teaching. *Electronic Journal of Foreign Language Teaching, 1*(1), 14-26.

Chan, V. (2001a). Learning autonomously: The learners' perspectives. *Journal of Further and Higher Education, 25*(3), 285-296.

Chan, V. (2001b). Readiness for learner autonomy: What do our learners tell us? *Teaching in Higher Education, 6*(4), 505-519.

Chan, V. (2003). Autonomous Language Learning: the teachers' perspectives. *Teaching In Higher Education, 8*(1), 33-54.

Chusanachoti, R. (2009). *EFL learning through language activities outside the classroom: A case study of English education students in Thailand.* (Unpublished doctoral dissertation). Michigan State University, East Lansing, MI.

Cohen, A. (1996). Second language learning and use strategies: Clarifying the issues. Retrieved November 1, 2012, from http://www.carla.umn.edu/about/profiles/CohenPapers/SBIclarify.pdf

Cohen, A. (1998). *Strategies in learning and using a second language*. Harlow, England: Longman.

Cotterall, S. (1995). Developing a course strategy for learner autonomy. *ELT Journal, 49*(3), 219-227.

d'Ydewalle, G., & Van de Poel, M. (1999). Incidental foreign-language acquisition by children watching subtitled television programs. *Journal of Psycholinguistic Research, 28*(3), 227-244.

Ellis, G., & Sinclair, B. (1989). *Learning to learn English: A course in learner training*. Cambridge: Cambridge University Press.

Ellis, R. (1993). The structural syllabus and second language acquisition. *TESOL Quarterly, 27*, 91-113.

Ellis, R. (1994). *The study of second language acquisition*. Oxford: Oxford University Press.

Field, J. (2007). Looking outwards, not inwards. *ELT Journal, 61*(1), 30-38.

Freeman, M. (1999). The language learning activities of students of EFL and French at two universities. *Language Learning Journal, 19*(1), 80-88.

Gan, Z., Humphreys, G., & Hamp-Lyons, L. (2004). Understanding successful and unsuccessful EFL students in Chinese universities. *The Modern Language Journal, 88*(2), 229-224.

Gardner, R. C., & MacIntyre, P. D. (1993). A student's contribution to second language acquisition. Part II: Affective variables. *Language Teaching, 26*(01), 1-11.

Green, J. M., & Oxford, R. (1995). A closer look at learning strategies, L2 proficiency and gender. *TESOL Quarterly, 29*(2), 261-297.

Griffiths, C. (2003). Patterns of language learning strategy use. *System, 31*(3), 367-383.

Griffiths, C. (2006). Language learning strategies: Theory and research. *ILI Language Teaching Journal, 2*(1), 1-29.

Guo, S. (2011). Impact of an out-of-class activity on students' English awareness, vocabulary, and autonomy. *Language Education in Asia, 2*(2), 246-256.

Holec, H. (1981). *Autonomy in foreign language learning*. Oxford: Pergamon.

Hyland, F. (2004). Learning autonomously: contextualizing out-of-class English language learning. *Language Awareness, 13*(3), 180-202.

Inozu, J., Sahinkarakas, S., & Yumru, H. (2010). The nature of language learning experiences

beyond the classroom and its learning outcomes. *US-China Foreign Language Awareness, 8*(1), 14-21.

Intaraprasert, C. (2000). *Language learning strategies employed by engineering students learning English at the tertiary level in Thailand.* (Unpublished doctoral dissertation). University of Leeds, the United Kingdom.

Intaraprasert, C. (2007). Out-of-Class Language Learning Strategies and Thai University Students Learning English for Science and Technology. *Suranaree Journal of Social Science, 1*(1), 14-19.

Jiao, L. (2005). Promoting EFL learner autonomy. *Sino-US English Teaching, 2*(5), 27-30.

Lamb, M. (2004). It Depends on the Students Themselves: Independent Language Learning at an Indonesian State School. *Language, Culture and Curriculum, 17*(3), 229-245.

Larsen-Freeman, D., & Long, M. H. (1991). *An introduction to second language acquisition research.* New York: Longman.

Lee, C. (2010). An overview of language learning strategies. *ARECLS, 7*, 132-152.

Lee, K. R., & Oxford, R. L. (2008). Understanding EFL learner's strategy use and strategy awareness. *Asian EFL Journal, 10*(11), 7-32.

Leow, R. P. (1998). The effects of amount and type of exposure on adult learners' L2 development in SLA. *Modern Language Journal, 82*, 49-68.

Little, D. (1990). Autonomy in Language Learning: Some theoretical and practical considerations. In I. Gathercole (Ed.), *Learning foreign languages from authentic texts* (pp. 7-15). London: Centre for Information on Language Teaching & Research.

Little, D. (1991). *Learner autonomy 1: Definitions, issues, and problems.* Dublin: Authentik.

Little, D. (1995). Learning as dialogue: The dependence of learner autonomy on teacher autonomy. *System, 23*(2), 175-181.

Little, D. (2007). Language learner autonomy: Some fundamental considerations revisited. *Innovation in Language Learning and Teaching, 1*(1), 14-28.

Little, D. (2009). Language learner autonomy and the European Language Portfolio: Two L2 English examples. *Language Teaching, 42*(2), 222-233.

Littlewood, W. (1996). "Autonomy": An anatomy and a framework. *System, 24*(4), 427-435.

Long, M. (1996). The role of the linguistic environment in second language acquisition. In W. Ritchie & T. Bhati (Eds.), *Handbook of second language acquisition* (pp. 413-468). London: Academic Press.

Magogwe, J. M., & Oliver, R. (2007). The relationship between language learning strategies, proficiency, age and self-efficacy beliefs: A study of language learners in Botswana. *System, 35*(2), 338-352.

Murphey, T. (1992). The discourse of pop songs. *TESOL Quarterly, 26*(4), 770-774.

Nunan, D. (1989). *Understanding language classrooms: A guide for teacher initiated action.*

Kernel Hempstead: Prentice Hall.

O'Malley, J., & Chamot, A. (1990). *Learning strategies in second language acquisition*. Cambridge: Cambridge University Press.

Oxford, R. (1990). *Language learning strategies: What every teacher should know*. Boston, MA: Heinle & Heinle Publishers.

Oxford, R. (1993). Research on second language learning strategies. *Annual Review of applied linguistics, 13*, 175-187.

Oxford, R. (2003). Toward a more systematic model of L2 learner autonomy. In D. Palfreyman & R. C. Smith (Eds.), *Learner autonomy across cultures: Language education perspectives* (pp. 75-91). Basingstoke: Palgrave Macmillan.

Oxford, R., Cho, Y., Leung, S., & Kim, H. (2004). Effect of the presence and difficulty of task on strategy use: An exploratory study. *International Review of Applied Linguistics, 42*, 1-47.

Oxford, R., Crookall, D., Cohen, A., Lavine, R., Nyikos, M., & Sutter, W. (1990). Strategies training for language learners: Six situational case studies and a training model. *Foreign Language Annals, 23*(3), 197-216.

Oxford, R., & Ehrman, M. (1995). Adults' language learning strategies in an intensive foreign language program in the United States. *System, 23*, 359-386.

Pearson, N. (2004). *The idiosyncrasies of out-of-class language learning: A study of mainland Chinese students studying English at tertiary level in New Zealand.* Paper presented at the Independent Learning Conference, Melbourne, Australia.

Pickard, N. (1996). Out-of-class language learning strategies. *ELT Journal, 50*(2), 150-159.

Reeve, J. (1996). *Motivating others: Nurturing Inner motivational resources*. Boston: Allyn and Bacon.

Robinson, P. (1995). Review Article: Attention, Memory, and the Noticing Hypothesis. *Language Learning, 45*, 283-331.

Rubin, J. (1975). What the 'good language learner' can teach us. *TESOL Quarterly, 9*(1), 41-51.

Rubin, J. (1987). Learner strategies: Theoretical assumption, research history and typology. In A. Wenden & J. Rubin (Eds.), *Learner strategies in language learning* (pp. 15-29). Englewood Cliffs: Prentice Hall.

Rubin, J., & Thompson, I. (1994). *How to be a more successful Language Learner* (Second ed.). Boston, MA: Heinle & Heinle.

Schmidt, R. W. (1995). Consciousness and Foreign Language Learning: A Tutorial on the Role of Attention and Awareness in Learning. In R. W. Schmidt (Ed.), *Attention and Awareness in Foreign Language Learning* (pp. 1-63). Honolulu, HI: University of Hawai'i, Second Language Teaching and Curriculum Center.

Shen, L. B., Tseng, C. Y., Kuo, S. W., Su, Y. J., & Chen, M. Y. (2005). A preliminary study

of college students' out-of-class English learning activities. *Chia-Nan Annual Bulletin, 31*, 464-475.

Spratt, M., Humphreys, G., & Chan, V. (2002). Autonomy and motivation: Which comes first? *Language Teaching Research, 6*(3), 245-266.

Stern, H. H. (1975). What can we learn from the good language learner? *Canadian Modern Language Review, 31*, 304-318.

Tam, K. (2013). A study on Language Learning Strategies (LLSs) of university students in Hong Kong. *Taiwan Journal of Linguistics, 11*(2), 1-42.

Wang, H. (2011). Promoting university English majors' learner autonomy in the Chinese context *Journal of Language Teaching and Research, 2*(2), 408-412.

Wenden, A. (1991). *Learner strategies for learner autonomy: Planning and implementing learner training for language learners*. Hemel Hempstead, NJ: Prentice Hall.

Yap, S. (1998). *Out-of-class use of English by secondary school students in a Hong Kong Anglo-Chinese school.* (Unpublished master's thesis). University of Hong Kong.

Yu, P. (2006). On the factors influencing learner autonomy in Chinese EFL context. *Sino-Us English Teaching, 5*, 5-9.

Zare, P. (2012). Language Learning Strategies Among EFL/ESL Learners: A Review of Literature. *International Journal of Humanities and Social Science, 2*(5), 162-169.

เกศริน พนารังสรรค์. (2543). *ผลของเพลงสอนภาษาอังกฤษที่มีต่อทัศนคติ การแสวงหาความรู้ ความพึงพอใจและการใช้ประโยชน์ของผู้ฟัง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนิษฐา จิตแสง. (2546). *บทบาทของรายการเรดิโอโนพร็อบเบลิมต่อการพัฒนาความรู้และทักษะในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้ฟัง*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชนิตา สร้อยน้ำ. (2542). *การศึกษาทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษา เขตการศึกษา 9*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฐิฏา ไกรวัฒนพงศ์. (2554). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนักศึกษานอกโรงเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในกรุงเทพมหานคร*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธีรพงศ์ แก่นอินทร์. (2532). *รูปแบบความสัมพันธ์เชิงสาเหตุของตัวแปรบางตัวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมน อมรวิวัฒน์. (2541). ทำไมต้องปฏิรูปการเรียนรู้. วารสารครุศาสตร์ 23(1), 1-6.

อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. รองศาสตราจารย์ ดร.สุมาลี ชิโนกุล

   สาขาวิชาการสอนภาษาต่างประเทศ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ณัฏฐภรณ์ หลาวทอง

   ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

3. อาจารย์ ดร.ปราณภา โหมดภิรัญ

   สาขาวิชาการสอนภาษาต่างประเทศ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ตัวอย่างรายละเอียดการคำนวณความถี่ในการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนที่มีผลต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตโดยควบคุมผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ

การดูภาพยนตร์และรายการโทรทัศน์

Tests of Between-Subjects Effects

Dependent Variable: Gain score

Source	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Corrected Model	448(a)	4	.112	2.691	.044
Intercept	.001	1	.001	.012	.913
GRADE_NE	.009	1	.009	.225	.638
OT_MOV	.448	3	.149	3.586	.022
Error	1.706	41	.042		
Total	3.500	46			
Corrected Total	2.154	45			

a R Squared = .208 (Adjusted R Squared = .131)

Levene's Test of Equality of Error Variances(a)

Dependent Variable: Gain score

F	df1	df2	Sig.
.836	3	42	.482

Tests the null hypothesis that the error variance of the dependent variable is equal across groups.
a Design: Intercept+GRADE_NE+OT_MOV

Pairwise Comparisons

Dependent Variable: Gain score

(I) Often-post--movie	(J) Often-post--movie	Mean Difference (I-J)	Std. Error	Sig (a)	95% Confidence Interval for Difference(a)	
					Lower Bound	Upper Bound
Rearly	Sometimes	-.125	.121	.308	-.370	.120
	Usualily	-.309(*)	.114	.010	-.539	-.078
	Always	-.273(*)	.117	.024	-.510	-.037
Sometimes	Rearly	.125	.121	.308	-.120	.370
	Usualily	-.183(*)	.081	.030	-.348	-.019
	Always	-.148	.084	.085	-.318	.021
Usualily	Rearly	.309(*)	.114	.010	.078	.539
	Sometimes	.183(*)	.081	.030	.019	.348
	Always	.035	.073	.632	-.112	.183
Always	Rearly	.273(*)	.117	.024	.037	.510
	Sometimes	.148	.084	.085	-.021	.318
	Usualily	-.035	.073	.632	-.183	.112

Based on estimated marginal means
* The mean difference is significant at the .05 level.
a Adjustment for multiple comparisons: Least Significant Difference (equivalent to no adjustments).

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างผลการคำนวณปฏิสัมพันธ์ระหว่างระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต (ตาราง 23)

ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์ และระดับการใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ (กลวิธีที่ 4)

Univariate Analysis of Variance

Descriptive Statistics

Dependent Variable:Gain score

ot_paper	strg4	Mean	Std. Deviation	N
not do/little	not do/little	1967	.20343	21
	a lot	-.2850	.03536	2
	Total	1548	.23861	23
a lot	not do/little	.1020	.34967	5
	a lot	.3167	.07572	3
	Total	.1825	.28957	8
Total	not do/little	.1785	.23263	26
	a lot	.0760	.33434	5
	Total	.1619	.24793	31

Tests of Between-Subjects Effects

Dependent Variable:Gain score

Source	Type III Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Corrected Model	.574[a]	4	.144	2.938	.040
Intercept	.041	1	.041	.831	.370
grade_ne	.059	1	.059	1.217	.280
ot_paper	.266	1	.266	5.450	.028
strg4	.083	1	.083	1.696	.204
ot_paper * strg4	.493	1	.493	10.083	.004
Error	1.270	26	.049		
Total	2.657	31			
Corrected Total	1.844	30			

a. R Squared = .311 (Adjusted R Squared = .205)

Levene's Test of Equality of Error Variances[a]

Dependent Variable:Gain score

F	df1	df2	Sig.
4.093	3	27	.016

Tests the null hypothesis that the error variance of the dependent variable is equal across groups.

a. Design: Intercept + grade_ne + ot_paper + strg4 + ot_paper * strg4

ภาคผนวก ง

ตัวอย่างผลการคำนวณเปรียบเทียบปฏิสัมพันธ์ระหว่างการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนและกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่นิสิตใช้ขณะทำกิจกรรมต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิต (ตาราง 24)

ระดับการอ่านหนังสือพิมพ์โดยใช้กลวิธีการเสริมสร้างความจำโดยใช้ท่าทางและการกระทำ (กลวิธีที่ 4)

Oneway

Descriptives

Gain score

					95% Confidence Interval for Mean	
	N	Mean	Std. Deviation	Std. Error	Lower Bound	Upper Bound
1ก	13	.1185	.22207	.06159	-.0157	.2527
2ก	3	-.1400	.14799	.08544	-.5076	.2276
1ข	9	.1667	.25224	.08408	-.0272	.3606
2ข	6	.4000	.11063	.04517	.2839	.5161
Total	31	.1619	.24793	.04453	.0710	.2529

Test of Homogeneity of Variances

Gain score

Levene Statistic	df1	df2	Sig.
1.382	3	27	.270

ANOVA

Gain score

	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
Between Groups	.638	3	.213	4.764	.009
Within Groups	1.206	27	.045		
Total	1.844	30			

Post Hoc Tests

Multiple Comparisons

Gain score
LSD

(I) paper_str4	(J) paper_str4	Mean Diff(I-J)	Std. Error	Sig.	95% Confidence Interval	
					Lower Bound	Upper Bound
1ก	2ก	.25846	.13536	.067	-.0193	.5362
	1ข	-.04821	.09164	.603	-.2362	.1398
	2ข	-.28154*	.10430	.012	-.4955	-.0675
2ก	1ก	-.25846	.13536	.067	-.5362	.0193
	1ข	-.30667*	.14088	.038	-.5957	-.0176
	2ข	-.54000*	.14943	.001	-.8466	-.2334
1ข	1ก	.04821	.09164	.603	-.1398	.2362
	2ก	.30667*	.14088	.038	.0176	.5957
	2ข	-.23333*	.11138	.046	-.4619	-.0048
2ข	1ก	.28154*	.10430	.012	.0675	.4955
	2ก	.54000*	.14943	.001	.2334	.8466
	1ข	.23333*	.11138	.046	.0048	.4619

*. The mean Diffis significant at the 0.05 level.

หมายเหตุ

1ก คือ นิสิตมีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อย (1) และมีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษน้อย (ก)

1ข คือ นิสิตมีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนน้อย (1) แต่มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาก (ข)

2ก คือ นิสิตมีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาก (2) แต่มีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษน้อย (ก)

2ข คือ นิสิตมีระดับการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนมาก (2) และมีระดับการใช้กลวิธีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมาก (ข)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – นามสกุล	นางสาวฤดีรัตน์ ชุษณะโชติ
วัน เดือน ปีเกิด	6 พฤศจิกายน พ.ศ. 2517
สังกัด	สาขาวิชาการสอนภาษาต่างประเทศ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
อีเมล	ruedeerath.c@chula.ac.th

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2552	ปริญญาดุษฎีบัณฑิต	Ph.D. (Curriculum, Teaching & Educational Policy) Michigan State University, USA
พ.ศ. 2543	ปริญญามหาบัณฑิต	MA (Applied English Linguistics) University of Wisconsin-Madison, USA
พ.ศ. 2542	ประกาศนียบัตร	Certificate in Teaching English to Speakers of Other Languages (TESOL) University of Wisconsin-Madison, USA
พ.ศ. 2539	ปริญญาบัณฑิต	คบ (เกียรตินิยม) มัธยมศึกษา มนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์-วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติการทำงาน

2543 – ปัจจุบัน อาจารย์ประจำ
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาต่างประเทศ ภาควิชาหลักสูตรและการสอน
- หัวหน้าอาจารย์นิเทศก์ คณะครุศาสตร์ วิชาเอกการสอนภาษาอังกฤษ
- กรรมการบริหารหลักสูตรครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
- กรรมการบริหารหลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
- กรรมการบริหารหลักสูตรครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาและวิชาเอกกลุ่มวิชาเอกภาษาต่างประเทศ
- ผู้ช่วยคณบดีคณะครุศาสตร์ ฝ่ายวิรัชกิจและกิจการพิเศษ (กรกฎาคม 2552 - กันยายน 2555)

ผลงานวิชาการ

ฤดีรัตน์ ชุษณะโชติ. (2556). *English Through Media*. กรุงเทพมหานคร: เอกสารคำสอนเย็บเล่ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฤดีรัตน์ ชุษณะโชติ. (2555). *Effective English speaking*. กรุงเทพมหานคร: เอกสารคำสอนเย็บเล่ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฤดีรัตน์ ชุษณะโชติ. (2555). *English for Learning Skills*. กรุงเทพมหานคร: เอกสารคำสอนเย็บเล่ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฤดีรัตน์ ชุษณะโชติ. (2554). *Composition, Précis, and Letter Writing*. กรุงเทพมหานคร: เอกสารคำสอนเย็บเล่ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฤดีรัตน์ ชุษณะโชติ. (2545). *English Pronunciation Study*. กรุงเทพมหานคร: เอกสารคำสอนเย็บเล่ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฤดีรัตน์ ชุษณะโชติ. (2545). *English Phonetics for Teachers*. กรุงเทพมหานคร: เอกสารคำสอน. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ฤดีรัตน์ ชุษณะโชติ. (2544). *English Structural Reading*. กรุงเทพมหานคร: เอกสารคำสอน. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Chusanachoti, R. (2001). "Comics in the Classroom: An Alternative Approach for English Teaching". *Chulalongkorn Educational Review, 7*(2), 48-59.

Chusanachoti, R. & W. Crawford (1999). "You must be Joking: Using comics and Cartoons in the ESL Classroom". Paper presented at WITESOL 1999 Conference, November 1999, University of Wisconsin-Madison, Wisconsin, USA.

โครงการวิจัยและแหล่งทุนสนับสนุน

- **โครงการวิจัย เรื่องอิทธิพลของการทำกิจกรรมภาษาอังกฤษนอกห้องเรียนต่อพัฒนาการทางทักษะภาษาอังกฤษของนิสิตคณะครุศาสตร์ สาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ** (หัวหน้าโครงการ)
  ทุนพัฒนาอาจารย์/นักวิจัยใหม่ กองทุนรัตนาภิเษกสมโภช

- **โครงการพัฒนาครูโดยใช้กระบวนการสร้างระบบการชี้แนะและการเป็นพี่เลี้ยง** (ผู้ร่วมโครงการ)
  หัวหน้าโครงการ: รศ.ดร.สิริพันธุ์ สุวรรณมรรคา

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ร่วมกับ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- **โครงการพัฒนาระบบประเมินมาตรฐานสมรรถนะของบุคลากรที่ประกอบวิชาชีพท่องเที่ยวตามมาตรฐานข้อตกลงร่วมอาเซียน** (ผู้ร่วมวิจัย)
  หัวหน้าโครงการ: ศ.ดร.ศิริชัย กาญจนวาสี
  กระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ร่วมกับ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เกียรติประวัติ

- **ประธานสมาคมนักเรียนไทย** (2550-2551)
  Michigan State University, Michigan
- **The Graduate School Dissertation Completion Fellowships** (2552)
  Michigan State University, Michigan
- **ทุนรัฐบาลตามโครงการพัฒนาอาจารย์จากเงินนอกงบประมาณ** (2547 - 2552)
  รัฐบาลไทย
- **Scholarship for academic excellence** (2541 - 2542)
  University of Wisconsin-Madison, Madison, Wisconsin
- **รางวัลนิสิตฝึกสอนดีเด่น** (กันยายน 2538)
  คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- **รางวัลนิสิตฝึกสอนผู้ผลิตสื่อการสอนสร้างสรรค์ดีเด่น** (กันยายน 2538)
  คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- **ทุนเรียนดี** (2535 - 2538)
  ธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน)